

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FERAL BOYS OF WESTPOINT
BOOK TWO

BREAKING ISOLDE

HAVEN SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ISOLDe'u KırmaK

Westpoint'in Vahşı Çocukları: İkinci Kitap

Haven Kari

Haven Kari

Telif Hakkı © 2025 Haven Snow'a aittir

Her hakkı saklıdır.

**Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer iletişim yöntemleri dahil olmak üzere hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Haven Snow:
havensnowwrites@gmail.com.**

Bu yapımda anlatılan hikâye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölmüş), yerlerle, binalarla ve ürünlerle hiçbir özdeşleşme amaçlanmamıştır veya böyle bir çıkarım yapılmamalıdır.

getcovers.com tarafından hazırlanan Kitap Kapağı

Biçimlendirme Haven Snow tarafından yapılmıştır

Antonia Belletti'nin Bölüm Başlıkları

Antonia Belletti, Karen Yakovich ve Frankie Bell tarafından düzenlendi

İlk baskı 2025

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

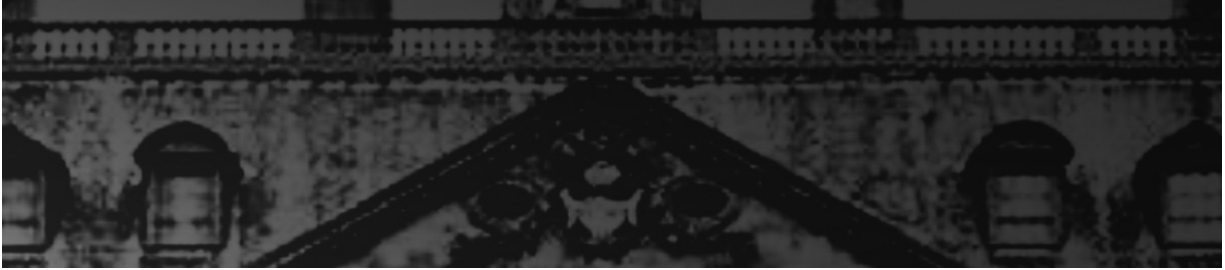
Adanmışlık

1. Prolog: Rhett
2. Bölüm 1: Isolde
3. Bölüm 2: Rhett
4. Bölüm 3: Isolde
5. Bölüm 4: Rhett
6. Bölüm 5: Isolde
7. Bölüm 6: Rhett
8. Bölüm 7: Isolde
9. Bölüm 8: Rhett
10. Bölüm 9: Isolde
11. Bölüm 10: Rhett

12. Bölüm 11: Isolde
 13. Bölüm 12: Rhett
 14. Bölüm 13: Isolde
 15. Bölüm 14: Rhett
 16. Bölüm 15: Isolde
 17. Bölüm 16: Rhett
 18. Bölüm 17: Isolde
 19. Bölüm 18: Rhett
 20. Bölüm 19: Isolde
 21. Bölüm 20: Rhett
 22. Sonsöz: Isolde
 23. Dahlia'yı Kırma
- Haven Snow Hakkında
- Diğer Çalışmalar
- Teşekkürler

Yazar NOTU

18 yaş ve üzeri okuyuculara yönelik olan bu kitap, baştan sona karanlık aşk temalarıyla dolu, tek başına okunabilen, karanlık bir akademi aşk romanıdır. Tek başına okunabileceği gibi, genel konusu için serinin ilk kitabı olarak da okunabilir.

Derecelendirme: R

Tetik Uyarıları:

- Ölüm (bu kitaptan önce boğulma, kafa travması, örtbas etme gibi olaylardan bahsediliyordu)
- Yolsuzluk
- Zorbalık
- Gizli toplum

- Zihinsel istismar
- Sonsöz hamilelik içeriyor
- Silah sesleri, kan, bıçaklar, kesikler, sıyrıklar, çürükler
- Cinayet
- Noncon/CNC

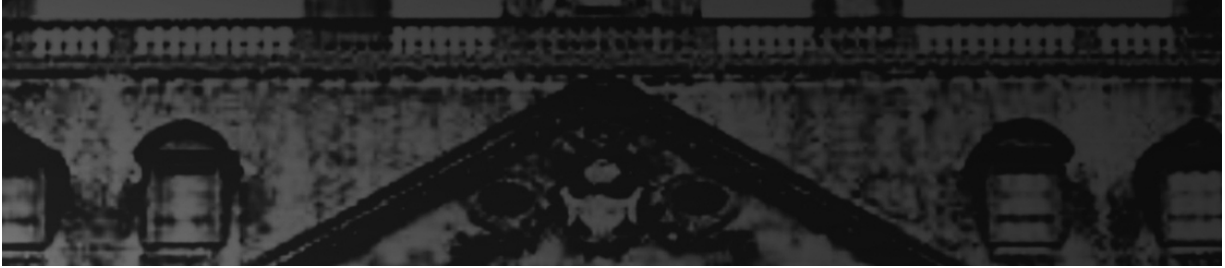
ADANMIŞLIK

Canavar ve şehit için—
her yaşamda birbirinizi bulmanız dileğiyle,
bu sizi mahvetse bile.

PROLOG: RHETT

Çoğu insan Westpoint Akademisi'ne yüzleri yukarı dönük bir şekilde girer. Bir gün miras alabilecekleri yükseklikleri, siyah taş kulelerin gökyüzünü nasıl doldurduğunu veya tepelerindeki fenerlerdeki antika camların, sonbaharın doğru ışığında o meşhur kan kırmızısı girdaplarını taşıyıp taşımadığını görmek isterler.

Gözlerimi yerde tutuyorum. Her taşın arasındaki gölgeler, yüz yıllık ayak basışların kırıyla örülmüş; mermere ve toza kazınmış miraslar. Burada geriye kalan tek dürüst mimari eser bu: gidecek bir yere ihtiyaç duyan önemli adamların oğullarından kalan sürtünme izleri ve sigara yanıkları.

“Eğitim için.” dediler.

Alacakaranlık koridora yayılıyor. Ne kadar ilerlersem, gölge o kadar koyulaşıyor; sanki koridorun kendisi birer birer

sönmeye karar vermiş gibi. Karanlık beni rahatsız etmiyor. Burada, taşların soğukluğu ve zulmün tadı arasında büyüdüm. Hangi taşların zayıf olduğunu, hangi portrelerin çift taraflı cam sakladığını ve personelin mesai saatleri dışında bile eski ritüelleri nerede sürdürdüğünü biliyorum. Gözlerim bağlıyken bile burayı dolaşabiliyordum ki bu bazen Yönetim Kurulu'nun en başından beri niyetiymiş gibi geliyor.

Sahanlıkta, merdiven boyunca uzanan bir korkuluk vardı; ferforjeden yapılmış, kesintisiz bir kıvrım. Pervasızım, sıkılmışım, belki de metalin beni ısırmasına izin verecek kadar duygusalım. Elim onu kavlıyor, parmak eklemlerim kanlarını akıtırken bembeyaz kesiliyor. Avucumun ağrması için geçen saniyeleri sayıyorum. Yediye gelince bırakıyorum.

Yedi. Her zaman. En sevdiğim sayı.

Cila ve zengin çocuğu kolonyası kokusu, demir kokusunu bastırmaya yetmiyor. Babam bu salonlardaki havanın "hırs kokusuyla dolu" olduğunu söylerdi. Güzel bir söz. İnsanın çürüme ve gurur kokusunu yutup buna gelenek demesini sağlıyor.

Bahsetmediği şey ise, ne kadar çok gömleklerinizi personel lavabolarında yıkarsanız yıkayın, iç çamaşırlarınızı veya ipek kravatlarınızı "kaybetme" eğiliminden kaçınmak için bu hizmetten yararlanmaya çalışsanız da parfümün kıyafetlerinizden çıkmayacağıdır.

En azından Feral Boys bizim koğuşumuza taşındığında kendi çamaşır ve kurutma makinemizi aldık, bu da bizim için iyi bir şey.

İleride bir hareket var... bir kumaş parçası, pileli bir eteğin sesi. Bir an için, başka bir hayalet olduğunu, hatta daha da kötüsü, yapmadığım bir şey için beni azarlamak üzere bekleyen bir Yönetim Kurulu üyesi olduğunu düşünüyorum. Ya da belki de yaptım. Her neyse, itiraf edeceğim bir şey değil.

Ama bu, başarısız bir komitenin okul ruhu anlayışından arta kalan, şimdi yırtılmış ve bir kupa dolabının ağzından sarkan bir pankarttan ibaret. Toz ve yarı kurumuş verniğin ağırlığıyla kaskatı kesilmiş kırmızı ipek. Kenarı cama sürtünerek ışığı taze atardamar kanı gibi yansıtıyor.

Tek gereken bu. Tek bir renk bandı, tek bir yanlış nota ve artık sahanlıkta değilim. Dışarıdayım, ciğerlerim soğuktan ve terden ağrıyor, başımın üstündeki ağaçlar kış ayında iskelete dönmüş. Kampüs kışın en dürüst halinde: gül bahçesi ölü, heykellerin yüzleri rüzgar ve zamanla yerinden oynamış, nehir en küçük sırları bile taşıyamayacak kadar durgun.

Orada, açıklığın kenarında bekliyor. Anılarımın arasından onu görebiliyorum; kızıl saçları gümüş rengi bir haleyle, atkısı rüzgara terk edilmiş. Adı Casey Greenwood'du ve otuz yedi dakika boyunca hayatta tutmayı düşündüğüm tek kişi oydu.

Gece Avı sessiz olmak için tasarlanmadı. Açılış kornasında bile, gözlerin arkasında bir uğultu, herkesi aynı hayvan mantığına bağlayan bir tür statik elektrik var. Kurul, bunun normal olduğunu, kutsal mirasın bir parçası, bir "karakter stres testi" olduğunu söylüyor.

Bir yıl önce, o korkunç saatten sonra her şey değişti. Görevimde başarısız oldum ve Yönetim Kurulu'nu, mirasının

kutsallığını korumak ve onu, sadece siktirip gitmek için parasını ödemeyen aşırı hevesli polislerden korumak için kuralları yeniden yazmaya zorladım.

İlk mil boyunca onu takip ettim. Adrenalin ve korkuyla koşuyor, her karga ve değişen gölge karşısında irkiliyordu. Aksıyordu, yaşlı ve yarı iyileşmişti; bu da onu takip etmeyi kolaylaştırıyordu ama izlemeyi zorlaştırıyordu. Ona daha uzun bir başlangıç, bir dakika şans vermeyi düşündüm ama sponsorlar açılış turuna büyük yatırım yapmışlardı ve diğer Oğlanlar da kadınlarını avlarken, soyumu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Benim başarısızlığım onların da başarısızlığı anlamına geliyordu. Ödüllerini kaybettiler, kadınlar ağır gizlilik anlaşmalarıyla evlerine döndüler... ve sonra her şey değişti. Caius ve Ophelia için Gece Avı'nın anlamı neyse ona dönüştü. Başarısızlık, kadınlar için ölüm, başarısız olan Çocuk içinse utanç anlamına geliyordu. Şimdi, onları asla serbest bırakmak zorunda kalmamamızı sağlamak ve eğer kaybolurlarsa... için bizim dünyamızdan olmayan soylardan kadınları seçiyorlar.

Hiçbir soru sorulmaz.

Ve şimdi Cai, bizi lidersiz, başarılı olmamı isteyen bir Yönetim Kurulu'ndan yoksun, fonlamayı çekmek isteyecek kadar sinirli bazı fon sağlayıcılardan ve en iyi arkadaşımı ve kız arkadaşını takip edip öldürmeye hazır bir grup pislikten yoksun bırakarak üç kağıtçıya teslim oldu.

Çok fena batırdı. Ve şimdi bunu hemen çözmemiz gerekiyordu, yoksa hepimiz batacaktık.

Bütün bunlar kulağa yeterince korkunç gelse de, dürüst olmak gerekirse, Av için heyecanlıyım. Hakkım olanı alma sırası bende. Değişiklikler benim lehimeydi. Birebir karşılaşmayı tercih ederim. Oğlanların önünde onu benim yapacağım, onu bizden biri olarak işaretleyeceğim o hararetli an. Güçlülerden biri.

Böylesi daha özel. Ama hiçbir şey son sefer olanları silemiyor. Hayır... son sefer... gözlerim hedefimin üzerindeydi ve avlarının peşinde koşan diğer arkadaşlarımın haykırıışlarını duymazdan gelip ona yaklaşıyordum.

Tam orta noktada geri döndü. Klasik bir hata. Aradaki mesafeyi otuz saniyede kapattım, gözlerindeki paniği gördüm ve ona bunun canını acıtmasına gerek olmadığını söyledim. Bana inandı. En kötüsü de buydu; bıçağı elimden alıp beni bıçaklamaya çalıştığı ana kadar her kelimeme inandı. Ona zarar vermeyecektim ama korku da eğlencenin bir parçası... Beni öldürmeye çalışacağını düşünmemiştim. Bıçağı elinden çekip nehre attıktan sonra onu kendime doğru çekmeye çalıştım.

Bir kez çığlık attı, tiz ve berrak. Ses yankılanmadı. Ağaçların arasında kopup gitti. Ona kıpırdamamasını, iyi hissetmesini sağlayacağımı söyledim ama dizini kaldırıp kaburgalarımaya geçirdi. Dilimi ısirmaktan ağızımda kalan kan tadını hatırlıyorum.

Bir sonraki tekmede toplarımı yakaladı ve tekrar koşmaya başladı.

Kovalamacanın nehir kıyısında bitmesi beklenmiyordu. O parkur, başladığımız yerden çok uzaktaydı ama kimse

etrafını bantlamamıştı. Akademi arazisindeki herkes koşmak, savaşmak ve saklanmak için özgürdü.

Casey koştu, ben de koştum ve kaçış ve kovalamanın kör geometrisinde bir yerde, zeminin en dik eğimli olduğu ve kayaların su akıntısıyla kayganlaştığı bir yere vardık. Onu bileğinden yakaladım, tıpkı birini binadan düşerken yakalar gibi ve bir anlığına yer çekimi ile tutuşum arasında sallandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Tek kelime etmedi.

Sonra ayağı bir köke takıldı ve ondan sonraki her şey, her biri bir öncekinden daha berbat olan bir dizi hareketsiz kareden ibaret.

Önce başı kayaya çarptı. Bir... ses duyuldu, ıslak bir süngere saplanan bir yumruk gibi, düz ve kesin. Vücudunun geri kalanı da onu takip etti; bir un çuvalı kadar gevşek, iki kez yuvarlandıktan sonra yüzü çamura gömüldü. Dizlerimin üzerine çöküp onu çevirdim, belki bir nefes alma sesi ya da son bir söz bekliyordum. Hiçbir şey yoktu. Sadece kan, saçlarının arasından toprağa akan kan ve ağzı mükemmel bir O şeklinde açıldı.

Elimi göğsüne bastırdım, sanki önemliymiş gibi. Nabzını, sonra nefesini kontrol ettim. Hatta yardım çağırdım, ki bu da anlamsızdı, ama ormanda sanki başka biri, kapana kısılmış küçük bir hayvan gibi bağıırıyormuş gibi bir ses vardı.

Sonunda onu bıraktığımda, ellerim titremeyi bırakmadı. Tam bir dakika boyunca onları ceketimin içine sildim, sanki parmak izlerimi zorlayabilirmişim gibi, sanki kanıtları silersen her şeye yeniden başlayabilirmişim gibi.

İşin garibi, Yönetim Kurulu'nun zerre umurunda değildi. Adını kitaptan silip bana yeni bir isim seçmişlerdi. "Casey'i beğendiyseniz bunu da beğenirsiniz." Dediler.

Ve ben... Casey'den hoşlanmıştım. O... her bakımdan benim tam tersimdi. Ben sertken o yumuşaktı. Bana, beni biçimlendirmeye çalıştıkları canavar yerine insanmışım gibi konuşuyordu.

Birisi bana bir keresinde travmanın bir döngü olduğunu söylemişti: Neyi yanlış yaptığını anlayana kadar son iki saniyeyi tekrar tekrar yaşarsın. O psikopatça saçmalıklara inanmıyorum ama kas hafızasına inanıyorum. Kırmızı ipek gördüğümde veya taşa çarpan metalin sesini duyduğumda, o nehir kıyısına geri dönüyorum. Dişlerinin beyazını, kafatasının kırmızısını görüyorum ve düşünüyorum: Bunu farklı yapabilirdim.

Yapabilirdim—

Koridor bir şaklamayla geri dönüyor. Elim sımsıkı kapalı, tenim nemli ve yara bere içinde. Şakaklarımdaki ter buz gibi bir şeye dönüşmüş. Gömleğim sırtıma yapışmış ve gümüş işlemeli Westpoint mavisini kravatım kırk beş derece bükülmüş. Alışkanlıktan düzeltiyorum.

Aşağıda kahkaha sesleri. Öğrenciler akşam yemeğine, belki de spor salonundaki Cuma gecesi dövüşüne gidiyorlar. Kimse sahanlıkta hareketsiz duran adama bakmıyor, elimi indirip bileğimdeki karıncalanmayı silkelediğim bile. Mirasın sırrı bu: Görünmez oluyorsunuz, ta ki görünmez olduğunuz ana kadar.

Adımlarım merdiven boşluğunda yankılanıyor, keskin ve yalnız. Merdivenlerin dibinde bir hademe başını sallıyor, yüzümü bile fark etmeden gözleri benden kayıyor. Onu suçlamıyorum. Kendime bakmadan geçebilseydim, geçerdim.

Avlunun kapısına vardığımda durup avucumu soğuk cama bastırıyorum. Dışarıdaki dünya, akşamın erken saatlerinin mavi-grisiyle yıkanmış, son güneş ışığı kulelerin arasından avluya vuruyor. Güneşin kapıların altından batacağı ve Akademi'nin gerçekte olduğu şeye dönüşeceği anı bekliyorum: yırtıcılar ve avları için bir bekleme alanı, hepimiz aynı kanlı mermer üzerinde yürüyor, ormana geri çağrılacağımız geceyi bekliyoruz.

Işık sönene kadar kıpırdamıyorum.

Av bittiğinde, kendi ellerinizdeki kanı asla göremezsiniz. Mantık basit. Tüm kanıtlar akıp gider, Yönetim Kurulu başarınızı onaylar ve siz de mükemmel eşiniz ve bir bebek sahibi olmak için gereken şartlarla evinize dönersiniz. Yeterince basit.

Casey hariç... her şey tersti. Polisler, mülakatlar, sorgulamalar. Olayın yankılarını kontrol altına almaya çalışırken, lanet olası Akademi bir hafta boyunca kapalı

kaldı. Bir hafta sonra kimse adını anmadı. Bir ay sonra, ben bile varlığından şüphe ettim.

Birisi öldüğünde bir sürü evrak işi olması dışında. Ya da herkes kampüs yurtlarında veya ailelerinin alabileceği ikinci el çatı katında uyurken gerçekleşen toplantılar hariç. Asıl sonuç, Yönetim binasının en ucundaki ahşap panelli konferans odalarında yaşanıyor; ışıklar asla tamamen kısılmıyor ve hava her zaman eski puro ve dezenfektan kokuyor.

Casey Greenwood'un öldüğü gece beni oraya getirdiler. İlk kontrol noktasını geçip iki şifreli kapıdan geçtikten sonra, adını kimsenin kullanmadığı bir odaya girdik; Gece Avı'na adaylığını onaylayan erkekler ve kadınlar bile. Ona "olay" diyorlardı. Bazen "sorumluluk" diyorlardı. Asla "kız" demiyorlardı. O gece masada beş kişi vardı; her biri konfor için iki beden pahalı bir takım elbise giymiş, yüzlerinde özgüven ve sıkıntının eşit bir parıltısı vardı.

Toplantıya Dr. Abelard başkanlık etti. Elleri, deneyimli bir salak için bile fazla sabit; tüm varlığı tehditkar olmayacak şekilde tasarlanmış, ancak etkisi neredeyse düpedüz tehditten çok daha uğursuz.

Başsağlığı dilekleriyle başladı, hızlıca lojistik konulara geçti ve ardından böbrek fonksiyonları hakkında ders veren bir adamın tonuyla Greenwood ailesiyle iletişime geçildiğini açıkladı. Baba "olayların resmi versiyonunu kabul etmeye meyilliydi", ancak kız kardeşi daha dayanıklı çıkmıştı. Dava açma eğilimlerinden ve yakın zamanda yaşadığı zihinsel dengesizlikten bahsediliyordu. Kurul konuyla ilgileniyordu.

Rolüm daha da basitti. Yetmiş iki saat boyunca sessiz kalacak, dışarıdaki kişilerle her türlü temastan kaçınacak ve dikkat çekmeyecektim. Hunt protokolü tamamen gözden geçirilecekti; sadece bir formalite, statümü etkileyecek hiçbir şey yoktu. Bana Akademi'nin şeref kurallarına olan devam eden yükümlülüklerimi hatırlattılar, sanki zaten parçalanmış bir şeyi kırmak mümkünmüş gibi. Toplantı, yüzeysel bir el sıkışma ve "kendime iyi bak" hatırlatmasıyla sona erdi. Sanki tek istediğim bir hafta uyuyup bir daha asla rüya görmemekken kendime iyi bakmak mümkünmüş gibi.

Yönetim binasından sabah ikiden hemen sonra çıktım. Kampüs, gölden gelen fırtınayı mırıldanarak yürüyüş yollarına tuz torbaları sürükleyen bir bahçıvan dışında boştu. Bir dakika boyunca çalışmasını izledim, küreği bir metronom gibi ileri geri hareket ettirdi, sonra avluyu üç kez turlayana kadar çevreyi dolaştım.

Yatakhaneye vardığımda, işte oradaydı. Casey, saçları sırtına kadar örülmüş, çenesindeki morluklar yeni yeni açılmaya başlamış, lobide bekliyordu. Yüzü kızarmıştı. Kan çanağına dönmüş bir göz. Bana, onu ilk yere yatırdığımda takındığı ifadeyle baktı: sanki bunun nasıl biteceğini önceden biliyormuş gibi, hayal kırıklığına uğramış bir şaşkınlık.

Gözümü kırptım, gitmişti.

Ertesi sabah, buhar aynanın her santimini silene kadar duş aldım. Ellerimle dokunarak tıraş oldum, tıraş bıçağını Adem elmamın üzerinden geçirirken ellerim titriyordu. Biraz daha sert bastırmayı, hayati bir şeye çarpmadan önce ne kadar ileri gitmem gerektiğini görmeyi düşündüm. Ama sonra diğer odadaki telefonun zil sesini duydum; tüm o ölçülü sessizliğin içinde yersiz, keskin ve ısrarcı bir ton.

Yedi kere çaldırdıktan sonra açtım.

"Bay Grey?" Sesi oldukça netti, biraz da tuhaftı. "Adım Memur Cooper, Kuzey Bölgesi. Bir kaza ihbarını takip ediyorum. Birkaç soruma cevap verebilir misiniz diye merak ettim."

Ona işbirliği yapmaktan memnuniyet duyduğumu, ancak Kurul avukatlarının incelemeleri tamamlanana kadar yorum yapmamamı emrettiğini söyledim. Bir sessizlik oldu. Nefes alışını, bir not defterinde kalemin hafif hışırtısını duyabiliyordum. "Elbette," dedi. "Ama başka bir şey hatırlarsanız, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin."

Telefonu kapattım, ellerimi tekrar yıkadım ve kendime en kötüsünün bittiğini söyledim.

Öyle değildi.

Memur Cooper üç gün sonra bizzat geldi. Benden çok büyük değildi ama duruşu, tüm hayatını boyu için özür dileyerek geçirmiş birinin duruşuydu. Üniforması çok yeniydi, rozeti hâlâ fabrikadan yeni çıkmış gibi parlaktı ve gözleri, hem gözlerinize bakmaya hem de aynı anda başka tarafa bakmaya çalışan o sinir bozucu hareketi yapıyordu. Beni yemekhanede, pencereden iki sıra ötede, kızarmış ekmek yerken ve sabah anonslarını duymazdan gelirken buldu.

Colton elmasını olabilecek en gürültülü çiğnemelerle yerken Bam ona üç başı varmış gibi bakıyordu. Masa, babasının ihtiyaç duyduklarını düşündüğü rastgele bir tatile giden Cai olmadan boştu, ama en azından Julian, bitmek bilmeyen

gevezeliğiyle boşluğu dolduruyordu. Bu herif ağzını açtığı anda hepsi sustu.

"Bay Grey," dedi ve ben cevap vermeyince, daha yumuşak bir sesle, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi tekrar söyledi. Başımı kaldırıp elinin masanın üzerinde, kalemin katlanmış bir kağıda vurduğunu gördüm.

Karşıma dikildi. Kâğıt, Akademi arazisindeki tüm görüşmeler için standart olan bir onam formuydu. Okumadan imzaladım.

"Olay gecesi neler olduğunu bana anlatabilir misin?" Cooper'ın sesi sabırlı, hatta neredeyse nazikti. Sesini alçak tuttu, kelimelerin ağzından çıkmamasına dikkat etti.

Ona resmi açıklamayı yaptım. Birisi kayıp ihbarında bulunduktan sonra onu nehirde bulduk. Hatta üzgün olduğumu bile belli etmeyi başardım, nasıl görüldüğünü, kalp masajı yapmaya nasıl çalıştığımı anlatırken parmaklarım titriyordu. Cooper notlar aldı, doğru yerlere başını salladı.

"O gece başka birini gördün mü?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece ikimiz vardık. Arama ekibinin geri kalanı bir ızgarada bakıyordu."

Başını salladı. "Doğru. Tabii ki." Bir an duraklama sesi duyuldu ve ardından: "Casey hiç korktuğundan bahsetti mi? Okuldaki herhangi birinden? Ya da birinin onu takip ettiği hissine kapıldın mı?"

Neredeyse gülecektim. "Hayır."

Cooper iç çekti. Defterini kapattı. "Başka bir şey hatırlarsanız, Bay Grey, bana bu numaradan ulaşabilirsiniz."

Bana net ve kişiliksiz bir kartvizit uzattı. Ters çevirdim, numaraları ezberledim ve sonra ikiye yırttım.

O gittikten sonra spor salonuna gidip beş mil koştum, sonra ellerim terden su toplayıp kayganlaşana kadar ağır çantayı kucakladım. Aşağı baktığımda bir an parmak eklemlerimin kanadığını sandım, ama bu sadece banttaki boyaydı ve cildimi Casey'nin kanıyla aynı kırmızıya boyamıştı.

Röportajlar devam etti. Cooper her geldiğinde biraz daha doğrudan, biraz daha az kibardı. Sorular daha da keskinleşti, sanki saçmalıkları birer birer ayıklıyormuş gibi. Babamı, Yönetim Kurulu'nu, Westpoint'teki "alışılmadık sosyal söylentileri" sordu. Bir keresinde, okulun itibarını korumak için bir davanın "kasıtlı olarak yanlış tanıtıldığını" duyup duymadığımı sordu.

Ona ne demek istediğini anlamadığımı söyledim.

Uzun uzun bana baktı, sanki önce gözümü kırıp kırpmayacağımı görmek istiyormuş gibi. Gözümü kırpmadım.

O gece yine Casey'i rüyamda gördüm. Bu sefer nehir kenarında duruyordu, saçları dağılmış, yüzünün etrafında uçuşuyordu. Ellerini kavuşturmuş, küçük ve beyaz bir şey tutuyordu. Yaklaştığımda bunun bir diş olduğunu gördüm; kendi dişiydi, sonbaharda düşmüştü ve kökü hâlâ kanlıydı. Gülümsedi ve bütün dişleri gitmişti.

Bacaklarımın etrafına çarşafklar sarılmış, köprücük kemiklerimde soğuk terler birikmiş halde uyandım. Telefonuma baktım. Babamdan üç cevapsız arama, biri de Dr. Abelard'dan.

Ertesi gün Cooper'ı şapelde buldum.

Sunağın önünde durmuş, ön taraftaki yazıyı okuyordu. Başını eğmişti ama içeri girdiğimi duydu. "Bay Grey," dedi arkasını dönerek. "Umarım özel bir yerde konuşabiliriz."

Koridoru geçtim, ayakkabılarımın tabanları taşa sürtünüyordu. Şapel bizden başka kimsesizdi, sıralar düzgün, askeri sıralar halinde dizilmişti. Güneş ışığı vitraydan küçük, keskin çizgilerle süzölerek tozu kırmızı ve altın rengine boyuyordu.

Cooper, "Size kayıt dışı bir şey sormak istiyordum." dedi.

Bekledim.

"Sizce Akademi neden Casey Greenwood'un başına gelenleri gizli tutmak için bu kadar çabalıyor?"

Cevabımı beklemedi. Bunun yerine, sunağın yanından uzaklaşıp bana döndü. "Biraz araştırma yaptım. Başka kazalar da oldu. Kaybolan veya intihar olarak kayıtlara geçen başka öğrenciler de. Ama kayıtlar hep eksik ve tanıklar hep aynı şeyi söylüyor: sıra dışı bir şey yok, sadece bir trajedi, istatistiksel bir aykırı değer."

Bana baktı ve ilk kez gözlerinin ardında sert bir ifade vardı. "Diğerleri gibi değilsin Bay Grey. Hikâyeyi değiştirebilirsin.

Bu okulu kapat. Dikkatli ol... şimdilik. Ama sen de herkes gibi hatalar yapıyorsun."

Bir tepki bekledi. Ona hiçbir şey vermedim.

İçini çekti, elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayatını mahvetmek için burada değilim. Sadece gerçeği istiyorum. Hepsi bu."

Bir an neredeyse inandım ona.

Sonra öne doğru bir adım attım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimin tersiyle burnunu kırdım. Ses ıslak ve aniydi; bir patlama, sonra bir fışkırış, sanki ucuz bir kırmızı şarap şişesinin mantarını açan biri gibi.

Cooper sertçe yere yığıldı, dizleri mermere bir tokat gibi çarptı. Kan, sunağın ön tarafına sıçradı ve yazıyı küçük, canlı noktalar halinde lekeledi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından ıslak bir hırıltı çıktı.

Yanına çömeldim, saçlarından bir tutam tuttum ve fısıldadım: "Gerçek diye bir şey yok. Sadece hayatta kalabildiğin kadarını yaşarsın."

Gözleri kocaman açılmış ve sulanmış bir şekilde bana baktı ve Casey'nin yüzünde gördüğüm ifadeyi gördüm; dehşetle hayranlık arasında bir şeydi.

Bıraktım. Taşa yığıldığını, yanağının altında kan biriktiğini gördüm.

"Bana saldırı suçlaması yapmayın. Kimse umursamaz."

Bir dakika sonra ellerimi ceketine sildim ve dışarı çıktım, şapelin kapılarını arkamdan kapattım.

Kimse beni durdurmadı. Avludan geçerken kimse başını kaldırıp bakmadı bile. Yatakhaneye varana kadar yürümeye devam ettim ve orada lobide uzun süre durup Casey'nin hayaletinin gelip bana ne yapacağımı söylemesini bekledim.

Bir haftadır ilk defa ortalıkta gözüküyordum.

Gecenin geri kalanını odamda, ışıklar kapalıyken, Bam ve Julian'ın boks yapmasını dinleyerek ve o gece kendimden ne kadarını geride bıraktığımı düşünerek geçirdim. Güneş doğduğunda duş alıp üstümü değiştirdim, sonra üniformamı giyip hiçbir şey olmamış gibi derse gittim.

Kan kolayca akıp gitti ama ellerimin titremesinin geçmesi üç gün sürdü.

Rüzgâr yine esiyor, avlunun üzerinden hızla esiyor ve çınar ağaçlarındaki son yaprakları da koparıyor. Alttan gelen, yün, deri ve kemiklerin arasından zorla geçen türden bir soğuk. Kulenin penceresinin pervazına yaslanıp, aşağıdaki öğrencilerin havaya karşı kendilerini nasıl koruduklarını izliyorum.

Çoğu sırt çantasıyla yürüyor, başları öne eğik, elleri ceplerinde, botları geçen hafta eriyen karı savuruyor. Yalnız yürüyenler ise ya çok aptal ya da umursamayacak kadar tehlikeli.

O ikinci kategoriye giriyor.

Sekreter daha adını bile söylemeden kim olduğunu anladım. Isolde Greenwood. Kurul onu herhangi bir eve atayabilirdi; tıpkı Ophelia'ya yaptıkları gibi daha düşük bir yurt odasına gönderebilir, gözlerden uzak tutabilir, hatta kampüse geri dönmesine izin vermeden önce bir iki yıl bekleyebilirdi. Ama tıpkı Casey gibi onu da Archer Yurdu'na yerleştirdiler ve gelişini yeni dönemin ilk gününe ayarladılar. Hiçbir incelik yok, bir tampon oluşturma çabası yok. Ya bir sınav ya da bir tuzak.

Her iki durumda da hazırım.

Ölçülü adımlarla avluyu geçiyor, saçları ışıktaki alev alev, sırt çantası tam bir kayıtsızlıkla asılı. Üniformasını zırh gibi giyiyor, pilileri bıçak gibi keskin, kravatı kayıtsızlığı çağrıştıracak kadar gevşek ama asla af dilemiyor. Yakasındaki mor rozet ışığı yansıtıyor - Casey'nin eski rengi, yakın akrabaları için yeniden basılmış. Sembolizm incelikli değil. Yönetim Kurulu küçük zulümlerini sever.

İlerleyişini pencereden takip ediyorum, nabzı itiraf etmek istediğimden daha hızlı atıyor. Bu bir çekim değil, tam olarak değil. Daha çok bir ampulün vızıltısı gibi, ona dokunursam pişmanlıktan başka bir şey hissedebileceğimin kesinliği gibi. Her adımı hesaplı, bilinçli bir şekilde hareket ediyor, sanki çevreyi çoktan haritalamış ve darboğaz noktalarını kaydetmiş gibi.

Tereddüt ettiği tek an, güney revakındaki kupa dolabının yanından geçerken oluyor; orada kırmızı ipek bayrak h  a aynı p r zli  kenara takılı. Yavaşlıyor, neredeyse fark edilmiyor, sonra yoluna devam ediyor.

Archer Evi'nin girişinde kaybolana kadar onu izliyorum. Sonra hiç kıpırdamadan durup, kalp atışlarım normale dönene kadar saniyeleri sayıyorum.

Hayır,  yle değil.

O gece,  ğrenci ortak alanından daha sessiz olan fakülte dinlenme salonunda yemeğimi yiyorum. Duvarlar,  lm   bağışçıların ve yaşayan hayal kırıklıklarının portreleriyle dolu. Buradaki yemekler daha iyi - gerçek gümüş takımlar, sulandırılmış soda yerine şarap - ama  irket daha kötü. Kimse tek kelime etmeyeceği için yalnız yiyorum, günün özetlerini inceliyorum. Telefonum her saat başında Yönetim Kurulu'ndan gelen bildirimlerle titriyor, her mesaj bir öncekinden daha sıkıcı.

  nc  kadehten sonra telefonu kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

Casey'nin hayaleti bekliyor. Karşı koymaya alı mıyorum.

Bu sefer lobide, nehirde veya  apelde değil. Isolde'nin odasında. Kütüphanede durup avluya baktığımda görebildiğim oda. Onu uzaktan izleyebileceğimi anlayınca, buraya gelirken bir ku  gözlemcisinin elinden utanmadan bir dürbün kaptım.

Çarşaf lar beyaz ve sıkıcı. Ghost-Casey köşede durmuş, Isolde'nin tek bir bavulu yatağa yerleştirmesini, her bir eşyayı özenle katlamasını, asla yukarı bakmamasını izliyor.

Isolde odada dolaş ıyor, çekmeceleri kapatıyor, masanın üzerindeki kitapları diziyor. Bir ara duraklayıp parmağını bir resmin çerçevesi üzerinde gezdiriyor; şimdiye kadar açtığı tek kişisel eşyas ı bu. Fotoğ rafı göremiyorum ama içinde ne olduğunu biliyorum. Kimin olduğunu biliyorum.

An biter ve Casey ortadan kaybolur.

Çok geçmeden yatağıma geri dönüyorum, tavana bakıyorum, beni partiye ikna etmeye çalışan adamları görmezden geliyorum. Sıranın avlanmaya geldiğini unutuyorum.

Eski açlık sadece göğsümde değil, ellerimde, çenemde, Av'ı hatırlayan ve bir şeye tamamen sahip olmanın, onu bir insan olmaktan çıkarıp kendi iradenizin bir fonksiyonu haline getirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayan her yerimde uyanıyor.

Isolde'nin kız kardeşine ne kadar benzediği, ama bir o kadar da bambaş ka dünyalar kadar farklı olması, başarısızlığımı hatırlamanın acısını hafifletiyor. Zaten dengimin o olduğunu biliyorum. Tekrar. Kefaret şansı.

Casey bir dersti. Isolde ise bir sınavdı.

Her iki durumda da aynı hatayı iki kez yapmayacağ ım.

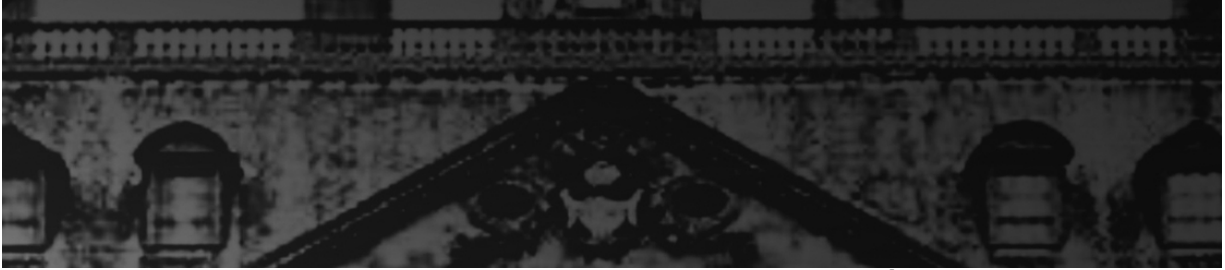
Bu sefer Gece Av ı başladığında hazır olacağ ım.

Bu sefer ödölüm kaçmayacak.

Ya da öl.

BÖLÜM 1: ISOLDE

Burası berbat bir yer. Tereddüt yok. İnsanlar. Dekor. Atmosfer.

Burada her şey eski, soğuk ve sanki Drakula'yı evine davet etmeye hazırlanıyormuş gibi yıpranmış.

Para. Burası, bu insanlar, berbat kokuyor. Ayrıcalık, Macy's'e asla giremeyen parfümler ve kolonyalarla onlardan damlıyor. Nefret ediyorum ama yine de kendim için burada değilim. Onun için buradayım. Casey.

Memur Cooper geçen yıl beni arayıp bir ipucu bulduğunu söyledikten sonra kayıplara karıştı... İz bırakmadan ortadan kayboldu ve şimdi ben bu yerin tam olarak ne olduğunu öğrenmek için buradayım.

İnanın bana, bu gösterişli akademiye kabul edileceğimi hiç düşünmemiştim, ama şans eseri... 'fon sağlanan öğrencilerden biri daha başvurusunu geri çekti ve böylece, sosyal yardım için sadece bir yer kaldı.'

Bunu, başka bir kızı daha öldürdükleri anlamına geldiğini düşünüyorum. Belki bunu da anlarım ve bu boktan şeyin çatısını havaya uçururum.

Bavulu üç çatlak taş basamaktan yukarı sürüklüyorum. Hava, yan taraftaki eski fakülte bahçesinden gelen yağmur ve olgunlaşmış gül kokularıyla dolu. Evin ön kapıları, çoğu öğrencinin ebeveynlerinden daha eski, sağlam meşe ağacından yapılmış ve ölü adamlara yapılmış şakalar olması gereken mühürlerle oyulmuş. Kapıyı çalmaya bile tenezzül etmiyorum. Omzumla açıp koridorda yankılanan sesi dinliyorum.

İçerisi soğuk, çirkin ve beyaz eldiven testini geçecek kadar temiz, ama sadece yüzeysel olarak. Koridor önümde kocaman açılıyor; ne bir sanat eseri, ne bir plaket, sadece hastane tipi bir floresan şeridi ve orijinal rengini ucuz boya katmanlarının altına gizlemeye çalışan bir halı. Fark ettiğim ilk şey sessizlik. Müzik yok. Birinin kapısından sızan televizyon sesi yok. Yurttaki hayaletler bile hasta olduklarını bildirmiş olmalı.

Ben de meyveli bir koku alıyorum. Burada biri var ama sessiz ve bu çok ürkütücü.

Yeni evim. Casey'nin eski evi. Gözümü kırpmıyorum ama tereddüt ediyorum. Hava, henüz bana ait olmayan anılarla dolu.

Kapıları sayarken sayıyorum: bir, iki, üç, dört; her biri altın yaldızlı bir levhayla etiketlenmiş ve her an bir kasırga veya arama ekibi bekliyormuş gibi yarı aralık bırakılmış. Sadece biri tamamen kapalı.

İlk altı metrede omzumun üzerinden iki kez baktığımı fark ediyorum ama arkamda sadece fuaye camındaki yansıma var. En azından kendime öyle söylüyorum. İlk merdiven sahanlığında, bir kez daha duruyorum çünkü virajın etrafında bir renk parıltısının -keskin kızıl, kesinlikle-kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Mantık, kirli bir pencereden batan güneş olduğunu söylüyor. İçgüdü, Casey diyor.

Üst katta sıcaklık en az beş derece artıyor. Eski kazan sistemi altyapıdan ziyade bir ima. Kaynayarak ölmekle ilgili bir şaka yapacakken, burada duyacak kimsenin olmadığını hatırlıyorum.

Bana tahsis edilen oda koridorun sonunda. Köşe ünitesi, yaklaşan birini duymak için iyi. Isı tutması kötü, ama daha kötülerini de yaşadım. Kapı, dost canlısı olmaya çalışan bir beyaz tonuna boyanmış. Topuz sıkışıyor ve kilit sallanıyor, ama ikinci denemeden sonra açabiliyorum.

İlk izlenim: Hayal ettiğimden daha küçük ama en azından yatak odama girmeden önce küçük bir koridorum var, diğer alanlar bir depo dolabı ve küçük bir oturma odası. En azından bir kanep ve eski bir şifonyerin üzerinde küçük bir televizyon var.

İkinci izlenim: Karyola iskeleti zemine cıvatalanmış. Üçüncüsü: Masa ve kapının arkası da dahil olmak üzere her

yüzey kalın, şeffaf bir vernikle kaplı; muhtemelen öğrenciler tahtaya mesaj kazıyamasın veya boyayıp lekelemesin diye.

Standart bir yorgan, iki çarşaf, sürgülü kapılı gömme dolap ve pencereye bakan bir çalışma masası var. Masa, tek bir boş not defteri ve bir hoş geldiniz mektubu dışında boş. Yatak odası dolabının içinden mütevazı bir banyo geçiyor, ama en azından paylaşmak zorunda değilim.

Mektubu görmezden gelip bavulumu sandalyeye koyuyorum, sonra da işe koyuluyorum.

Yavaşça açıyorum. Her eşyanın bir yeri var. Dolaptaki kıyafetler, rafta boylarına göre istiflenmiş kitaplar, lavabonun yanında diş fırçası ve tıraş bıçağı seti. Çerçevesiz fotoğrafı bulunca duruyorum. Baloncuklu naylona sardığım tek şey bu. Yavaşça açıp, yara kabuğunu temizler gibi bantlarını soyuyorum.

Fotoğraf, Casey'nin son normal gününden. Gölün kuzey ucundaki sahildeyiz, güneş yanıyız, enerji içecekleri ve esrarın etkisindeyiz, kolu omzuma dolanmış. Başını tuhaf bir açıyla eğmiş, sanki dünyadan bir ısırık almak istiyormuş gibi. Çerçeveyi masaya dayadım.

Garip geliyor. Onun burada kaldığını bilmek. Artık burada olduğumu bilmek. Sonsuza dek gittiğini ve nedenini bulmam gerektiğini bilmek.

Bavulumun gizli bölmesinden polis raporlarını çıkarıyorum. Manila dosya çoktan hırpalanmış ve köşeleri çatlamaya başlamış. Sayfaları karıştırıp ezberlediğim kelimeleri okuyorum: "Muhtemel intihar. Cinayet kanıtı yok. Kurban,

ormanda av bıçağının yanında bulundu. Kendine zarar verdiğiine işaret eden yaralar. Dosya kapandı."

Kapalı. Bu kelime beni kusturuyor.

Casey asla intihar etmezdi. Polisin bu saçmalığı yazması için para almış olma ihtimali yüksekti, özellikle de kız kardeşimi avucumun içi gibi tanıdığım için.

Bunu ona biri yaptı. Sadece kim olduğunu bulmam gerekiyor.

Parmağımı raporda gezdirip Westpoint yönetiminin şu sözlerinin geçtiği paragrafı buldum: "Akademi, Greenwood ailesine en derin taziyelerini sunar. Öğrencinin refahını desteklemek için her türlü çaba gösterildi." Yalan. Hepsi. Burada "destek"in nasıl bir şey olduğunu biliyorum. E-postaları, mesajları okudum. Güvenlik kayıtlarını, aylarca süren engellemelerden sonra yayınladıkları azıcık bilgiyi izledim. Kız kardeşimle en son kimin görüldüğünü biliyorum ve Akademi, kimsenin nedenini sormamasını istiyor.

Haritayı açıyorum. Standart kampüs işi, ama keçeli kalem ve öfkeyle işaretledim. Öldüğü gece kullanabileceği her bina, her tünel, her kısayol. İçeri girerken kütüphaneden çaldığım iki raptiyeyle masamın üzerindeki duvara asıyorum.

Gölün alt kenarı koyu mavi bir leke. Onu kırmızı bir X ile işaretliyorum.

Arkama yaslanıp odanın etrafımda oturmasını bekliyorum. Uzun süre hiçbir şey yapmıyorum, sadece dinliyorum. Borulardan hafif bir uğultu, eski radyatörden ritmik bir

damlama ve hepsinin altında, pencere çerçevesindeki çatlaklardan esen rüzgarın alçak, aralıklı iniltisi var.

Polis raporunun kenarında başparmağımı gezdiriyorum. Bir kesik oluşuyor ve kaşınıyor, kan fışkırıyor ve çekiliyor.

Burada ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ağlamıyorum.

Ben de uyumuyorum.

Ertesi sabah yedide açlık bastırıyor. Elimden geldiğince görmezden geliyorum ama bir polis raporunu tekrar tekrar okumanın bir sınırı var, ta ki kelimeler anlamını yitirene kadar. Çekmecedeki yığının en üstünde ne varsa onu üstüme geçirip kendimi koridordan aşağı zorluyorum. Adımlarım zemini gıcırdatıyor.

Mutfak olması gerekenden iki kat daha büyük. Duvarlar neredeyse kaybolacak kadar soluk bir maviye boyanmış ve buzdolabı mıknatıslar, paket servis menüleri ve "biyolojik tehlikeli maddeler"in temizlenmesiyle ilgili tek bir pasif-agresif notla dolu. Biri eski, tıslayan davlumbazın havalandırma deliğinin altına bir kahve makinesi sıkıştırmış. Yanmış kahve telvesi kokusu hâlâ ortalıkta.

Charlie'yi ilk gördüğümde, tezgahın üzerinde oturmuş, çıplak ayaklarıyla geri dönüşüm kutusunun üzerinde sallanıyor, kavanozdan fıstık ezmesi kaşıklıyordu. Üzerinde flanel pijama pantolonu ve üzerinde "MATLETTER İNTEGRALS İLE YAPIYOR" yazan bir tişört vardı ama sevimliliği bileklerinde bitiyordu. Tırnakları diplerine kadar kemirilmiş ve etraflarındaki deri kıpkırmızı ve yaralıydı.

Beni görünce gülümsüyor. "Hey! Sen Isolde olmalısın." İsim ağzından iki parlak, aynı derecede yersiz hece halinde çıkıyor. "Ben Charlotte'um ama herkes bana Charlie der. Eğlence evine hoş geldin."

Omuz silkip lavaboya yürüdüm ve bir bardak su doldurdum. "Erken kalkmışsın."

Kaşığı yalayıp temizliyor. "Uyuyamadım. Gürültü bu koridorlarda dolaşıyor." Gözleri, kırağının camda desenler çizdiği pencereye kaydı. "Alışacaksın. Ya da alışmayacaksınız. Neyse."

Aşağı atlayıp bulaşıkları gereksiz bir güçle çamaşır makinesine doldurmaya başlıyor. Bu takırtı muhtemelen kasıtlı. Sohbetin kesilmesinden binadaki tüm kupaları kırmayı tercih edecek birinin enerjisi var onda.

"Peki. Seni Westpoint'e getiren ne?" diye sordu bana bakmadan. Bu soru bir formalite ve o da bunun farkında.

"Transfer," diyorum. "Son çalıştığım yerin akreditasyonu kayboldu."

Sanki tüm yıl boyunca duyduğu ilk komik şeymiş gibi gülüyor. "Klasik. Archer'ın kampüsteki en perili ev olduğunu söylüyorlar ama dürüst olmak gerekirse, sadece çok kötü kablolama ve daha da kötü tesisat. İstersen sana beş sentlik tur attırırım."

Cevap beklemiyor. Kırık, balkabağı-turuncu bir kupa alıp koridorda yürümeye başlıyor, bir yandan da anlatıyor. Ben de ilgilenmiş gibi yaparak peşinden gidiyorum.

"Burası ana salon, belli ki." Sarkmış deri koltuklara ve aylardır kimsenin açmadığı televizyona el sallıyor. "Buzdolabında temizlik programı var. Lucy hariç, üzerimize düşeni yapmamız gerekiyor ama o umutsuz vaka. Senden önce birkaç kız daha vardı ama mezun oldular, şimdi sadece sen, ben ve Luce varız. Market alışverişi internetten sipariş ediliyor, ne istediğinizi bana söylemeniz yeterli veya kendiniz sipariş verebilirsiniz. Kurye arka kapıya bırakmayı biliyor, yoksa basketbol takımı bütün güzel şeyleri çalar."

"Ah... tamam."

Charlie'nin gülümsemesi yarım saniyeliğine kayboluyor. "Göreceksin. Sadece... uzak dur, tamam mı? Bir tarikat gibiler ama daha aptallar." Banyonun yanındaki yıpranmış ilan panosunu işaret ediyor. "Alışveriş listesine eklenmesini istediğin bir şey varsa, yaz. Tabii Nutella değilse, o zaman veto hakkım var. Alerjiler."

Koridor daralıyor. Solda, temizlik malzemeleri ve yangından kurtulmuş gibi görünen bir paspasla dolu minik bir oda var. Sağda ise çamaşır odası. Turun geri kalanı, bulanık kapılar, gıcırdayan menteşeler ve umursamadığım Akademi dedikoduları hakkında sürekli yorumlardan oluşuyor.

Merdivenlerden önceki son kapıda duruyor, bana dönüp sesini alçaltıyor. "Bak, Casey yüzünden burada olduğunu biliyorum. Söylemene gerek yok. Hepimiz biliyoruz. Sadece... Bir şeye ihtiyacın olursa veya tuhaf insanlar olursa, önce bana gel, tamam mı?"

Gözleri, tanıştığımızdan beri ilk kez, ifadesiz ve ciddi bir ifadeye bürünüyor. Sandığı kadar iyi saklamıyormuş.

Başımı sallıyorum ve bir an için onun gerçekten umursadığına inanmak istiyorum.

Ama "Onu tanıyor muydunuz?" dediğimde tepkisi anında geliyor: Çenesi kapanıyor, duruşu sertleşiyor ve neşesi iki kat daha fazla geri geliyor.

"Pek sayılmaz. Kendi halindeydi." Charlie'nin sözleri biraz fazla tizleşti. "Neyse. Kahvaltı ne bulursan o. Lucy bazen Pazar günleri pasta pişiriyor ama geri kalan zamanlarda kendi başının çaresine baksın."

Ellerinin kupayı sıkıca kavramasını ve eklem yerlerinin beyaz bir ışıkla parlamasını izliyorum.

Tepedeki ışıklar titreşiyor, sonra tekrar vızıldayarak yanıyor. Aynı anda, odadan soğuk bir hava akımı esiyor. Pencereler çift camlı ve kilitli, ama yine de hava akımı geliyor.

Charlie titremiyor. Sadece "Eski ev, eski hayaletler," diyor ve ayakları ahşapta küçük ter izleri bırakarak uzaklaşıyor.

Mutfağa geri dönüp suyumu bitiriyorum. Sessizlik geri geliyor, bu sefer daha yoğun.

Hala o tuhaf çiçek kokusunu alabiliyorum.

Öğleden sonramı ders programımı yüzlerce kez okuyup haritadaki her bina arasındaki en kısa yolları çizerek geçiriyorum. Archer House'un gerçek bir ortak odası yok, sadece berbat koltuklar, eski bir şömine ve terk edilmiş bulmacalar ve köşeleri kıvrılmış bir deste iskambil kağıdıyla dolu bir masayla dolu, dönüştürülmüş bir salon. Kapiya en yakın, duvara yaslanmış koltuğu seçip tüm cephaneliğimi ortaya koyuyorum: fosforlu kalemler, eski arazi defterim, telefonum ve Akademi'nin ağından indirdiğim ilk üç haftalık ders programları.

Yelkovanın saatin etrafında kendi etrafında dönmesini izliyorum. Rüzgar ara sıra camı sallıyor ve bazen pencerenin önünden geçen bir gölgeyi yakalıyorum, öyle hızlı ki bir şey gördüğümden bile şüphe ediyorum.

Fuayedeki büyükbaba saati altı kez çınladığında, başımın üstünde ayak sesleri duyuyorum. Yavaş, istikrarlı, temkinli. Merdivenlerden iniyorlar ve her gıcırtı bir uyarı gibi iniyor.

İkinci oda arkadaşı Charlie'ye hiç benzemiyor. Tanımadığı bir evde bir kedi gibi temkinli hareket ediyor, gözleri her köşeyi tarıyor. Gördüğünüz anda unutacağınız türden kahverengi saçları var, lastik bir bantla arkaya bağlı. Gözlükleri yüzüne

fazla büyük ve camları tepedeki ışığın her zerresini yansıtıyor, bakmadığınız sürece gözlerini gizliyor. Göğsüne üç kalın çevre bilimi ders kitabı bastırmış ve teninin bir yıldır güneş görmediğinden şüpheliyim.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece kitapları masaya bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

Elimi garip bir şekilde yarım sallayarak kaldırıyorum. "Isolde," diyorum, kayıtlara geçsin diye.

Başını sallıyor, sessizliğin uzamasına izin veriyor ve sonra "Lucy," diyor. Sesi beklediğimden daha alçak ve tiz. Kanepenin diğer ucuna oturup ders kitaplarından birini açıyor ve hemen mavi mürekkeple notlar aldığı bir sayfaya geçiyor.

Tekrar konuşmadan önce yirmi iki saniye sayıyorum. "Sen yeni oda arkadaşısın."

"Görünüşe göre," diyorum.

Lucy'nin yüzü kıpırdamıyor. Bir şeyin altını çizmek için kalem kullanıyor, sonra çerçevelerin üzerinden bana bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Soru dostça değil ama düşmanca da değil. Sosyal saçmalıklardan arındırılmış, saf bir merak.

Defterimi kapatıp açtım. "Dersler Pazartesi başlıyor. Erken başlamak istedim."

Bunu kabullenmiş gibi görünüyor. "Bu evde kimse uzun süre kalamaz," diyor, sanki önemsiz bir bilgiymiş gibi.

Charlie gürültüyle içeri giriyor, kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve odaya zıplarken paltosunu çıkarıyor. "Parti zamanı!" diye bağıyor, sonra ruh halini kontrol edip gergin bir kahkaha atıyor. "Ne haber, kızlar?"

Lucy cevap vermiyor. Sanırım geri kalanımıza karşı çoktan kör olmuş.

Charlie yanıma çöküp programıma göz atıyor. "Aa, Abernathy Genetik'te mi? O bir psikopat. Geçen yıl kopya çektiği için futbol takımının yarısından kaldı." Sırıttıyor. "Biyoloji laboratuvarında mutant kurbağalarla dolu gizli bir odası olduğunu söylüyorlar."

Onun gevezelik etmesine izin verdim, çünkü alternatifi cildinizi kaşıdıran türden bir sessizlik.

Beş dakikalık bilgi yarışması ve personel hakkında dedikodulardan sonra Charlie'nin enerjisi düşüyor. Koltuğun üzerinde top gibi kıvrılıp yere bakıyor. Hâlâ bir şeyler karalayan Lucy'ye bakıyorum ama şimdi bacağı masanın altında titriyor.

"İkiniz de geçen sene burada mıydınız?" diye soruyorum, sesimi rahat tutarak.

Odanın sıcaklığı anında düşer. Lucy'nin kalemi durur. Charlie, ağzı ince bir çizgi halinde sıkışmış halde yukarı bakar.

Charlie'nin cevabı yeterli olmadığı için bastırıyorum ama belki şimdi ikisi de burada olduğuna göre bazı cevaplar alabilirim. "Casey'i tanıyor muydun?"

Bu sefer cevap veren Lucy oluyor. "Burada bu konuyu konuşmuyoruz." Sesi ifadesiz ve bakışları sol omzumun üzerinden bir noktaya sabitlenmiş.

Charlie'nin parmakları pijama gömleğinin eteğinde oynuyor. Konuşmaya başlıyor; hızlı, çok yüksek sesle, sanki konuşmanın geri kalanını güç kullanarak bastırabilecekmiş gibi. "Neyse, çamaşırlar Salı ve Cuma günleri yıkanıyor, ta ki biri makineyi tıka basa doldurana kadar. Sonra da bakım ekibinin tamir etmesi bir hafta sürüyor çünkü hepimizin derse mayoyla gelmesi umurlarında değil. Burada yemek yiyebiliriz ya da yemekhaneye gidebiliriz. Bizimkilere karşı pek nazik olmadıkları için kaçınıyoruz."

"Casey'e iyi davrandılar mı?"

Lucy kitabını kapatıp yığının üstüne koyuyor. "Burada bundan bahsetmiyoruz," diye tekrarlıyor, bu sefer tehditkâr bir tavırla. Ayağa kalkıp başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor.

Charlie, Lucy'nin ayak sesleri yukarıda kaybolana kadar bekliyor. Sonra bana dönüyor, gözleri donuk ve biraz da vahşi. "Bak, havalı görünüyorsun, bu yüzden sana bir iyilik yapacağım." Eğiliyor, sesini neredeyse tıslayacak kadar alçaltıyor. "Feral Boys'tan uzak dur. Seni bir partiye davet ederlerse, hayır de. Karanlık çöktükten sonra bir yere gitmeyi teklif ederlerse, hayır de. Archer House'un dışında onlardan birini beklerken görürsen, bana mesaj at, aşağı inip seni içeri kadar götürürüm. Anlaşıldı mı?"

Bileğimi kavırıyor, tırnakları derimi deliyor ve bir an yüzünde gerçek, filtresiz bir panik ifadesi görüyorum.

Başımı sallıyorum ve ancak o zaman bırakıyor. Kanepeden kalkıp mutfağa gidiyor, orada çekmeceleri çarparak kapattığını ve kendi kendine mırıldandığını duyuyorum.

Yıkık dökük sessizliğin içinde oturup saatin gece yarısını bulmasını bekledikten sonra odama doğru yöneliyorum.

Üst katta ev sessizliğe bürünüyor. Rastgele eski ev sesleri ve bir ara, uzaklarda bir yerde çarpan bir kapının yankısı dışında hiçbir şey duymuyorum.

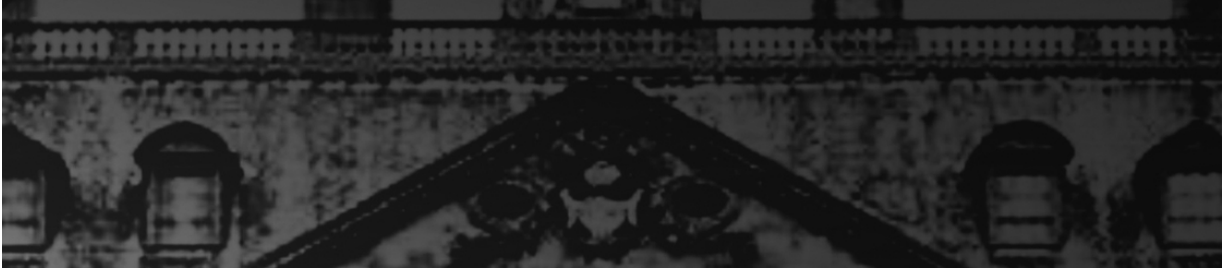
Masamın üzerine asılmış haritaya bakıyorum; kırmızı X, gölün mavisine karışıyor. Cevaplar henüz gelmedi. Ama sorular çoğalıyor.

Casey'nin fotoğrafını çekip ışığa tutuyorum ve ona bir söz veriyorum.

Bütün sırları yerle bir edene kadar buradan ayrılmayacağım.

BÖLÜM 2: RHETT

Güneşin doğmasını bekliyorum, izliyorum. Onu izlemek istiyorum. Onu incelemek istiyorum.

Yaklaşan kışın soğuğu acımasızca, avludan geçip doğu pencerelerine vuruyor, ama o sanki hissetmiyormuş gibi merdivenlerin kenarında duruyor. Kestane rengi saçları çözülmüş, ceketini bol, gözleri sert. Personel rehberinin ona verdiği kadar hızlı; çoğu transfer, bu yerin coğrafyasını öğrenmeden önce oryantasyonda bir hafta boyunca tökezliyor, ama o bir günden kısa sürede haritasını çıkardı.

Kütüphanenin camından, içeriden aynadan izliyorum. Hiç yukarı bakmıyor. Bir kez bile.

Yolda ilerliyor, binaya doğru, önce yavaş, sonra hızlanıyor. Yakında görüş alanımdan çıkacak ve buna izin veremem.

İlk yaklaşımı yavaş tutuyorum. İncelikli. Üzerinde çok fazla göz var -öğretmenler, meraklılar, dedikodu peşinde koşan birkaç mirasçı- ama sabırlıyım. Şimdilik, hareketlerini bir dava dosyası hazırlayan bir adamın ilgisiyle izliyorum: Hızlı temposuna, ağırlığını ayak parmaklarında tutma biçimine, dik dik bakılsa bile çenesini yukarıda tutma tercihine dikkat edin.

Ama asıl ipucu mikro ifadelerde. Her birini tek tek kaydediyor, hafızama kazıyorum. Kayıt Bürosu'nu, Öğrenci İşleri Bürosu'nu, kayıt vitrinini dolaşıyor. Durumu anlıyor. Sabahın ortasına doğru hangi katların güvenli olduğunu, hangi asansörlerin merdivenlerden daha yavaş çalıştığını, hangi personelin ona karşı tarafsız olduğunu ve hangilerinin sadece öğrendiğini öğreniyor.

Fısıltıları duymazdan geliyor ama teni hain: Yaşlı bir grup insanın yanından geçerken yakasının altında hafif bir kızarıklık, çenesi kırılacak kadar sıkı kilitlenmiş. Gözleri mavi-gri, ışık bulana kadar hiçbir şeye benzemeyen, sonra da cam gibi kesilen türden bir renk. Casey'ninkiler de aynıydı ama daha yumuşaktı. Burada yumuşak hiçbir şey yok.

Üçüncü saat civarında, kütüphaneye ulaşmak için onur salonundan geçen kestirme yolu keşfediyor. Üst balkonu gözetleyip, mimari gölgelerle uyum sağlamaya özen gösteriyorum; tıpkı babamın sesini yükseltmeden bir oda dolusu avukatı parçalamasını izlediğim gibi.

Beni görmüyor, doğrudan değil, ama pasajın sonunda iki kez kekeleyor, sanki bir tuhafılık sezmiş gibi. Omzunun üzerinden bakıyor. Bakışları benimkileri sıyrıp geçiyor, göz bebekleri

daralıyor, sonra omuzlarını dikleştirip yürümeye devam ediyor.

Boğazındaki nabız onu ele veriyor. Nabızlarını saymak istiyorum ama bunun için onu tadabilecek kadar yaklaşmam gerekiyor.

Ve ben Cai'nin O'ya karşı olduğu kadar güçlü olduğumdan emin değılim. Onun kadar uzun süre dayanabilirim.

Okula dönüşünün ilk günü tahmin edilebilir bir şekilde ilerliyor: ders programları, oryantasyon, öğle yemeğı öncesi tur. Kendisine bir şey söylenmedikçe asla konuşmuyor. Duruşu asla kamburlaşmıyor. Mülakat için oturduğunda ellerini masada görünür halde tutuyor, ancak sol eli her zaman gergin, eklemleri yukarıda, sanki bir şeyi kırmaya hazırlanıyormuş gibi. Müdür küçük bir sohbet etmeye çalışıyor ve iki cümleyle bitiriyor.

Daha sonra kütüphaneye geri dönüyor ve ölü diller rafının sırtlarına bir çizgi çekiyor. İki cilt çıkarıyor: Latince, sonra Eski İskandinavca. Onları ödünç almıyor. Bunun yerine, her birinden tek bir cümleyi kopyalıyor ve kitapları tam olarak bulunduğu yere geri koyuyor.

İlginç.

Öğle yemeğinde, çalışma odasının arka köşesine, iki kapıya da bakan bir defter açıyor. Sadece bir elma ve Öğrenci Birliğı'nde ve otomatlarda satılan o iğrenç atıştırmalıklardan birini yiyor. Saatin yarısında, müzik bölümünden üç kız yanındaki masaya doğru geliyor. Ortadaki -belli ki lider, dişleri, röfleleri ve ileride yeme bozukluğu olacak- kız,

"Casey'nin çirkin kız kardeşi" hakkında bir şeyler söylemek için dönüyor.

Hiç de öyle değil. Sertleşmiş olsa da güzel. Tıpkı buz sarkıtlarının oluşup büyüyerek mızrağın kalbinizi delemek ve sizi öldürecek kadar uzaması ve sonra tamamen yok olması gibi. Yine de buz sarkıtı düştüğü anda ışığı yakalar ve siz sadece buzda oluşturduğu desenleri görürsünüz.

Güzel.

lmcl.

Tam benim tipim.

Isolde tepki vermiyor, ama liderin gülümsemesi bakışları altında donuklaşıyor. Bakışlarında, havadaki küçük sohbetleri temizleyen bir şey var. Sonunda l, gerçek olamayacak kadar yüksek sesle glerek ayrılıyor.

Eşyalarını toplamadan önce beş dakika daha bekliyor.

Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Daha fazla dram, biraz cam kırılması veya çığlık olacağını düşünmüştüm ama odadan bile soğuk. Başka bir hayatta, belki baltalı bir katil olurdu. Ya da bir avukat. Sabit bakışlar. Sıkıcı sohbetlere aldırış etmeme hali.

Ayrılırken saygılı bir mesafeden onu takip ediyorum, orada olduğumu bildirini gösteren ince işaretleri takip ediyorum: köşedeki nefesindeki tutukluk, heykel bahçesinin etrafındaki uzun yolu kat etme şekli, adımlarındaki kasıtlı kayıtsızlık. Beni o yarattı ama hangi gölgeye yumruk atacağını bilmiyor.

Öğrenci arşivlerinde daha az dikkatli. Her şeyi inceliyor, her şeyi gözlemliyor. Muhtemelen odasında gördüklerini kaydetmek için küçük bir günlüğü vardır.

Bodrum, işitme cihazı ve bir sıra bozuk mikrofilm okuyucusu olan bir arşiv görevlisi dışında bomboş. Buradaki ışıklar halojen, titrek ve uğultulu; duyulan tek ses, havalandırmanın boğuk sesi. Hızlı hareket ediyor, dizinleri kontrol ediyor, dosyaları çekiyor. Elleri hızlı ve emin. Aradığını buluyor ve telefonuyla fotoğrafını çekiyor. Arşiv görevlisi öksürdüğünde, başını kaldırmadan dosyayı yerine koyuyor.

Ne aradığını bilmiyorum. Burada sadece yeniden yazılmış tarih parçaları var. Gerçek, İdari Bina'da. Gerçek arşiv odasında.

Klasörü almadan önce yere inmesini bekliyorum. Sekmenin başlığı: "Olay Raporu, 4/8." Tarih bugünün üzerinden bir yıl geçti.

Dizine bakıyorum ve sayfayı buluyorum. Metnin büyük kısmı sansürlenmiş, ancak alttaki imza satırı hâlâ görünüyor. Tanığın adı da öyle. Benim.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor.

İyi kız.

Kız kardeşine ne olduğunu anlamaya çalışmak, onunla oynamak istememe neden oluyor. Onu oyalayıp duruyorum. Hiçbir şey bulamayacak. O gece ne olduğunu ona anlatabilecek tek kişi benim.

Ve gerçeğe ulaşmak için bu ayrıcalığı kazanması gerekecekti.

Tercihen dizlerinin üzerinde.

Ağzında benim horozumla.

O gece, kütüphanenin çatısından penceresini izliyorum. Işığı sabah 2:37'ye kadar açık kalıyor. Perdeleri çekmiyor. Gölgesi duvarda geziniyor, okuyor, yazıyor, volta atıyor. Bir kez bile dışarı bakmıyor.

Ayrıldığımda sis avluyu yutmuş, kıyafetlerim sırlıslam olmuştu. Eve gidip gömleğimi çıkarıp, görüntü tekrar anlam kazanana kadar banyo aynasının önünde duruyordum.

Onu yok etmek istiyorum. Onu tüketmek. Casey'nin adının yazılı olduğu her hücreye sızmasına ve yerine kendi adını yazmasına izin vermek istiyorum.

Colton Felsefe'den bir hatunu becermekle meşgulken uyku kolay gelmiyor. Belki bir profesör. İyice bakamadım. Ama sahte inlemeleri sinirlerimi bozuyor ve uykuya dalmam bir saatimi alıyor.

Sabah her şeyi tekrar yapıyorum. Bir saatlik uyku yetmiyor ama bir adım önde olabilmek için onu çözmem gerekiyor.

Sonraki hafta boyunca, duvarlardaki serinlik kadar incelikli ve sürekli bir şekilde onun ortamının bir parçası oluyorum. Sabah 5'te kalkıyor, yorucu bir tempoda koşuyor ve temizlik görevlileri malzeme dolaplarını açmadan önce duş alıyor. Saçlarını aynada kendisi kesiyor, çok az bir kısmını kesiyor. Aynı ayakkabıları giyiyor, sadece bağcıklarını değiştiriyor - koyu mor.

Casey'nin en sevdiği renk.

Elbette aralarında farklar var, ama bunların hiçbirisi önemli değil.

Anahtar gözlerde. Dünyaya, sanki bozulması gereken bir sistemmiş gibi bakıyor. Bunu, yemek planını nasıl hacklediğinden, kısıtlı raflara nasıl gizlice girdiğinden, bakım çok yavaş olduğu için kendi okuma lambasının kablolarını nasıl değiştirdiğinden anlıyorum. Oyunu oynuyor, ama sadece kuralların zayıf olduğu yerleri öğrenmek için.

Aslında saklanmıyor. Sadece yem atıyor. Yırtıcıların hâlâ burada olup olmadığını veya hayaletlerin sonunda yumuşayıp yumuşamadığını test ediyor.

Üçüncü öğle yemeğinde masa değiştiriyor. Bu sefer ana salonun en uzak ucuna, son sınıf öğrencilerinin tam burnunun dibine oturuyor. Vahşi Çocuklar tahtlarında oturuyorlar - Jules, Bam, Colton, hatta Cai'nin hayaleti bile. İki masa öteden, defterini açıp not alırken ve testosteronun kükremesini veya çocukların onu gözleriyle nasıl süzdüğünü bir kez bile fark etmeden izliyorum.

Bugün fark edilmek istemiyorum. Görülmek istemiyorum. Onu izlemek, ne yaptığıı görmek istiyorum.

Julian bir hamle yapmaya çalışan ilk kişi oluyor. Ona yumruk atmak istiyorum ama Yönetim Kurulu toplantım bir hafta sonra... sonra onlara onun benim adıma kayıtlı olduğunu ve ona dokunamayacaklarını söyleyebilirim. Ama o zamana kadar, her istediğini yapabilir. Julian yanından geçiyor, masaya vuruyor ve "taze et" hakkında bir şaka yapıyor.

Gözünü bile kırpmıyor.

Omzunun üzerinden eğilince, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Sırıttı. "Duruma bağlı. Kaybettin mi, yoksa sadece kenar mahallelerde mi geziyorsun?"

Başını kaldırıp ifadesiz bir ifadeyle baktı. "İkisi de değil. Ama olacaksın."

Gözlerini kırptırıyor, tam bir saniyelik şaşkınlık. Sonra gülüyor ve uzaklaşıyor, ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Reddedilmeye alışık değil. Mükemmel.

Sanırım bu kadına aşık oldum.

İşine geri dönüyor. Dosyalıyorum: Baskı altında sarsılmaz, doğrudan yüzleşmeyi tercih ediyor, ama sadece son çare olarak. Yavaş yavaş alevleniyor, bir kıvılcım değil.

Yönetim Kurulu bunu yutacaktır.

Biliyorum ki yapıyorum.

Beş günün ardından, onun rutinini kendimden daha iyi biliyorum. Çayını ne zaman içtiğini, telefonunu toplum içinde nasıl tuttuğunu (her zaman sol elinde), duşta ne kadar zaman geçirdiğini (on beş dakika, asla daha fazla değil) biliyorum. Herhangi bir cam yüzeydeki yansımasına nasıl baktığını ama kendini düzeltmek için asla durmadığını, sadece görüntüye bakıp yoluna devam ettiğini biliyorum.

Mesele kibir değil. Mesele, kim olduğunu görüp, ne olmadığını hatırlayabilmesi.

Beni ne kadar sürede fark edeceğini merak ediyorum.

Altıncı gün, biyoloji laboratuvarının camında yansımamı görüyor. Gözleri gözlerime dikiliyor ve insan nezaketinin izin verdiği iki saniye daha uzun süre sabit kalıyor. Gözbebeklerinin büyüdüğünü, burun deliklerinin hafifçe açıldığını görüyorum. Gülümsemiyor ama dudakları hırlayarak aralanıyor, sadece bir parça beyazlık görünüyor.

Koridorda yanından geçerken kenara çekilip geçmeme izin veriyor. Kollarımız birbirine değiyor. Temas sırasında statik bir ses var, hissedilecek kadar keskin. Yürümeye devam ediyor, hiç arkasına bakmıyor ama temposu artıyor.

Daha sonra, kütüphaneciyi peşine düşürmek için öksürüyormuş gibi yapıp çantasına kısıtlı sayıda bir kitap koyduğunu kütüphane raflarından izliyorum. Çıktığında rafa bakıyorum: 1947'den kalma bir kampüs rehberi. Geçmiş avlıyor.

Buna izin vermemeliyim. Yerimi korumak istiyorsam, hele ki kafamı korumak istiyorsam.

Ama onu durdurmak için bir harekette bulunmuyorum.

Ertesi sabah, gün doğmadan önce dörtgenin üzerine varıyorum. Sanki bir önceki günden beri hiç durmamış gibi, çoktan yola koyulmuş. Aramızdaki mesafeyi koruyorum ama o benim burada olduğumu biliyor olmalı. Hızını artırıyor, neredeyse beni de ona ayak uydurmaya zorluyor. Ben de öyle yapıyorum.

Birlikte, hiç konuşmadan, birbirimize hiç bakmadan turu tamamlıyoruz. Bitiş çizgisini geçtiğimizde yavaşlıyor, ellerini dizlerine koyup öne doğru eğiliyor ve derin derin nefes alıyor.

Terliyor ama teni serin. Alnını elinin tersiyle siliyor, bana bakıyor ve "Manzaranın tadını çıkardın mı?" diyor.

Cevap vermiyorum. Çok kolay olurdu.

Omuzlarını silkip yürüyor, her adımda baldırlarındaki kaslar geriliyor.

Derse geç kaldım, bu yüzden kalkıp oraya gittim. Evrak işleri gibi basit bir şeyin yeni favori aktivitemin önüne geçmesi sinir bozucuydu ama gitmem gerekiyordu. Bu hafta zaten çok fazla kaçırdım. Çok sıkıcı ama bir bahane uydurup birkaç dakika erken çıkıyorum ki eve dönüş yolunu kesebileyim.

Her zamanki gibi aynı saatte orada, kulaklıkları takılı ve yüzünde müthiş bir ifadeyle avluda hızlı adımlarla yürüyor.

Bugün tasarladığı felakete odaklanmış durumda; muhtemelen bir güvenlik açığı ve kaybolmuş bir öğrenci dosyasıyla ilgili bir şey. Kendini hedef arayan bir suçlayıcı gibi taşıyor.

Ben de ona ayak uydurarak arkasına geçtim, sonra kuzeydoğu kemerindeki kestirme yola doğru açığı ayarladım. Bam'i tam da bu ana zorlamak için yolun karşısına birkaç turuncu koni yerleştirdim.

Yol bakımı.

Bu yolu asla kullanmaz; çatıdan damlayan su sürekli bir su birikintisi oluşturur ve görüş alanı da kötüdür. Ama bugün ona başka seçenek bırakmadım ve her zamanki temkinli tavrını takınmadan köşeyi döndü.

Zamanlama her şeydir.

Elimde kahveyle tam eşiği geçtiği anda dışarı çıkıyorum. Çılgılık atarak bana çarpıyor. Fincan aramızda patlıyor. Kahverengi havayı yayarak yay çiziyor, sonra yerçekimi kalanını gömleğine ve ceketine çekiyor, beyaz pamuklu kumaşa sıçratıyor.

Keskin ve nefes nefese bir soluk aldı ve bir an için duyulan tek ses, sıcak sıvının kumaşa batarken çıkardığı tıslama sesiydi.

"Kahretsin-" Göğsünü tutarak sendeledi ve yüzündeki şok ifadesi yarı öfke, yarı inanmazlıktı. Kahve damlaları köprücük kemiği boyunca damladı ve yukarı doğru yükselen, kızaran bir kızarıklıkla karıştı.

Bluzunun üst düğmesi açık; kahve en az dirençle yolunu bulup doğrudan tenine nüfuz ediyor. Meme uçlarına yapışıyor. Sütyensiz. Mükemmel.

Önce aşağı baktı, sonra tekrar bana baktı, gözleri kocaman açılmış ve alev alevdi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi titriyor ve minik yumruklarını sıkıyor.

Özür dilemiyorum. Ona peçete bile uzatmıyorum. Bunun yerine, adrenalinin vücuduna nasıl çarptığını izliyorum; göz bebekleri kocaman, nabızı çenesinin köşesinde hızla atıyor. Nefesi sığ, hızlı, neredeyse soluk soluğa.

Blazer'ı tek hareketle çıkarıp sallıyor, kaldırıma damlalar saçılıyor.

Kendime hafifçe gülümseme izni verdim. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin."

Bakıyor, sonra kesik kesik bir kahkaha atıyor. "Aptal." Çantasını karıştırıyor, hiçbir şey bulamıyor ve daha yüksek sesle tekrar küfür ediyor. Kelime taştan sekip geri geliyor.

Gömleğini temizlemeye çalışıyor ama bu sadece lekeyi yayıyor. Elleri titriyor.

"Fotoğraf çekertirmek ister misin?" diye çıkışıyor.

Düşünüyorum. "Evet, aslında, sakıncası var mı?"

Parmakları kasılıyor. Bana vurmak istiyor. Ama hareketsiz kalıyor, tüm boyuyla doğruluyor -özellikle de o çizmelerle hiç de önemsiz değil- ve bana boyamı sökebilecek bir bakış atıyor.

İşe yaramıyor ama hoşuma gidiyor.

Gömleğini göğsünden çekip çıkarıyor, kumaş teninden soyulurken yüzünü buruşturuyor. Kızarıklığı derinleşiyor, artık sadece utanç değil, başka bir şey daha. Öfkeli, aşağılanmış ama her şeyin altında heyecanlı. Gözleri yüzümden ellerime, sonra tekrar yüzüme kayıyor.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diyor.

Alanına biraz müdahale edecek kadar eğildim. "Sen söyle."

Bir an göz göze geliyoruz. Nefesi kesiliyor. Boynundaki kaslar geriliyor, sonra gevşiyor, sanki geri adım atmamaya zorluyormuş gibi.

O çizgiyi tutuyor.

An uzuyor, rahat edemeyecek kadar sıkışık. Sonunda tek bir kelimeyle bozuyor: "Sen kimsin?"

Sormak istediği soru bu değil. Asıl soru "Sen nesisin?" Cevabı zaten biliyor ama duyması, bozabileceği bir kural haline getirmesi gerekiyor.

"Rhett."

Ağız seğiriyor. "Elbette. Vahşi Çocuk iki numara. Seni tanıdığımı biliyordum. Bu hafta beni takip ederek berbat bir iş çıkardın. Umarım faydalı bir şey bulmuşsundur."

Etkilendim. Genellikle manşetlerde yer almayız. Toplumumuz daha çok "gölgede kalan" bir tip. "Bizim hakkımızda araştırmayı yapmışsın."

"Aptal olduğumu düşünme Rhett. Senin küçük oyunlarını çok iyi biliyorum." diye homurdandı.

"Çok eğlenceliler, Isolde. Belki bir gün benimle oynamak istersin. Kamyonetimde biraz koli bandı ve ip var. Ya da belki sen daha çok, boğulmayı ve ne kadar iyi bir prenses olduğunu söylemeyi hak eden bir maskeli kızsındır."

Başını sallıyor ve bu hareket, eteğinin beline bir damla kahve damlatıyor. Sinirli bir şekilde elini eteğine götürüyor. "Anlaşılan. Buranın kötü olduğunu söylemişlerdi ama gerçek sosyopatlar tarafından işletildiğini bilmiyordum."

Yavaşça ve dikkatlice gülümsedim. "Çok tatlısın."

Parodi bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Isırırım."

Sakinliği bir harika. Karşılaştığım diğer tüm transferler ilk darbede yıkılıp gitti. Saf iradesiyle ayakta duruyor.

Bastırmaya karar verdim. Gölgem üzerine düşecek kadar yaklaşıp yaklaştım, tenindeki hafif parfüm kokusunu alabiliyordum. "Kurumadan önce temizlenmelisin. Kahveyi çıkarmak çok zor."

Önce aşağı, sonra yukarı bakıp açığı hesaplıyor. "Beni banyoya kadar takip edecek misin, yoksa ürkütücü kısım burada mı bitiyor?"

Sessizliğin uzamasına izin verdim.

Sonunda başını sallayıp yanımdan geçip gidiyor, geçerken kolumu kendi koluyla ovuyor. Temas o kadar elektrikli ki neredeyse bileğine uzanıyorum. Neredeyse.

O, binasına girip gözden kayboluyor ve ben orada durup, arkasından kapının kapanmasını izliyorum.

İki saat sonra onu tekrar koridorlarda gizlice yürürken yakaladım. Üzerinde farklı bir tişört vardı, solmuş harflerle yazılmış bir bando tişörtü. Bir Akademi öğrencisine yakışmıyor ama umurumda da değil. Saçları nemli, şakaklarındaki bukleler kıvrılıyor ve allık rengi solmuş, soğuk ve sert bir şeye dönüşmüş.

Beni görüyor ve çalışma salonuna doğru ilerlemeden önce tereddüt ediyor, sonra varlığımı görmezden geliyormuş gibi yapıp, sırtı odanın geri kalanına dönük bir şekilde bir bankın ucuna oturuyor. Defterini açıp okuyormuş gibi yapıyor ama gözlerinin penceredeki yansımaya kaydığını görebiliyorum.

Hâlâ izleyip izlemediğimi bilmek istiyor.

Benim.

Saatin yarısında masasının önünden geçiyorum. Başını kaldırmıyor ama nefesi boğazında düğümleniyor. Duruyorum, eğilip masaya bir kez vuruyorum.

"Beni mi takip ediyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sadece merak ediyorum."

Gözlerini devirdi. "Ne hakkında? Ne kadar hızlı koşabilirim?"

Masanın kenarına oturuyorum. "Koşmuyorsun."

Sinirleniyor ama itiraz etmiyor. "Peki ne istiyorsun?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine defterine uzanıyorum. Parmaklarını kenetleyerek defteri kapıyor.

"Eşyalarım dokunma."

Elimi indirdim. "Tamam."

Bana bakıyor, vücudunun her çizgisinde şüphe var.

Bir çıkmazın içindeyiz.

Sessizliği bozuyorum. "Neden buradasın?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Nedenini biliyorsun."

"Bunu senin söylemeni istiyorum."

"Çaldıklarını geri almaya geldim. Gerçeği." diye düşünüyor.

Başımı sallıyorum. "Haklısın."

Gözleri bir parça açıldı. Onay beklemiyordu.

Masadan iterek onu biraz sıkıştırıyorum, nefesinin nasıl hızlandığını izliyorum. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Sen de öylesin. Ve kayıtlara geçsin, siz çocuklar sırları olan tek kişilerin siz olduğunuzu sanıyorsunuz ama öyle değil."

Bir an için neredeyse komik geliyor. Benden daha uzun süre dayanabileceğini sanıyor. Beni alt edebileceğini sanıyor ama edemiyor.

"Şimdi siktir git, pislik."

Ayağa kalkıp eşyalarını alıp çantasına atıyor ve yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben onun çok uzağa gitmesine izin vermiyorum. Bileğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Geri çekiliyor, çığlık atmak ya da küfür etmek için ağzını açıyor ama ben daha hızlıyım. Onu duvara sertçe değil, omurgasındaki soğuk taşı hissedecek kadar sert bir şekilde itiyorum. Elim boğazına kayıyor, başparmağım çenesinin hemen altına bastırıyor, boğulmuyor, sadece bir kaldıraç

gibi. Vücudumun geri kalanı da onu takip ediyor, onu olduğu yere mıhlıyor, kalabalık etrafımızda sanki deredeki bir kayaymışız gibi akıyor.

Bir ses çıkarıyor; yarı inleme, yarı homurtu. Elleri yukarı kalkıyor, tırnakları bileğimi tırmalıyor ama ben bunu bekliyordum ve acı hiçbir şey değil.

Nefesi kesik kesikti. Başparmağımın altında, çılgınca ve düzensiz nabzını hissedebiliyordum.

Gözlerindeki her tonu görebilecek kadar yakınız; grinin içindeki mavi halkayı, sol skleradaki kırık bir kılcal damardan kaynaklanan küçük kırmızı çatlağı. Saçındaki şampuanın kokusunu, tenindeki keskin ter kokusunu, kahvenin bıraktığı hayaleti alabiliyorum.

Salon öğrencilerle dolu, ama çarpıştığımızda ses kısılıyor. Kimse müdahale etmek istemiyor. Üniformayı, tanıdık şekilleri görünce gözlerini kaçırıyorlar. Westpoint'in yazılı olmayan kuralları: Asla bir avcının avına karışma.

Bakışlarımla buluşuyor, öfkeli ve gözünü bile kırpmadan. "Bırak. Beni. Git."

"Hayır," diyorum ve dudaklarım kulağının hemen üstüne gelene kadar eğiliyorum.

Nabızı hızlanıyor.

Eğer oyun bu olsaydı, onu hemen burada öldürebilirdim. Ama öyle değil.

"Sırları olan tek kişi ben değilsem," diye fısıldıyorum, "senin sırların neler?"

Nefesi tekrar hızlandı, göğsü hızla genişledi, kaburgaları pamuğa karşı gerilmişti. Yüzünde renk dalgalandı, ağzının köşesinden elmacık kemiğine doğru uzanan kırmızı bir çizgi belirdi.

Bana sertçe itiyor. Hareket etmesine izin veriyorum, sadece bunun mümkün olduğuna inanmasına yetecek kadar.

"Sırlarım cinayeti içermiyor," diye tısladı.

Ağzım kapalı bir şekilde gülümsüyorum. "Bundan emin misin?"

Dişlerini gösteriyor, sahip olduğu tüm silahları sergiliyor ama bedeni titriyor. Korkudan değil. Biraz daha karmaşık bir şeyden.

Boğazındaki baskıyı hafifletiyorum ama geri adım atmıyorum. Olduğu yerde, duvara yaslanmış, elleri aramızda kenetlenmiş bir şekilde kalıyor. Tırnakları tenimde ince bir çizgi çiziyor, yüzeyini yırtıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

Düşünüyorum. "Neden buradasın?"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Sana söylemiştim. Çaldığını geri almanı."

"Hayır," diyorum yumuşak ama emin bir sesle. "Beni yenip yenemeyeceğini görmek için buradasın. Benim yapabildiğim şeyleri yapıp yapamayacağını görmek için."

Ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor. "Ben senin gibi değilim."

"Yalancı."

Yüzümü ona yaklaştırıyorum, kirpikleri yanağıma değecek kadar yakın. Gözleri bir anlığına kapanıyor. Açıldığında nefretle dolu oluyorlar. Ve açlıkla.

Kasıklarına diz atmaya çalışıyor ama ben engel oluyorum, ağırlığını kaydırıyorum ve onu göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Bir anlığına kalçalarımız aynı hizaya geliyor ve pantolonumun içindekini hissettiğinde onda bir farkındalık dalgası hissediyorum.

Şimdi hızlı ve sık nefesler alıyordu, kalbi öyle hızlı atıyordu ki ikimizin de tişörtlerinin üzerinden hissedebiliyordum.

Ağzımı tekrar kulağına yaklaştırıyorum, bu sefer dudaklarımın tenine değmesine izin veriyorum. "Panik yapma. Zamanın henüz gelmedi."

Ellerini gömleğimin içine sokuyor, sanki yırtacakmış gibi, sonra beni itiyor.

Bıraktım onu. Tökezliyor, kendini yakalıyor, doğruluyor.

Titriyor ama bunu öfkeyle örtüyor.

Topuklarının üzerinde dönüp saçları uçuşarak, omuzları dik bir şekilde hızla uzaklaştı. Koridordaki herkesin başı dönüp onu izledi.

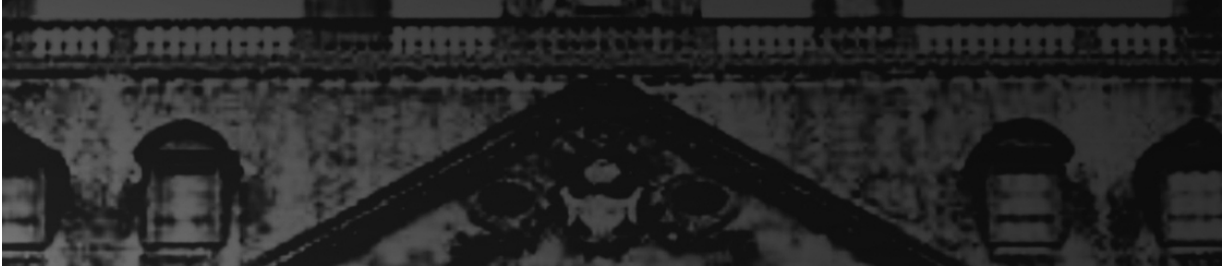
Duvara yaslanıp bileğimdeki kanı siliyorum, sonra yavaşça ve dikkatlice yalıyorum.

Düşündüğümde daha iyiymiş.

Belki Casey'den bile daha iyi.

BÖLÜM 3: ISOLDE

Charlie ve Lucy'nin beni görmezden gelmeye başlaması bir haftadan az sürüyor. Her şeyi bir anda yapmıyorlar; ilk başta, sadece bir "günaydın" eksik oluyor veya doldurulmadan boşaltılmış bir kahve makinesi. Sonra, odaya girdiğim anda biten konuşmalar veya konuşmaya çalıştığım anda aniden kendi telefonlarına hayran kalmalar oluyor.

Bunun sıradan bir transfer draması olduğuna inanmak istiyorum ama Westpoint'te kimse tesadüfen bir şey yapmaz. Beni can sıkıntısından veya kin güttüğü için dışlamıyorlar; tehlikeli olduğum için dışlıyorlar. Radyoaktifim. Saldırganlık belirtileri açısından izole edilip izlenmesi gereken yeni bir mutasyon.

Bu yüzden beni görmezden gelmelerine izin verdim. Açıkçası, rahatladım. Sahte oda arkadaşı bağlarına ne kadar

az dahil oluyormuşum gibi davranırsam, buraya gelme sebepime, yani savaşı o kadar çok odaklanabiliyorum.

Yine de açlık açlıktır ve yemek pişirirken oluşan o tuhaf sessizliğe dayanamıyorum, bu yüzden başka bir plan yapıyorum. Dördüncü güne geldiğimde midem ağzıma sıcıyor, atıştırmalık rafı boş ve Charlie'nin market siparişinde listeye yazdığım tüm protein barlar gizemli bir şekilde eksik kalmış. Diğer her şeyle birlikte.

Otomatlardan cips ve enerji içecekleriyle geçiniyordum çünkü sipariş vermek için kullandığımız uygulama kimliğimi kilitlemişti. Tek seçeneğim, Charlie'nin siparişlerimi listeye eklemesine ve ardından ona e-transfer yapmasına güvenmekti... Ta ki Rhett ile kahve dökülmesi olayına kadar hiç sorun yaşamadan yaptığı gibi.

Sanırım haber çabuk yayılıyor.

Ve böylece kendimi yemekhanede buldum, canavarın ağzına doğru başım önde yürüyordum.

Büyük ve itici, zengin çocuklarının son araba alışverişleri hakkında gevezelik eden sesleriyle dolu. Herkes, avlanmaktan kaçınmanın tek yolunun yakınlarda olmak olduğunu öğrenmiş hayvanat bahçesi hayvanları gibi, yoğun ve bölgeci kümeler halinde toplanmış. Ya da yollarına küçük bir tavşan çıkmasını bekleyen kurt sürüleri gibi.

Uzak uçta, Akademi'nin en üst düzey yırtıcıları için gerçek bir beslenme platformu olan yükseltilmiş bir kürsü var. Dört Vahşi Çocuk'u anında tanıyorum: Colton, Jules, Bam ve tabii ki Rhett. Bir sandalye boş ve bu, sahneyi nedense daha uğursuz kılıyor.

Mavi ve altın rengi ceketler giymişler ve omuz omuza oturmuşlar, kızarmış tavuk ve jambonu kutsal bir törenmiş gibi yiyorlar. Bam ağzı doluyken çoktan gülmeye başlamış, dişleri dilinin kırmızılığına fazla beyazken, Jules ise gözünü yakalamaya çalışan bir grup ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte kur yapıyor. Rhett yemeğine neredeyse hiç bakmıyor, bunun yerine tembel ve kurnaz bir bakışla odayı inceliyordu.

Beni girişte yakaladı, bakışları kalabalığın üzerinde gezindi ve ilgiyle benimkilere odaklandı. Gülümsemedi ama ağzının kenarında küçük, bilgiç bir yukarı doğru kıvrılma vardı.

İlk sıradaki masaların arasından omurgamı dik ve çenemi yukarıda tutarak geçiyorum. Buradaki kurallar diğer hapishanelerdekiyle aynı: hayatta kalmak için her türlü yolu dene.

Normaller için olan büfe ise tam bir şaka: Haşlanmış sebzeler, ısı lambalarının altında terleyen köfte dilimleri, tek bir kıta büyüklüğünde kütleye dönüşmüş pirinç. Tepsimi bayılmamak için yeterli kaloriyle dolduruyorum ve sonra oturacak bir yer arıyorum.

Her masa dolu. Aslında değil, ama davet edilmediğiniz sürece hiçbir koltuk gerçekten boş değil. Önce en soldakini, sonra sağdakini, sonra da pencereye en yakın olanı deniyorum. Her seferinde, sakinler göz göze gelip aynı reddetme balesini sergiliyor: bir sandalyeyi engellemek için hareket eden çantalar, masaya fırlatılan bir sırt çantası, kaleyi savunan bir kaleci gibi alanı korumak için vücudunu fiziksel olarak çeviren bir kız.

Dördüncü masada, uyumlu bordo kazaklar giymiş bir grup kız, ben yaklaşırken sessizleşiyor. Lider -platin sarısı, pembe

ruj, tırnakları cam gibi sivriltilmiş- beni baştan aşağı süzdükten sonra sağındaki kıza bir şeyler mırıldanıyor. Tüm masa kıs kıs gülüyor. "İntihar şıklığı" ifadesini tam ortasında yakalıyorum.

Avuçlarım terlemeye başlasa da hareket etmeye devam ediyorum. Kendime planı hatırlatıyorum: gir, çık, ortamı öğren. Ama kıkırdama sesi beni takip ediyor, yapışkan ve elektrikli. Tepsiyi daha sıkı sıkıyorum, kenarı kalçamdaki çürüklere batıyor ve servis istasyonunun yanındaki masada boş bir yer buluyorum.

Çatal bıçak takımımı düzenlemenin yarısındayken, kusursuz dişleri ve rugby boynu olan bir çocuk karşıma oturdu ve sanki ata biniyormuş gibi bacağını bankın üzerinden salladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece ketçap kutusunun kapağını açmaya çalışmamı izledi. Dudakları aralıktı, sanki bir hata yapmamı bekliyormuş gibi.

Bir dakika sonra nihayet eğiliyor. "Seni bu kadar çabuk hayvanat bahçesinde göreceğimizi düşünmemiştim."

Sesi kaygan ve genizden geliyor. Bu tipi tanıyorum; cezasızca saçmalamaya alışkın, suratına hiç yumruk yememiş.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kaçırmayı mı planlıyordun?"

Sahte kusursuz kesici dişlerini göstererek sıırttı. "Hayır. Sadece seni yalnız görmeyi beklemiyordum."

Çatalımla bir parça köfteyi deliyorum. "Sanırım senin kadar popüler değilim."

Gülüyor ama bu zorlama. "Yok canım. Sen çok daha popülersin. Herkes senden bahsediyor."

Gözlerini gözlerimin önüne seriyorum ve gözümü kırpmıyorum. "Benim hakkımda söyleyecek çok şeyin var mı?"

Omuzlarını silkti, aniden daha az emin olmuştu. "Ben değil, şahsen. Sadece... bilirsin işte."

Biliyorum. Bir ısırık alıp yavaşça çiğniyorum. "Kız kardeşim mi?"

Kelime aramızda ölü bir hayvan gibi iniyor. Bakışlarını benden alamıyor ama bana dik dik bakacak kadar da cesur değil. Saç diplerinde biriken terleri izliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece... insanlar konuşuyor."

Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım, çatalımı bir silah gibi elimde tuttum. "Ne diyorlar?"

Çocuklara baktı, sonra bana döndü. "Sadece, şey... burada olman biraz tuhaf, biliyor musun? Olanlar."

Bekliyorum. Açıklama yapmıyor.

Sonunda çatalımı bıraktım. "Bir şey söyleyeceksen, söyle."

Koltuğunda kıpırdandı, gözleri yine Vahşi Çocuklar'a kaydı. "Kız kardeşin... yani... boş ver dediler."

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. "Ne yaptı?"

Başını sallıyor. "Önemli değil."

Öyle ama ben zorlamıyorum. O düşman değil. O sadece benden nefret etmemi isteyen bir sistemin sözcüsü.

Tabağını karıştırıyor, açıkça keşke başka bir masayı seçseydim diyor.

Sessizce yemeğimi yiyorum, tepsimdeki kurumsal yemeğin soğumasına izin verirken odayı inceliyorum. Kaosun bir düzeni var: kızlar sıkı bir düzende, erkekler gevşek gruplar halinde, dışlanmışlar kenarda toplanmış, hiyerarşiyi fark etmemiş gibi davranıyorlar. Havada dedikodular uçuşuyor; bazıları fısıldanıyor ama çoğu tepki verebilecek kadar savunmasız olan herkese el bombası gibi fırlatılıyor.

Her birkaç dakikada bir, farklı bir açıdan yeni bir hakaret beni vuruyor. Bazıları hafif: kalkık bir kaç, elinin arkasından bir öksürük, ardından gelen alaycı bir sırıtış ve ardından gelen, pek de sessiz olmayan bir "tıpkı kız kardeşi gibi". Diğerleri ise daha cesur: Yan masadaki bir çocuk, boğulma taklidi yapıyor, burnunu tutuyor ve arkadaşları kahkaha atana kadar çırpınıyor. Mor saçlı bir kız selfie çekiyor ve telefonunu arka planda beni göreceğ şekilde ayarlıyor. Yazarken gördüğüm açıklaması: "#nexttogobyebye."

Tepki vermiyorum. Not alıyorum.

Her yüzü, her alayı, her hareketi izliyorum. Bana açlıkla bakanları, bana acıyarak bakanları, bana bakıp hemen gözlerini kaçıranları ezberliyorum. Zulmün topografyasını

haritalandırıyorum, daha sonra yakıp kül edebilmek için beynime kazıyorum.

Yemeğimi bitirdiğimde çenem o kadar sıkı ki açmak canımı acıtıyor. Ellerim tepsinin plastiğinde yarım aylar bırakmış. Ayağa kalkıyorum, yemeğimi çöpe atıyorum ve arkama bakmadan dışarı çıkıyorum.

Platforma doğru tek bir bakış dışında.

Rhett izliyor. Kadehini bana doğru yavaşça ve dikkatlice kaldırıyor, sonra bırakıp Bam'le sohbetine devam ediyor. Mesaj açık: Artık onun bölgesindeyim. Ve bunu kolaylaştırmaya niyeti yok.

Başım dik bir şekilde Archer Evi'ne doğru yürüyorum ama midem asit ve buzdan bir düğüm.

Ev arkadaşlarımdan neden yemekhanede yemek yemediğini anlıyorum.

Anlıyorum ve bundan nefret ediyorum. Vahşi Çocuklar sonunda harekete geçmeye karar verdiğinde ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Uyku bir şaka. İki üç saat uyuyabilsem bile, rüyalarım dün gecenin tekrarı gibi: alaycı yüzler, boğulma pandomimleri, sandalye ayaklarının sürtünmesi ve sırtmalar. 5:18'de uyanıyorum, tamamen uyanık ve bitkin. Telefonumun şarjı %9 çünkü şarj cihazım bir şekilde çalışmıyor. Aptalca, çarpık bir akor. Çatlak tavana bakıp burada hiçbir şeyin olması gerektiği gibi çalışmadığını düşünüyorum.

Çay yapıyorum, dilimi haşlıyorum ve sonraki bir saati bugünün tek önemli dersi olan Çevre Bilimi'ne çalışıyormuş gibi yaparak geçiriyorum. Casey'nin eski favorilerinden biri, muhtemelen bu yüzden seçmiştim. Belki de içimdeki hasta bir yanımda, kazadan sağ kurtulan parçasının yakınında olmak istiyordu.

Oda üç bina ötede, eski şapel ile seraların arasında sıkışmış. Oraya vardığımda, salon çoktan cesetlerle dolup taşıyor. Koltukların çoğu dolu, herkes sanki çocukmuşuz gibi kendi yerini almış. Adımı asılmış haritada buluyorum: Greenwood, I.—ikinci sıra, tam ortada.

Elbette.

Kendimi, varoluşları sanki yokmuşum gibi davranmak üzerine kurulu iki kızın arasına sıkıştırıyorum. Çantam dizlerine sürtündüğünde bile irkilmiyorlar. Sandalyeye kayıyorum, soğuk plastiğe alışıyorum ve odanın geri kalanını tarıyorum. Vahşi Çocuklar'dan eser yok, çok şükür. Belki de giriş seviyesi fen bilimleriyle uğraşmıyorlardır.

Masanın üzerine biri titrek tükenmez kalemle bir mesaj kazımış: İNTİHAR SÜRTÜĞÜ. S'ler tırtıklı, L ise üst katmanı neredeyse deliyor. Bir an kelimelere bakıyorum. Ellerim terlemeye başlıyor. Casey'nin sınıf arkadaşlarından

hangisinin kazıdığını merak ederek harflerin üzerinden serçe parmağımla geçiyorum.

Kelimelere o kadar odaklanmışım ki neredeyse profesörün girişini kaçırıyorum. Minik bir kadın ve sesi tahtayı zımparalayacak kadar güçlü. Otuz saniye içinde, keşke yanımda kayıt cihazı getirseydim diye düşündürecek bir hızla ders programını baştan sona okuyor.

"Çöken ekosistemler, termodinamik, popölasyon döngüleri... Eğer destek arıyorsanız, yanlış yoldasınız. Doğada, kendi nişi için savaşmadıkça hiçbir şey hayatta kalamaz. Burada önemli olan tek kural bu."

Yavaşça bir kahkaha dalgası. Arkadaki biri, "Westpoint'e benziyor," diyor ama profesör bunu fark etmiyor.

Taşıma kapasitesinden, yani bir nüfusun hızla artıp kendi ağırlığıyla çöktüğü noktadan bahsediyor. Aklıma gelen tek şey, masanın üzerindeki masa ve kız kardeşimin adının bir yıl önce listede nasıl görüneceği.

Casey'nin sesini hatırlıyorum: "Dr. K'yi severdin. Hiçbir saçmalığa tahammülü yok. Annem daha kısa olsaydı ve ağaçlara öfkelenseydi, erkeklere değil."

Telefon görüşmeleri kesilip mesajlar tuhaf bir şekilde resmileşmeden önceydi. Tek ve gizemli bir "Özür dilerim" gönderip ortadan kaybolmadan önceydi.

Ani bir kahkaha beni anılarımdan kopardı. Yanımdaki kız defterinin kenarına bir şeyler çiziyordu. Göz ucuyla bir bakış

atmaya cesaret ediyorum: Gözleri X'li, dalgalı mavi bir çizginin üzerinde süzülen bir çöp adam.

Hemen göze çarpmayan.

Profesör adımı sesleniyor. "Greenwood."

Başımı kaldırıyorum. Odadaki herkesin gözü üzerimde.

"Sınıfa temel türün ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Bunu uyurken bile yapabilirim. Kekemelik dürtüsünü bastırıp, "Kilit tür, ekosistemi üzerindeki etkisi gerçek bolluğuna kıyasla orantısız derecede büyük olan türdür," diyorum.

Dr. K bir kez başını sallıyor. "Bana bir örnek ver."

"İnsanlar" demek istiyorum ama istediği cevap bu değil. "Kurtlar. Yellowstone'da. Kurtların uzaklaştırılması geyik popülasyonunda patlamaya neden oldu, bu da bitki örtüsünü yok etti ve nehir kıyılarını değiştirdi. Kurtlar tekrar bölgeye getirildiğinde sistem istikrara kavuştu."

Etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Mükemmel. Kurtlar dünyayı kontrol altında tutuyor. Diğer herkes öyleymiş gibi davranıyor."

Birkaç öğrenci alkışlıyor. Geri kalanlar kendi özel düşüncelerine dönüyor.

Sandalyemde daha da çöküyorum, ellerim masanın altında titriyor. Onları zorla düzleştiriyorum, eklemlerim kompozit ahşaba karşı beyazlaşıyor.

Dr. K, istilacı türler hakkında on dakikalık bir nutuk atmaya başlıyor ve ben de zihnimin dağılmasına izin veriyorum. Casey'nin burada kollarını kavuşturmuş, kalemını masasının ayağına vurarak oturduğunu hayal ediyorum. Gergin olduğunda hep vururdu.

Yüzünü gözümün önüne getirmeye çalışıyorum ama çoktan kayıyor. Tek görebildiğim, masadaki oyma ve babamın sildirip asla unutmadığı morg fotoğraflarından kalan şişmiş, morarmış dudakları.

Ders, herkes birden ayağa kalkarken metal bir çığlıkla sona eriyor. Ben yerimde kalıyorum. Avucumu kelimelerin üzerinde tekrar gezdiriyorum, bu sefer kendi tenimde bir iz bırakacak kadar bastırıyorum.

Oda boşaldığında çantamdan bir bıçak çıkarıp yüzeydeki harfleri kazımaya başlıyorum. Nazikçe değil, yavaş yavaş değil. Hasarı delip geçmek, burada oturan bir sonraki kişiye birinin karşılık verdiğini hatırlatacak kadar derin bir yara bırakmak istiyorum.

Tahtada bir oyuk açılıp kelimeler kaybolana kadar durmuyorum.

Gözlerimi kapatıp odun kokusunu içime çekiyorum.

Onlara beni kırılmış görme zevkini tattırmayacağım.

Avucumdaki kırıntıları silip ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Masa hâlâ çirkindi ama artık benim şartlarımda çirkin.

Kütüphane, kalın taş duvarlar ve yarık pencerelerle adeta bir kale gibi inşa edilmiş. Devasa bir cumbalı pencere hariç, onu tüm dış çevresini görebiliyorum.

Okuma odasındaki en büyük masayı buluyorum; dizüstü bilgisayarları, renk kodlu notları ve hiç boğulan birini izlememiş çocukların rahat özgüveniyle dolu bir düzine öğrenciyle dolu. At nalı şeklinde dizilmişler, sırtları pencerelere dönük, her anımı izleyen gözler.

Ringin hemen dışında, ders kitaplarım kaburgalarım sıkışmış bir şekilde duruyorum ve birinin beni fark etmesini bekliyorum. Kimse fark etmiyor. Ona kadar sayıyorum, sonra ayağa kalkıp boğazımı temizliyorum.

"Hey. Burası açık mı?"

Gürültü kesiliyor. Sadece masada değil, her yerde. Raflarda yüzlerce gözün parladığını hissediyorum ama gözümü gruptan ayırmıyorum. Sondaki kız önce yukarı bakıyor. Klasik bir Westpoint: pahalı röfleler, kusursuz tırnaklar, kiramdan daha pahalı bir logolu kazağın üzerinde duran inci kolye.

Bana yavaşça ve dikkatlice baktı. "Sen Casey'nin kız kardeşisin, değil mi?"

İrkildim, ama sadece içimden. "Isolde," dedim.

Güneşe hiç maruz kalmamış gibi görünen esmer bir kız daha Pearls'e bakıp, "Aslında bugün çok doluyuz. Üzgünüz." diyor.

Üç tane boş sandalye var. Omuz silkiyorum. "Tamam."

Masadaki oğlanlar, gösteriyi sabırsızlıkla bekliyormuş gibi sırtıyorlar. Pearls arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Greenwood kızları burada uzun süre kalmıyor, biliyorsun."

Gülümsedim ama daha çok bir yüz buruşturma gibi çıktı. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Başını eğdi. "Hayır. Sadece olasılıkları bilmen gerektiğini düşündüm."

"Uyarın için teşekkürler." Kitaplarımı masaya koyup, ellerimin titremesini önlemek için düz tutarak oturdum. "Sadece biraz iş yapmam gerek."

Uzun bir süre kimse konuşmadı, istenmediğim halde oturduğuma şaşırdılar. Gerilim sonunda dağıldığında, karşı taraftaki iki oğlan arasında bir dedikodu fısıltısı duyuldu. Kendi kendilerine bir şeyler söylüyorlar: "Vahşi yem," diye bir şey duyuyorum.

Onları görmezden gelip defterimi açıp Çevre Bilimi dersinden aldığım notları kopyalamaya başlıyorum. El yazım

düzgün ve kontrollü. Duruşumun kusursuz, yüzümün okunaksız olduğundan emin oluyorum.

Ara sıra yukarı bakıyorum. Her seferinde Pearl beni izliyor, mavi gözleri köpekbalığı gibi parlak ve hiç kırpmıyor.

Bir sayfayı bitiriyorum, kitabımı kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Hemen mi gidiyorsun?" diyor Pearl, sesinde alaycı bir endişeyle.

"Ortalamanızı bozmak istemiyorum" diyorum.

Sırıttırıyor ama bu sırıttırış gözlerine ulaşmıyor. "Bir sonraki cenazede görüşürüz. Ah, dur, görüşmem. Senin olacak."

Arkama bakmadan dışarı çıkıyorum. Ama o masadaki her yüzü ezberliyorum. Kıkırdamaları, gözleri ve beni izlemediklerini sandıkları anlarda dudaklarının nasıl hareket ettiğini.

Boğuluyormuş gibi yapan çocuğun ve yüzen çöp adam figürü taşıyan kızın hemen yanına onları da ekliyorum listeye.

Kurtlar dünyayı kontrol altında tutuyor olabilir, ama ben sürüye katılmak için burada değilim.

Ben onu inceltmek için buradayım.

Kuzey Salonu'ndaki tuvaletler, orijinal kampüsten kalma; bembeyaz mermerden ve ellerinizi yeşile çevirecek kadar eski pirinç musluklardan. Çamaşır suyu, kuru çiçekler ve binlerce anksiyete krizinin hayaletleri gibi kokuyorlar. Mümkün olduğunca onlardan kaçınıyorum ama mesanem tartışmayı kazanıyor.

İçeri girdiğimde lavaboların başında kimse yok. Aynalar pırıl pırıl parlıyor ve tepedeki ışıklar canlı olmanın verdiği enerjiyle vızıldıyor. Çantamı tezgaha bırakıyorum, en yakın kabine yöneliyorum ve...

Kapı gıcırdayarak açılıyor.

Üç kız içeri giriyor. Lider uzun boylu, esmer, elmacık kemikleri belirgin ve yüksek. Gözleri o kadar soluk ki ışıktan yarı saydam görünüyor. Onu kütüphaneden tanıyorum: Pearl'ün uydularından biri. Diğer ikisi daha ufak tefek, biri kızıl, biri kirli sarışın ve ikisi de "hayır" kelimesini hiç duymamış insanların duruşuna sahip.

İlk başta hiçbir şey söylemiyorlar. Sadece beni, ancak sonuç belli olduğunda ortaya çıkan bir odaklanmayla izliyorlar.

Kenara çekilmeye çalışıyorum ama Soğuk Gözler, camı kırabilecek bir gülümsemeyle kapıya yaslanarak çıkışı

engelliyor. Diğerleri lavaboda yanıma gelip bana yaklaşıyor. Bu hareket, bir düzine başka banyoda, bir düzine başka kurban üzerinde prova ediliyor, deneniyor.

Ellerimi mermerin üzerine koydum, bileklerimdeki damarlar belirginleşene kadar sıktım.

"Kayboldun mu, Greenwood?" diyor Cold Eyes, adımı bir şaka gibi göstererek.

"Hayır. Sadece bulaşıkları yıkıyorum."

Omuzlarını silkip tırnaklarını inceliyor. "Yürümeye devam etmeliydin."

Kızıl gülüyor. "Kendini tutamıyor. Travmanın insanı tuhaf şeyler yapmaya ittiğini söylerler."

Sarışın eğiliyor, parfümü o kadar güçlü ki gözlerim yanıyor. "Biliyor musun, varlığınız yüzünden herkesi rahatsız etmek hiç adil değil."

Cevap vermiyorum. Tek çıkış yolu içinden geçmek.

Soğuk Gözler başını eğdi. "Pek konuşmuyorsun."

"Belki de ben sizin sesinizle ilgilenmiyorumdur," diyorum.

Kızıl saçlı kız, sanki televizyonda kavga izliyormuş gibi "Oooh" diye ses çıkarıyor. Sarışın kız musluğa doğru gidiyor, avuçlarını soğuk suyla dolduruyor ve sonra suyu doğrudan yüzüme çarpıyor.

Şok anında geldi. Gözlerim kapandı, soğuk burnumdan ciğerlerime kadar yandı. Bakır, klor ve aşağılanmanın keskin acısını tattım.

Orada öylece duruyorum, sırlıslıkla, tüm sinir uçlarım bana sallanmam, çılgılık atmam ya da kırılmam için bağılıyor. Ama yapmıyorum.

Soğuk Gözler alçak sesle ve sinsice gülüyor. "Casey'nin yapamadığı gibi sen de nefesini tutabilir misin?"

Kelimeler suyun kesebileceğinden daha derin kesiyordu.

Zencefil bir tur daha deniyor ama ben kaçıyorum, o kadar hızlı kaçıyorum ki içkinin çoğunu kendi tişörtüne döküyor.

Kıyafetlerim ıslak. Saçlarım yanaklarıma yapışmış, ip gibi. Kalp atışlarım kulaklarımda bir davul sesi gibi. Ama nefesim düzenli. Zorla düzenliyorum. Eski okulumdaki psikiyatristin bana öğrettiği gibi, içeri ve dışarı.

Yüzümü elimin tersiyle siliyorum, sonra Soğuk Göz'ün bakışlarıyla karşılaşıyorum. Çatlamamı bekliyor.

Hayır, ezberlemiyorum. Bunun yerine her ayrıntıyı ezberliyorum: çenesindeki beni, serçe parmağındaki ojeyi, irkilmeyi reddettiğimde yüzünde beliren gülümsemeyi.

"Bir dahaki sefere," diyorum ifadesiz bir sesle, "kazanabileceğin bir kavga seç."

Çantamı ve omzumu kapıp, sendelemesine yetecek kadar sert bir şekilde ona çarptım. Yaşadığı şok, aşağılanmaya

neredeyse değecekti.

Kahkahaları arkamdan yankılanıyor, çok yüksek ve çok tiz, sanki beni koridorda kovalamaya çalışıyorlarmış gibi.

Ama ben çoktan harekete geçtim, bir sonraki saldırıya kadar adımları sayıyorum, listeye üç yeni isim daha ekliyorum.

Umarım yüzümü de hatırlarlar. Onların kazanmasına izin vermediğim halimi.

Burayı tuğla tuğla paralayana kadar görecekleri son şey bu olacak.

Geceleri Archer Evi mezardan daha sessizdir. Duvarlar sesi emer, geriye sadece boruların tıslaması ve Charlie'nin Lucy'yle kısık sesle fısıldaşarak konuşmasının uzak yankıları kalır. Gömleğimi çıkarıp kuruması için radyatörün üzerine asıyorum.

Odam hâlâ bembeyaz. Dekorasyonla uğraşmadım. Tek renk, Casey'nin masamın kenarında, pencereden gelen ışığın gülümsemesini yakaladığı fotoğrafı.

Bir sweatshirt giyip yatağa oturuyorum ve defteri dizlerimin üzerinde dengede tutuyorum. İlk sayfa bir liste: isimler, açıklamalar, insanların fark etmediğini düşündüğü küçük ipuçları.

1. İnciler. Liderlik, güç kompleksi, gözünü kırpmaz.
2. Soğuk Gözler. Banyo elebaşı, solak, çenesinde ben var.
3. Rugby Mouth. Çok fazla çabalıyor, aslında tehlikeli değil.
4. Sarışın. Gözcü, emirleri yerine getiren.

Ve benzeri.

Durmadan önce iki sayfa dolduruyorum. Ne kadar öfkelenirsem el yazım o kadar gevşiyor, kıvrımlar o kadar keskin, çizgiler o kadar derinleşiyor. Tekrar öne dönüp en önemli isimlerin etrafına bir kutu çiziyorum.

Rhett'in en büyük kutu olması ve en sert çizgilere sahip olması.

Gerisi bekleyebilir.

Pencereye gidip açık tutuyorum, soğuk içeri sızsın. Avluda, kütüphaneden gelen ışıklar çimenlere dökülüyor. Basamaklarda güreşen bir grup adam var, kahkahaları taşa çarpıyor. Rhett orada, ayrı duruyor, yemek salonunda gördüğüm aynı ilgisiz ilgiyle kaosu izliyor.

Gözlerini kaldırıyor ve bir anlığına beni gördüğünü sanıyorum. Ama ışık arkamda ve pencere çok küçük. Yine de panjurları kapatıyorum.

Masaya döndüğümde Casey'nin fotoğrafını alıyorum. Başparmağımla çerçevenin köşesindeki çizici buluyorum. Uzun süre elimde tutuyorum.

Eski masasına kazınmış kelimeleri, ciğerlerindeki suyu, insanların "Greenwood kızları"nı sanki aralarında bir şakaymış gibi söylemelerini düşünüyorum.

Ağlamak istiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Bunun yerine fotoğrafla konuşuyorum. Yüksek sesle değil, sadece kelimelerin var olabileceği kadar.

"Gitmiyorum," diyorum. "Ödeme yapana kadar gitmem. Birisi seni nasıl öldüğünden başka bir şeyle hatırlayana kadar gitmem."

Koridordaki kahkaha sesi yükseliyor, sonra kayboluyor. Ev etrafımda oturuyor, soğukta kemikler gibi gıcırıyor.

Casey'nin resmini yatağımın üstündeki rafa koydum, defteri açtım ve plan yapmaya başladım.

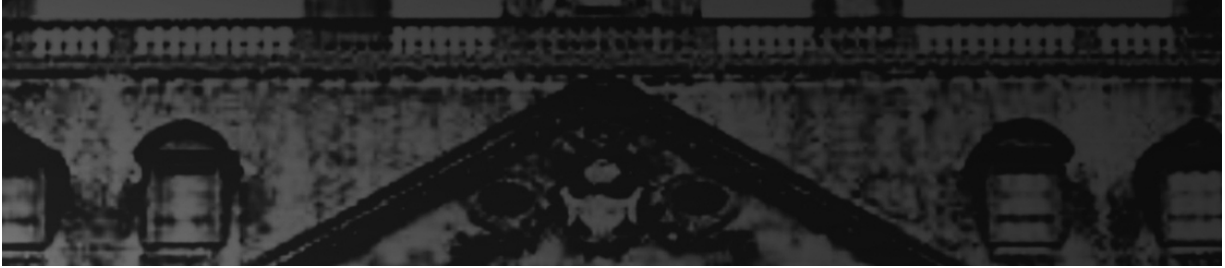
Burası ondan her şeyini aldı.

Ama ben o değilim.

Ve kaç kurt gönderirlerse göndersinler, bu sefer biri kanayacak.

BÖLÜM 4: RHETT

Onu takip ediyorum çünkü mecburum. Yapmamaya çalışsam bile, bedenim ayın sürüklediği bir gelgitin kaçınılmazlığıyla onunkini takip ediyor. Bu gece soğuk acımasız, rüzgar terk edilmiş avluya vuruyor ve açık katedral kapılarını bıçak gibi kesiyor. Eşikte tereddüt etmiyor, hatta yavaşlamıyor bile; sanki şapel sadece kendisi için inşa edilmiş bir tapınakmış gibi içeri giriyor.

Dışarıda oyalanıyorum, yansımasının eski kurşunlu camda bükülüp bükülmesini izliyorum. Her zaman olduğu gibi sistemli. Çantasından bir defter çıkarıyor, telefonunun flaşını kontrol ediyor, sonra da ilk vitray panelin fotoğraflarını çekmeye başlıyor. Bu pencerede özel bir şey yok, sadece sunağın tam karşısında ve çoğu insan Avcı'nın yüzündeki incecik çatlağı fark etmiyor. O fark ediyor. Telefonun deklanşör sesi sessizliği bölüyor.

Bu küçük kız şimdi ne yapıyor?

Şapelin içindeki hava, tütsü kokusu ve tüm eski kiliselerde bulunan küflü bir kokuyla kaplı, ağır ve boğucu. En uçta, sunağın iki yanında, kolları bir asırlık kötü muameleden tuhaf açılarla bükülmüş, kararmış şamdanlar var. Bazıları balmumuyla, bazıları pasla veya kurumuş kana benzeyen bir şeyle kaplı. Sunağın kendisi ise, gün ışığında kimsenin bahsetmediği mühürlerle oyulmuş, siyah damarlı ve soğuk bir mermer blok.

Çoğu insan buraya gelmiyor. Kötü bir cazibesi var, ama bu vahşi kedi Westpoint hakkında her şeyi bilmeyi kendine görev edindi.

Koridorda ilerliyor, her sırada durup bir not yazıyor veya yeni bir fotoğraf çekiyor. Muhtemelen bir erkek arkadaşından veya belki de bir ikinci el mağazasından çalınmış, kendisine üç beden büyük bir ceket giyiyor. Yakası ağzını gizlemek için yukarı kalkık, ama dudağını çiğnediğini biliyorum; bunu her pervasızca bir şey yapmaya hazırlanırken yapıyor.

Ay bu gece o kadar parlak ki onu ses çıkarmadan takip edebiliyorum. Gölgeyin uzun ve görüş alanının dışında kalmasına dikkat ederek sessizce sürükleniyorum. Kanıt toplamaya o kadar dalmış ki, neredeyse yanına gelene kadar beni fark etmiyor.

Neredeyse.

Nefesimi tamamen kesiyorum. Bekle. Bırak da sıraların labirentine, kendi ayaklarına takılmadan koşamayacağı kadar derinlemesine dalsın. Ön sırada, sunağa sadece üç kol boyu uzaklıkta diz çöküp bir kalem çıkarıyor. Elleri, taşın

dibine Av mührünü çizerken bile sabit; sanki başka bir yerden ezberlemiş gibi, kesin ve hızlı bir şekilde.

Bir fotoğraf çekiyor, sonra bir tane daha. Ekrandan yansıyan ışıkta yüzü solgun görünüyor. Ayağa kalktığında hareketleri hızlı ve kararlı.

Karanlıktan çıkıyorum. "Kutsal Kase'yi mi arıyorsun, yoksa sadece hafifçe sızan bir ışığı mı?"

Defterini yere düşürecek kadar sert bir şekilde sarsılıyor. Kalem ilk sıranın altına yuvarlanıyor. Dönüyor ve onu izlemeye başladığımdan beri ilk kez, gerçek bir korku parıltısı görüyorum. Bu uzun sürmüyor; yüz ifadesi şüpheyile kilitleniyor.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı. Sesinde bir titreme vardı, sadece bir tane, ama fark ettim.

"Merak," diyorum. "Uyuyamadım."

Gözlerini kıstı, ellerini sıranın kenarına doladı. "Gece yarısı şapele her zaman mı uğrarsın?"

"Sadece dua etmeye değer bir şey olduğunda."

Alaycı bir tavırla "Günah çıkarmayı göze aldığına inanmamı mı bekliyorsun?" dedi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Westpoint'teki herkes bir şeylerden suçlu. Bazılarımız bunu kabul ediyor."

Kıpırdanıyor, sırayı sanki bir deniz duvarıymış gibi aramıza koyuyor. "Bu bir itiraf değil. Bu bir bahane."

"Bağlama bağlı." Gözlerimi açık deftere, sonra tekrar yüzüne çevirdim. "Hayaletleri katalogluyor musun, yoksa kendi hayaletini mi yaratıyorsun?"

Defteri alıp göğsüne bastırıyor. "Senin umurunda mı?"

"Sadece neye bulaştığını biliyor musun diye merak ediyorum."

Doğruluyor, başını dik tutuyor, meydan okurcasına. "Düşündüğünden daha fazla."

Vitray, yüzünü renk parçacıklarıyla boyuyor: alnında kırmızı, sol yanağında mavi, dudaklarında sarı bir parıltı. Şakaklarındaki saçlar dışarıdaki rüzgardan dolayı şimdiden dağılmış ve sert, koyu, hiç kırpmayan gözleri, yıllardır hissetmediğim bir sıcaklıkla gözlerime kilitleniyor.

Avuçlarımı sıranın arkasına koyup ona doğru eğiliyorum, tehdit edecek kadar değil, sadece çıkışını engelleyecek kadar.

"Sana bir anlaşma yapacağım," diyorum. "Sen ait olmadığın yerlerde dolaşmayı bırak, ben de umursuyormuş gibi davranmayı bırakayım."

Gülüyor, sesi keskin ve çirkin. "Korkuyorsun. İşte bu. Yaklaşıyorum ve örtbas etmeye çalıştığın bir şeyi bulacağımdan korkuyorsun."

Gülümsedim, sadece bir köpek dişi gösterecek kadar. "Deneyen ilk kişi sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sanırım bunu bitirebilecek tek kişi benim," diyor. "Casey-"

İsim bana soğuk su gibi geldi. Ona bir anlığına gösterdim.

"Casey öldü," diyorum. "Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez."

Sıranın etrafında korkusuzca dolaşıyor. "Onun hakkında umursuyormuş gibi konuşuyorsun. Ama umursamıyorsun. Sadece seni utandırabileceğim için geri çekilmemi istiyorsun."

Bakışlarını kaçırmadım. "İstesen de beni utandıramazsın."

"O zaman neden buradasın?"

Artık çok yakınımda, o kadar yakın ki saçındaki şampuanın kokusunu alabiliyorum, biraz meyveli bir şey. Bana dik dik bakıyor, önce hareket etmem için beni cesaretlendiriyor. Nabzının boğazının boşluğunda attığını görüyorum, her saniye daha da hızlanıyor.

"Neden buradasın?" diye tekrarladım. "Giden biri için neden bütün bunları riske atıyorsun?"

Tereddüt ediyor. Çenesi kasılıyor ve başını sallıyor.

"Çünkü daha iyisini hak ediyordu," diyor, artık yumuşak bir sesle, ölümlere yönelik bir fısıltıyla. "Ben de öyle."

Sözler şapelde duman gibi asılı kalıyor. Bir an ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Sonra hareket ediyorum.

Hızla mesafeyi kapatıp, onun alanına adım atıp, o uzaklaşmadan önce bileğini yakaladım. Defteri yüzüme doğru savurdu ama ön kolumla engelleyip çevirdim ve omurgası sıranın ucuna değene kadar onu geriye doğru ittim.

Bana meydan okuyan, öfkeli bir şekilde bakıyor. Nefesi kısa ve hızlı bir şekilde çıkıyor.

"Bırak gitsin," diye tükürdü.

Ben hayır.

Bunun yerine çenesini kavriyorum, yüzünü yukarı kaldırıyorum, ta ki bana bakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar. İçinden geçen ürpertiye hissedebiliyorum; biraz öfke, biraz korku, biraz da başka bir şey. Elleri kalkıyor, tırnakları keskin, ama ikisini de tahtaya çivileyip onu tamamen hapsediyorum.

"Sen o değilsin," diyorum kısık sesle. "Asla olamayacaksın."

Sırıttı. "Güzel. Bunu hak etmemişti."

Bir anlığına, bunu söylediği için ondan nefret ediyorum. Sonra onu nefes almaktan daha çok istiyorum.

Ağzımı onun ağzına bastırıyorum.

Nazik değil. Sabır yok, baştan çıkarma yok; sadece açlık ve bana karşı kullandığı her kelimeyi yok etme ihtiyacı var. Dudakları ilk başta soğuk ama sonra yanıyor. Mücadele ediyor, bir eli gevşiyor, tırnakları kollarıma batıyor ama ben pes etmiyorum. Dudağını kanatacak kadar sert ısırıyorum ve inlemeyle hırlama arasında bir ses çıkarıyor.

Kıvrılıp kurtulmaya çalışıyor ama ensesinden yakalayıp onu hareketsiz bırakıyorum. Saçları avucumda düğümleniyor ve aptal dudak balsamından gelen naneyle kanının karıştığı keskin, metalik tadı alabiliyorum. Bunu mahvetmek istiyorum. Onu mahvetmek istiyorum. Benden başka her şeyi unutmasını sağlamak istiyorum.

Vücudu ona ihanet etse de mücadeleye devam ediyor; sırtı kamburlaşıyor, kalçaları geriliyor ve tek bir mükemmel kalp atışı boyunca teslim oluyor, boğulmak üzere olan birinin çaresizliğiyle karşılık veriyor. Ona merhametin verdiği tatmini vermeyi reddederek, onu uzatıyorum. Sonunda kendimi geri çektiğimde, titriyor, nefes nefese, gözleri nefretle parlıyor.

Burnumun dibine doğru eğildim. "Benden asla kaçamayacaksın."

Yorgun ve titrek bir şekilde gülüyor. "Siktir git, Rhett."

Gülümsedim. "Bunu yapabilirim. Şimdi uygun bir zaman mı? Külotunu indir, küçüğüm, sana benim için ne kadar ateşli koştüğünü göstereyim."

Beni sertçe itiyor ama bu sefer onu bırakıyorum. Geriye doğru sendeliyor, ağzını ceketinin koluyla siliyor ve sanki sadece gözleriyle beni yakabilecekmiş gibi bana bakıyor.

"Kendini dokunulmaz sanıyorsun," sesi boğuktu. "Ama değilsin. Kanıtlayacağım."

Ellerim cebimde, geri çekiliyorum, onun sıcaklığını çoktan özlemiştim. "Belki. Ama bu gece değil."

Defteri kafama fırlatıyor. Tek elimle yakalayıp sıraya fırlatıyorum.

Geri çekiliyor, beni görüş alanında tutmaya özen gösteriyor, sonra yan koridordan geçip karanlığa karışıyor.

Onun gidişini izliyorum, kalbim çarpıyor, cildim başladığım işi bitirme isteğiyle uğulduyor.

Sessizlik geri döndüğünde sunağa gidip parmaklarımı eski mermerin üzerinde gezdiriyorum. Çizdiği mühür taşın derinliklerinde, zayıf ay ışığında zar zor seçilebiliyor. Avucumu ortasına bastırıp soğğun tenime işlediğini hissediyorum.

Uzun süre orada duruyorum, ta ki hissedebildiğim tek şey soğuk olana kadar.

Sonra defterini alıp sayfalarını karıştırıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Geri dönecek. Gelmek zorunda.

Ve bunu yaptığında, onu bekliyor olacağım.

Artık bu iş bittiğine ve içimdeki canavarı doyurduğuma göre, bir kez ve sonsuza dek onun benim olacağını öğrenebilirim.

Kurul odasına girmenin bir tekniği var: Kurul'un terlediğinizi asla görmesine izin vermeyin. Bunu bir bilime, yıllarca disiplin duruşmalarına ve miras törenlerine katılarak edindiğim bir kas hafızasına dayandırıyorum. Ama bu gece, boynumdaki nabız çok yüksek; her atış, şapeli, ağzını, kanın ve ihtiyacın bakır parlaklığındaki tadını hatırlatıyor.

Ellerim cebimde, omuzlarım dik, kravatım sımsıkı bağlı, koridorda yürüyorum. Zemin taş, engebeli, ayakkabı tabanlarımdan buz gibi. Havada eski kitap ve sırların tadı var; formaldehit ve toz, kendi hayaletlerine fazla düşkün bir binanın çürümüş kokusu.

Kapıda durup dilimi dudağımdaki çatlakta gezdiriyorum. Orada bir kan lekesi var, kuruyup kabuk bağlamış. Tadını çıkarıp içeri itiyorum.

Oda hatırladığımdan daha kötü. Tamamen meşe ve siyah mermerden oyulmuş, yağlı boya portreler duvarlara yığılmış, ölü adamlar ve hayal kırıklığına uğramış eşlerinin arşivi gibi. Tavan alçak, ışıklar kasıtlı olarak kısık. Ortada: masa. Diğer

oğullarım çoktan yerlerini almış, her biri farklı bir tehdit tonu yayıyor.

Julian çenesini yumruğuna dayamış, melek gibi bir küçümsemeyle oturuyor. Beni görünce sırtıyor, dişleri gerçek olamayacak kadar düzgün. "Geç kaldın," diye alay ediyor.

"Modaya uygun," diye cevaplıyorum. Sırtımı duvara yaslayarak yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Colton iki sıra ötede, kapüşonu başında, saçları gözlerini gölgeliyor. Bana kısa bir bakış atıyor, hiçbir şey söylemiyor ama parmakları masanın üzerinde istikrarlı bir ritimle davul çalıyor.

Bam en uçta, kollarını kavuşturmuş, sandalyeyi sonradan akla gelmiş gibi dolduruyor. Çenesi hayalet bir çiğneme hareketi yapıyor, gözleri masanın yüzeyine dikilmiş. Sıkılmış ya da sıkılmış gibi yapıyor.

Masanın başında Dr. Abelard oturuyor, omurgası dimdik, elleri küçümseyerek kavuşmuş. Bayan Valence, sağında oturuyor, duruşu mükemmel, saçları topuz yapılmış, neredeyse bir silah olabilecek kadar sert.

Abelard'ın gözleri donuk ve solgun; irisleri sizi inceliyormuş gibi. "Hoş geldiniz beyler," diyor. "Hadi başlayalım."

Muhafızlar kapıyı kapatırlar.

Abelard bir güncelleme başlatıyor: Hunt için yeni kurallar, güvenlik yükseltmeleri, değişikliği zorlayan tüm "talihsiz

olayların" özetı.

Umurumda değıl. Aklım başka yerde.

Onu görüyorum: Isolde'yi, boğazının çizgisini, onu zorla yere yatırdığımda çenesinin nasıl gerildiğini. Nefret geri dönmeden önce dudaklarının bir kalp atışı kadar yumuşamasını. Tekrar tatmak istiyorum. Onu o zırhın arkasından çıkarıp, söyleyecek sözü kalmadığında geriye ne kaldığını görmek istiyorum.

"Rhett."

Abelard'ın sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Bakışlarına sabit bir şekilde karşılık veriyorum.

"Evet?"

"Dikkatin dağılmış gibi görünüyor," diyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Av'ın için yükümlölüklerini kabul etmeye hazır mısınız?"

Julian kısık sesle kıkırdar. Bam homurdanır. Colton sadece izler.

"Benim" diyorum.

"Çok güzel. O zaman adayınız konusuna geçelim."

İnce, krem rengi bir dosya çıkarıp masanın üzerine koyup bana doğru kaydırıyor. Uzanmıyorum.

Abelard devam ediyor: "Isolde Greenwood avınız olarak seçildi. Gece Avı protokollerine uygun olarak, onun entegrasyonundan, yakalanmasından ve nihayetinde boyunduruk altına alınmasından ve çoğaltılmasından siz sorumlu olacaksınız."

Sözler akıcı, çalışılmış. Bir canavarın iş tanımı.

Abelard parmaklarını birleştiriyor. "Bir haftan var. Bu sürenin sonunda, ritüel için sana sunulacak."

Julian, mavi gözleri parlayarak öne eğildi. "Ya Av'dan önce pes ederse?"

Valence yüzünü kıpırdatmadan gülümsüyor. "Sonra her zamanki gibi ortalığı sen temizle."

Colton konuşuyor. "Ya başkası ona önce ulaşırsa? Oldukça büyük bir hedef."

Abelard bunu önemsemiyor. "Kurulun koruması tüm Prey'leri kapsıyor. Protokolün herhangi bir ihlali şu sonuçlara yol açacaktır—"

"—sonuçlar," diye araya girdi Bam, gözlerini devirerek. "Biliyoruz. Hepimiz o konuşmayı yaptık."

Valence boğazını temizledi. "Beyler, lojistik konuları gözden geçirelim."

Ardından bir konuşma uğultusu duyuluyor: ormana ulaşım, tekrarı durumunda acil durum protokolü, arabaların nereye saklanacağı, kampüs güvenliği meraklanırsa ne yapılacağı.

Abelard, tahliye işleminin zamanlamasının daha sıkı olmasını istiyor; sanki asıl tehlike şiddet değil de kötü basınmış gibi, görünürlüğü en aza indirmeye kafayı takmış durumda.

Valence'in sesi keskinleşip bana seslenene kadar sesimi duymazdan geldim. "Rhett. Kıyafetleri sen mi sağlayacaksın, yoksa biz mi yapalım?"

Göz kırptım. "Kıyafet?"

"Prey için. Geleneklere göre beyaz elbise."

Omuz silktim. "Sen seç. Umurumda değil."

Dişlerini göstererek gülümsüyor. "Ölçüleri zaten aldık."

Jules homurdandı. "Senin için bile ürkütücü."

Valence onu görmezden gelip Abelard'a döndü. "Peki ya çiçek tacı?"

Abelard bana bakıyor. "Tercihiniz mi?"

Sonra tereddüt ediyorum: "Lavanta. Ve beyaz güller."

Başını sallayıp karalıyor. "Tıpkı kız kardeşi gibi."

Masada bir an sessizlik oldu, herkes bana fazla bakmamaya dikkat ediyordu.

Valence duraksamayı bozuyor. "Sırada: güvenlik var. Kızı çevreye kadar götüreceğiz ama ondan sonrası gelenek. İşi

biliyorsun. Yakala onu. Gün doğmadan önce iddianı Çocukların önünde işaretlemelisin, yoksa vazgeçersin ve kız ölür. Kimse onu özlemeyecek."

Colton, "Kurallar kuraldır," diye mırıldandı.

Jules gülüyor. "Kazanırken kuralların sürekli değişmesi ne kadar da komik."

"Yeter," diyor Abelard soğuk bir sesle. "Bu Av sporla ilgili değil. Korumayla ilgili."

Duvara bir saat ararken göz atıyorum - işe yaramaz, çünkü saat yok - ve toplantının üzerinden muhtemelen sadece yarım saat geçtiğini fark ediyorum. Burada zaman, kışın kan gibi yavaş akıyor.

Valence ellerini kavuşturdu. "Sormak istediğin bir şey var mı?"

Jules parmağını kaldırdı. "Ya Casey gibi ölürse?"

Kaşını kaldırdı. "Öyleyse kaza gibi gösteriyorsun."

Abelard bana doğru eğildi, bakışları üzerimdeydi. "Akşam için başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Grey?"

Aklıma Isolde geliyor: Kanının tadı, gözlerindeki korku parıltısı, köşeye sıkıştırdığımda bile asla geri adım atmaması. Onu istiyorum. Onu öyle bir parçalamak istiyorum ki, benden önce kim olduğunu hatırlayamasın.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

Abelard sırtarak masanın karşısına bir kalem fırlattı. "Şartları kabul ediyor musunuz, Bay Grey?"

Tek doğru cevap evet, ama sessizliğin uzamasına izin verdim. O boşlukta, Isolde'nin ağzını ağzımın altında, tüm vücudunun bana doğru eğilirken bile nasıl mücadele ettiğini hissediyorum. Tekrar istiyorum, her zaman istiyorum ama içimden bir ses Casey'ye ihanet edip etmediğimi merak ediyor. Bunun için benden nefret edip etmeyeceğini.

Zamansız ve talihsiz ölümüne rağmen, onu önemsiyordum.

Neyse ki, onun burnu havada, meraklı küçük kız kardeşine düşündüğümünden çok daha hızlı bağlandım.

Abelard'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Evet."

Kalemi masanın üzerinden kaydırıyor, mürekkebi kurumuş kanla aynı tonda.

İmzalıyorum. Kalemin ucu kağıda batıyor, adımı gereğinden fazla derin kazıyor.

Julian yavaşça alkışlıyor. "Oğlumuz büyüdü."

Colton gülümsüyor. "İşini kolaylaştırmayacak."

"Bunu yaparsa hayal kırıklığına uğrarım."

Abelard dosyayı alıp bir çekmeceye koydu ve ayağa kalktı. "Tebrikler Bay Grey. Artık Greenwood hattından siz sorumlusunuz."

Valence'ın gülümsemesi keskinleşiyor. "Onu boşa harcamamaya çalış canım. Bu günlerde iyi hisse senedi bulmak çok zor."

Muhafızlar kapıyı açar. Abelard başka bir şey söylemeden çıkar, Bayan Valence ise arkasından gelir.

Vahşi Çocuklar her zamanki gibi oyalanıyor. Colton bir matara çıkarıyor, bir nefes çekiyor ve Bam'e uzatıyor.

Julian eğildi. "Bir şeyleri kırmak istiyormuş gibi görünüyorsun."

Sözleşmenin olduğu masanın boş noktasına bakıyorum. "Sadece bir sonraki adımı düşünüyorum."

Kolumu dürttü. "Onu tasmalı mı tutacaksın, yoksa özgür olduğunu düşünmesine mi izin vereceksin?"

"Henüz karar vermedim."

Julian gülüyor. "Belki gelip izlerim."

Colton başını eğdi. "Casey gibi değil."

"İşte mesele bu," diyorum.

Bam, tüm heybetiyle, devasa boyuna kadar uzanarak ayağa kalktı. "Umarım ne yaptığını biliyordur, Grey."

"Ben asla yapmam," diyorum.

Sırıttı, sonra kapıya yöneldi. "Hadi buradan çıkalım. Burası tüylerimi diken diken ediyor."

Julian yanımda oyalanıyor. "Onu korkutmak istiyorsan, hemen yap. Sadık olmasını istiyorsan, kanat."

Cevap vermiyorum.

Oda boşaldığında masada kalıp, başparmağımı kalemin tahtada bıraktığı girintide gezdiriyorum.

Dışarıda bir yerde bir çan çalıyor.

Ayağa kalkıyorum ve yankısı koridorda beni takip ediyor.

Artık geriye tek bir şey kaldı: Al onu, kır onu, benim yap onu.

Aslında hiçbir yere gitmiyorum, dolaşıyorum. Kampüs, bu saatte bile, inanılmaz derecede sessiz ve Isolde'nin çoktan uyumuş olması gerekirdi. Rüzgar pencerelere çarpıyor, kuru yaprakları fenerlerin etrafına doluyor. Bir sigara yakıp ucunun küle dönüşmesini izliyorum. Bitirince, çimlere fırlatıyorum.

Buradan şapeli görebiliyorum. İçerideki ışık yanıyor, vitraylardan sızan soluk ve sulu bir ışık. Çizmelerim çakıl

taşlarını ezerek o tarafa doğru yürüyorum. Saklanma zahmetine girmiyorum.

Yine orada, kapının hemen içinde, kollarını sımsıkı kavuşturmuş. Kıyafetlerini değiştirmiş -bir kazak ve kot pantolon, saçları topuz yapılmış- ama keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Beni görünce çenesini sıkıyor.

"Şimdi beni her yerde mi takip edeceksin?" diyor. "Defterime ihtiyacım var, sivilceli piç."

"Sadece etrafı dolaşıyorum."

Sivilceli pipi mi? Siktir et?

Alaycı bir tavırla "Saçmalık." dedi.

"İstediğine inan."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bana doğru yaklaşıyor. "Beni korkutup kaçtırabileceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun."

"Umarım öyleyimdir."

Bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar baktı. "Neden ben?"

Omuz silktim. "Talih kısmeti."

Acı acı gülüyor. "Hayır. O değil."

Sessizliği bekledim. Söylenecek hiçbir şey kalmadı.

Uzanıp defterini elimden kapıyor. "Bir dahaki sefere beni öpmek istediğinde, sor."

Sırıttım. "Evet mi dersin?"

Kızarıyor, sonra uzaklaşıyor, kalçalarını muhtemelen hissettiğinden daha fazla özgüvenle sallıyor. Sonra durup dönüyor. "Lanet defterimi geri istiyorum. Archer Evi'nin basamaklarına koy yoksa herkese senin küçük bir penisin olduğunu söylerim."

"Kimse sana inanmayacak."

"Neden? O kadar çok kızla mı yattın?"

Sırıtarak, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

"Defol git."

Gidişini izliyorum. Arkasından seslenmek, özür dilemek, kendimi tutamadığımı söylemek ya da bunların hiçbirinin istediğim şey olmadığını söylemek istiyorum. Ama kelimeler dilime değmeden ölüyor.

Uzun süre soğukta duruyorum, havanın paltomu çiğneyip kemiklerime işlemesine izin veriyorum.

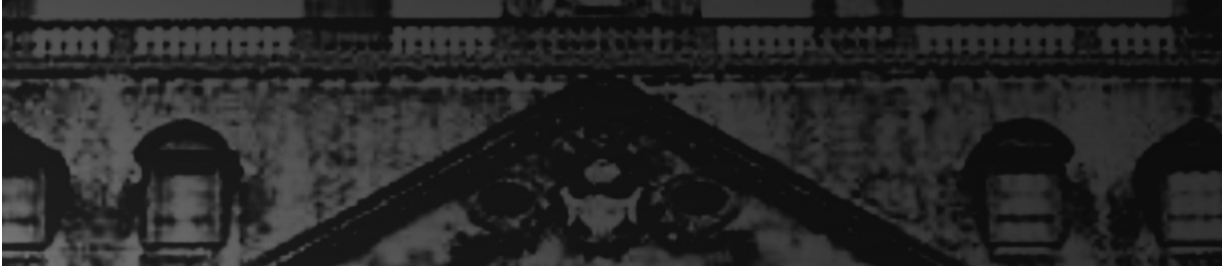
Ellerim cebimde, başım eğik, şapelden uzaklaşırken, yüzeye çıkmaya çalışan anıların yarattığı gelgit dalgasıyla mücadele ediyorum. Bir hafta içinde her şey farklı olacak. Onun için, benim için, camdaki hayaletler için.

Bir sigara daha yakıp ucunun yanışını izliyorum. Acaba o da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüyor mu diye merak ediyorum.

Umarım.

BÖLÜM 5: ISOLDE

Westpoint'te bina gerçek sesini gece yarısı çıkarır. Sahte samimiyet, parlak ışık veya koridorları kirleten ikinci el parfüm yok. Sadece eski taşların çökme sesi ve boğazınızı sıkan kara bir delik gibi her yerde mevcut olan hırs sessizliği. İdari Bina, diğerlerinden daha karanlık. Güvenlik ışıklarının bile yanmaya korktuğu tek yer burası.

Kilidi açtığımda ellerim titremiyor ama kalbim öyle gürültülü çarpıyor ki, hareket sensörünün bu çarpıntıyı yakalayacağını sanıyorum. Kapı kolu yağlı, kenarları çıplak metale kadar aşınmış; dokunmadan önce bile elinizi çamaşır suyuyla yıkamak isteyeceğiniz türden. Botumu kapının çerçevesine sıkıştırıyorum, penayı anahtar deliğine sokuyorum ve pimlerin düşmesini dinliyorum. Her tıkırtı küçük bir izin belgesi. Ciğerlerime çektiğim her nefes ödünç alınmış bir zaman.

Üçüncü denemede mandal kırılıyor. Parmaklarımı esnetiyorum ve kapıyı ancak geçebileceğim kadar açıyorum. Alarm yok. Köpek yok. Mesai yapan bir hademe yok. Söylentiye göre, Yönetim Kurulu üyesi değilseniz veya iskelet anahtarların nerede gömülü olduğunu bilmiyorsanız, saat ondan sonra içeri kimse giremezmiş. Yönetim Kurulu üyesi değilim ve anahtarlarım da yok, ama bu koridorun her santimini biliyorum çünkü geçen yıl bunu akıllıca kullandım ve bu yerle ilgili her planı inceledim.

Kamuoyuna açık olmayan kayıtlar bile. Cooper, ortadan kaybolana kadar bu konuda büyük bir yardımcıydı.

Daha fazla sır. Daha fazla yalan.

Ama ben buraya bunun için gelmedim. Sırlar için burada değilim; gerçekler için buradayım. Ve gerçek, zenginlerin ağartmayı unuttuğu kan lekelerinin içinde yazılıdır.

Kapıyı arkamdan kapatıp dişlerimin arasından nefes alıyorum, öksürme isteğime karşı koyuyorum. Buradaki hava çürümüş halı ve ciğerlerinizi bir saat boyunca sızlatan türden bir temizleyici gibi kokuyor. Klimayı "zindan" modunda çalıştırıyorlar ama tek yaptığı küfü yeniden dolaşıma sokmak.

Güvenlik, ana giriş ile kuzey merdiveni arasında iki dakikalık bir rotasyon yapıyor. Biliyorum çünkü dün iki saatimi taramalarını zamanlayarak, adımları sayarak, fayanslardaki çizmelerin ritmini ezberleyerek geçirdim. Hareket etmeden önce düzenin durmasını bekliyorum. Tek gerçek tehdit kameralar. Büyük beyaz kubbeleri ve tembel kırmızı gözleri olan eski tip kameralar. Köşeleri göremiyorlar. Duvarlara yaslanıyorum, sırtımı pirinç isim levhalarına, ayaklarımı da

raylara koyuyorum ve her zaman sizi ele veren o yıpranmış zeminden kaçınıyorum.

Kurul'un portrelerinin kupa dolaplarının üzerinden size baktığı ilk kavşakta dikkatliyim. Resimlerdeki gözler sizi takip ediyor. Bir metafor değil, bir ışık oyunu değil. Her yüzdeki boya, göz bebeklerinin etrafında parlak ve karanlıkta, yüzlerce etobur kuş tarafından izleniyormuşsunuz gibi bir etki yaratıyor. Onlara orta parmağımı gösteriyorum, sonra da yoluma devam ediyorum. Onların avı değilim. Bu gece değil.

Ana ofis kısa bir yürüyüş mesafesinde ama oraya gitmiyorum. Bu amatörler için bir tuzak. İstediğim şey bodrumda: Akademi arşivi. Eski gazete kupürleri isteyen öğrencilerin erişebildiği arşiv değil. Hayır... gerçek olanı. Eski dosyalar. Dijital olmayanlar çünkü Yönetim Kurulu bilgisayarlara birbirlerine güvendiğinden daha fazla güvenmiyor.

Asansöre biniyorum. Daha az risk, daha çok ödül. Kapılar yavaş açılıyor, "son bakım 1992'de yapılmış" der gibi bir yavaşlık. Ayağımı yere vuruyorum, ondan geriye doğru sayıyorum ve içeri adım atıyorum. Lekeli metal duvardan kendi yansımam bana bakıyor. Vahşi görünüyorum, saçlarım topuz yapılmış ama şakaklarımdan dökülüyor, ağzım dümdüz. Kolumu yumruğumun üzerine çekip üst dudağımdaki teri siliyorum.

Asansör alt bodruma doğru homurdanarak iniyor, sarsılarak duruyor ve sonra kapılar gıcırdayarak açılıyor. Kimse yok. Koridor yarı aydınlık, floresan tüpler rastgele yanıp sönüyor, gölgelerin nabız atıyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

Soğuk, "kapüşonlu giyecek" kadar soğuk değil, "nefesini görecektir" kadar soğuk. İlk nefeste ciğerlerim tıkanıyor.

Arşivler koridorun sonunda, "Sadece Yetkililer İçin Tesisler" yazan bir kapının yanında. Kapı kilitli ama menteşeleri o kadar gevşek ki, muhtemelen tekmeleyerek açabilirim. Bunun yerine en sevdiğim oyuncağı çıkarıyorum: jilet kadar ince, minik bir çelik kama. Mandalın üzerine sıkıştırıyorum, mandalı kayana kadar sallıyorum ve kapı açılıyor.

İçerideki arşiv tam olarak beklediğim gibiydi, hatta biraz daha kötüydü. En az otuz yıl öncesine ait, hepsi Braille alfabesi gibi soluk şeritlerle damgalanmış, sıra sıra dosya dolapları. Hava, teninize yapışan o iğrenç, tatlı tozla dolu. Kapıyı arkamdan kapatıyorum.

İlk işim kameraları kontrol etmek. Hiçbiri - mükemmel. Bir sonraki işim hareket sensörlerini aramak. Hiçbir şey, belki asbest hayaleti ve onunla birlikte gelen düşük dereceli kanser hariç. Acele etmiyorum, parmak uçlarımı dosya sekmelerinde gezdiriyorum. Alfabetik sıraya göre değil. Yıla veya sınıfa göre değil. Etkinliğe göre. Her kabine farklı bir felaket türü: "Dava: Kurum İçin", "Yaptırımlar: Yönetim Kurulu", "Personel: Kınama". Bu kutularda kaç hayatın mahvolduğunu düşündükçe parmaklarım kaşınıyor.

İstediğim dolabın üzerinde "Gelenekler ve Hukuk" yazıyor. Tam bir Westpoint klasiği. Açıyorum ve çekmece o kadar sıkı ki neredeyse kıpırdamıyor. Sürtünme azalıp dosyalar birkaç santim öne doğru öksürünceye kadar kulpu çekiştiriyorum. Ellerim ilk birkaç dosyayı hissedemeyecek kadar soğuk. Kaybolmalarla ilgili bir şey var mı diye içlerini karıştırıyorum.

İki sıra ilerlediğimde, aradığımı buluyorum. Tek bir dosya değil, bir küme. "Gece Avı—1904." "Gece Avı—1911." "Gece Avı—1956." Her yıl kendi düzgün küçük klasörüyle, bazen birden fazla dosyayla devam edip duruyor. Bazıları fazla kağıtlarla o kadar şişmiş ki, bantları kopmuş ve sayfalar vahşi tutamlar halinde dışarı fırlamış.

En son çıkan "Gece Avı—2024"ü alıp sürükleyip bırakıyorum. Klasör ağır, içindeki kağıt kenarlarında su hasarı lekeleri var. İlk birkaç sayfayı karıştırırken, "miras", "entegrasyon", "kontrollü bağ kurma egzersizi" gibi her zamanki saçmalıkları bekliyordum. Ama ilk sayfa bir liste. İsimler. Bazı kadın isimlerinin yanında küçük bir onay işareti var. Bazılarının yanında çarpı işareti var. Birkaçının üzerinde kırmızı kalemle "öldü" veya "transfer edildi" yazıyor.

En altta, düzgün büyük harflerle kız kardeşimin adı yazıyor: "Greenwood, Casey." Yanında: "Başarısız edimim."

Boğazım düğümleniyor. Kederden değil. Öfkeden bile değil. Sadece temiz, cerrahi bir uyuşukluk, bıçaklandıktan hemen sonra ama acı başlamadan önce olan gibi. Okumaya devam ediyorum. Casey'nin satırında bir tarih var ve bu tarih ölüm belgesindeki tarihle uyuşuyor. "Tanık: Grey, Rhett." Tam beş saniye nefes almayı bırakıyorum. Kanım kulaklarımda uğulduyor. "Durum: Kaza. İnceleme: Sadece kurul."

Gözümü alamıyorum. Her sayfa aynı oyunun farklı bir versiyonu. Gece Avı bir söylenti değil. Gerçek, yıllık ve her yıl kadınların peşinden koşmaları, onları sahiplenmeleri ve yozlaşmanın bir parçası olmaları için en iyi ve en zeki erkekleri seçiyorlar. Gerisi sadece temizlik. Hayatta kalırsanız bir sonraki seviyeye geçersiniz. Kalamazsanız sizi silerler ve sanki hiç burada olmamışsınız gibi gösterirler.

Sayfayı çeviriyorum ve karşıma koca bir talimat paketi çıkıyor. Etkinliğin adım adım süreci, konum haritaları ve "özel hususlar" listesiyle birlikte geliyor; yani yasal riskler, tıbbi sorumluluklar, biri ölüm bölgesinde ölürse ne yapılması gerektiği gibi. Sayfanın en altında "Ritüeller" başlıklı bir bölüm var ki, neredeyse güleceğim kadar açık.

Bir sonraki klasörün adı "Tören: Kıyafet". İçerisi tamamen yırtık sayfalar ve kopyalanmış parçalarla dolu, ama anlamı açık: Kızlar kurbanlık gelinler gibi beyaz giyinmişler. Erkekler istediklerini giyiyorlar. "Avı işaretlemek" ve "Veraset Tacı" hakkında birer not var. Biri, kız gibi el yazısıyla "En sevdikleri çiçekleri öğrenin" yazmış. Tüylerim diken diken oluyor. Telefonumu çıkarıp kameraya tıklayıp fotoğraf çekmeye başlıyorum. Her flaş, küçük bir savaş eylemi gibi geliyor.

Sayfaları hızla çekiyorum. Kanıtların tadını çıkarmaya vaktim yok. Güvenlik görevlileri tekrar göreve başlamadan önce dışarı çıkmam gerek. Ama en eski dosya olan "Gece Avı—1904"ü almaktan kendimi alamıyorum çünkü çürümenin ne kadar ileri gittiğini görmek istiyorum.

Meğer, sonuna kadar gidiyormuş. İlk sayfa elle yazılmış bir liste, isimler dolma kalemle yazılmış ve sararmış kağıda akmış. Kurallar farklı ama sonuç aynı: kadınlar erkekler tarafından avlanıyor, hayatta kalanlar "evlilik bağı" kurmaya zorlanıyor, kaybedenler ise para veya cenazeyle gönderiliyor. "Önemli biri"ysen hayatta kalırsın, yoksa giyotine gidersin.

Aslında öyle değil, ama doğru da olabilir. Muhtemelen 1900'lerde öyleydi.

O kadar eski ki neredeyse sahte gibi geliyor, ta ki son sayfasını görene kadar. "Kan bağları korunmalıdır. Üreme başarısızlığı, derhal yenisiyle değiştirme gerekçesidir." Birisi altını iki kez çizmiş.

Işığı görmeden önce ayak seslerini duyuyorum. Koridorda bir yerlerde, gece bekçisi devriyesini tamamlıyor. Klasörleri çekmeceye geri koyuyorum, telefonumu ceketimin cebine sıkıştırıp bir masanın arkasına saklanıyorum. Ayak sesleri hemen dışarıda duruyor, sonra ağır ağır ilerliyor.

Derin bir nefes alıyorum, sığ ve çizmelerin koridor boyunca yankılanmasını dinliyorum. Asansörün yukarı doğru hareket ettiğini duyana kadar kapıyı açıp koridora çıkıyorum. Floresan lambaları vızıldıyor, sonra kararıyor. Bir anlığına kör oluyorum. Yolu aydınlatmak için telefon ekranımı kullanıyorum.

Koridorun sonunda "Bakım" yazan bir servis merdiveni var. Her basamağı ayaklarımın altında titreşerek iki kat yukarı çıkıp binanın arka tarafından çıkıyorum. Kapı sıkışıyor ama sertçe omuzlarımla itiyorum ve dışarıdaki hava tokat gibi çarpıyor. Yükleme iskelesine inen merdivenleri sayarak iniyorum.

Arkamdan bir öksürük sesi duyunca neredeyse kendime geliyorum, sonra küfrediyorum. Bir tuz fıçısının arkasına saklanıyorum, kendimi düzleştiriyorum ve bekliyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Bot değil, spor ayakkabı. Her kimse, güvenlik görevlisi değiller. Göz ucuyla bir göz atmaya cesaret ediyorum ve fazladan kredi için "acil" evrak teslim eden türden bir öğrenci koşucusunu görüyorum. Hızlı hareket ediyor, gözleri telefonunda, kapüşonlusunu yüzünü

gizlemek için yukarı çekmiş. Bir zile basıyor, zil onu içeri alıyor, sonra içeri dalıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Kapıya doğru fırlamadan önce bir kez daha on sayıyorum. Bacaklarım jöle gibi, ciğerlerim ağrıyor ama şimdi gülümsüyorum. Bunu başardığım için değil. Çünkü sonunda her şeyi biliyorum.

Ellerim o kadar titriyor ki telefonu neredeyse düşürüyordum. Kamera rulosunu açıp fotoğraflara göz atıyorum. Her sayfa orada: Casey'nin adı, kurallar, kıyafet yönetmeliği, soğuk algınlığı ve klinik sonuçları. Başparmağım "paylaş" düğmesinin üzerinde. Bunları her ebeveyne, her bağışçıya, her Yönetim Kurulu üyesine gönderebilirim. Tüm sistemi tek bir yüklemeye çökertebilirim.

Ama ben yapmıyorum.

Öncelikle intikam almam lazım.

Ceketime daha sıkı sarınıp Archer House'a doğru yöneliyorum. Gece havası her zamankinden daha soğuk ve ben bir kurt gibi sırtıyorum.

Adrenalin titremeleri sadece birkaç dakika sürüyor ama terleme yürüyüşün geri kalanında soğuk kalıyor. Archer

House'a vardığımda dişlerim sıkmaktan ağrıyor. Avludaki ışıklar kısık ve karanlığı bir pelerin gibi kullanıyorum. Pencereelerde kimse yok. Sigara içen yok. Güvenlik görevlisi yok.

İyi.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Sessiz, horlama sesi bile duyulmuyor. Yukarı, odama çıkarken rahatlıyorum.

Sessizce, çoraplarımla yürüyorum. Charlie'yi veya Lucy'yi uyandırmak istemiyorum. Acıma, korku veya bakmadığımı sandıkları o bakışı görmek istemiyorum - "Kız kardeşin perişan haldeydi, şimdi sen de perişansın" diyen bakışı.

Boş ver. Ben bir karmaşa değilim. Doğru zamanı bekleyen bir çözümüm.

Odamda, dosyaları ve telefonumu masaya fırlatıyorum. Lambamı yakıp oturuyorum. Dizlerim titriyor. Tenim ürperiyor, suçluluktan değil, çok şey bilip kimseye anlatamamanın yarattığı statik elektrikten.

İlk adım: Veri ayıklama. Klasörümü ve kalemimi alıyorum. Telefonumdaki fotoğrafları açıp, hikaye anlam kazanmaya başlayana kadar teker teker kaydırıyorum.

"Gece Avı—2024" dosyasının ikinci sayfası bir liste. Yakınlaştıırıp resmi kırıyorum, onay işaretleri ve üst üste bindirmeler okunabilecek kadar net olana kadar Photoshop'ta metni iyileştiriyorum. Her ismin, her notun, her kan lekesinin ve yırtığın ekran görüntüsünü alıyorum. Bunları dolabımın arkasına gizlenmiş renkli yazıcıda

yazdırıyorum. Kağıt iki kez sıkışıyor, ama kasaya bir zimba ve boruları şingirdatacak kadar yüksek bir küfürle düzeltiyorum.

İlk seti masamın üstündeki duvara bantlıyorum. Sonra bir sonrakini. Üç sütun genişliğinde, oklar, çizgiler ve unutmaya fırsat bulamadığım her şeyi karaladığım post-it'lerle dolu bir ızgara yapıyorum.

Tablonun en üstünde "Greenwood, Casey" yazıyor. Yanında: "Başarısız edimim." Bu ifadeyi her gördüğümde midem bulanıyor ama bakışlarımı kaçırmayı reddediyorum. Casey'nin okul fotoğrafını tablonun üstüne yapıştırıyorum.

Onun altında, diğer isimler: Yanlarında "serbest bırakıldı" ibaresi bulunan, isimlerinin üzeri çizilmiş diğer kızlar, Vahşi Çocuklar, Kurul. Onları kırmızı iplikle birbirine bağlıyorum çünkü polisiye dizilerde böyle yapıyorlar ve aynı zamanda görünüşünü de seviyorum: bir ağ, bir tuzak, bir kaçınılmazlık. Çizgileri sabitlemek için raptiyeler kullanıyorum, ellerimin eklemleri biraz kanayana kadar alçıpanın derinliklerine gömüyorum.

Sırada ritüel sayfaları var. Onları yatağa seriyorum, fotoğraflarını çekiyorum, sonra onları da bastırıyorum. "Beyaz elbise, çiçek taç, Veraset Tacı." Parçaları Casey'nin yüzünün etrafına, lanet olası bir aziz halesi gibi, daire şeklinde bantlıyorum.

Çalışmaya devam ediyorum. Lamba her şeyi gölgeli ve iğrenç yapıyor ama işe yarıyor. Beni odaklıyor. Parmaklarımın titremesi duruyor. Çenem gevşiyor.

Saatler geçiyor, belki de sadece dakikalar. Umurumda değil. Duvar dolduğunda, ellerim kuruduğunda ve hava sıcak kağıt ve toner kokusuyla işim bitiyor. Geri çekilip yaptıklarına bakıyorum.

Model artık apaçık ortada. Gece Avı bir sır değil. Bir gereklilik. Yönetim Kurulu'nun buna ihtiyacı var. Soyları güçlü, sistemi kapalı tutmaları, gücü onu korumak için her şeyi yapacak insanların elinde tutmaları gerekiyor. Kızlar sığır. Erkekler kurt. Geri kalanımız ise yan kuruluşuz.

Casey avdı. Ölmeyi hiç düşünmemişti ama yine de öldü. Şimdi bunu bir trajedi olarak gören aynı insanların eğlencesi için avlandı, yakalandı ve öldürüldü. Rhett onun Avcısıydı. Onu içeri alması, işaretlemesi, sahiplenmesi gerekiyordu. Ama bokunu çıkardı. Ve benim burada olmamın tek sebebi, onun ikinci şansı olmam.

Asıl soru şu...

Onu öldürmek mi istemişti yoksa gerçekten bir kaza mıydı?

Masamdan keçeli kalemi alıp Rhett'in adının üzerine, basılı öğrenci kimlik fotoğrafının hemen üzerine bir çizgi çekiyorum. Ucu cilaya sürtünecek kadar sert bastırıyorum. Elim kramp girene kadar kalemi sürüklüyorum.

Yatağa oturmuş, burnumdan nefes alıp duvara bakıyorum. Sanki bir suç mahalli gibi.

Bu bir suç mahallidir.

Casey'nin fotoğrafıyla konuşuyorum, yüksek sesle değil, kafamın içinde. Kelimeler kolay. Kimse duyamadığında bile, her zaman öyledirler.

Sen intihara meyilli değildin.

Sen zayıf değildin.

Bunu sana yaptılar. Tekrar yapıyorlar. Ve bu sefer yanlış avı seçtiler.

Öfkem o kadar temiz, o kadar keskin ki neredeyse tadını alabiliyorum. Dağınık, ateşli bir öfke değil. Soğuk, kesin, yönlendirilmiş. Tepki veren değil, planlayan türden bir öfke.

Dışarıdaki gökyüzü gri, şafağın ilk aydınlığı kampüsü negatif bir baskıya dönüştürüyor. Perdeleri kapatıp aynaya gidip yüzüme bakıyorum. Kendimi tanıyamıyorum. "Farklı görünüyorum" anlamında değil, "eskiden burada yaşayan kişiden geriye hiçbir şey kalmadı" anlamında.

Masaya geri dönüyorum, kırmızı kalemi tekrar alıyorum ve ızgaranın altına şunu yazıyorum: "Sen birincisin."

Öfkem yatışana, yavaş ve eşit bir yanmaya dönüşene kadar duvara bakıyorum.

Rhett kendini kurt sanıyor. Kız kardeşimi avladığı gibi beni de avlayabileceğini sanıyor.

Ama ben kızkardeşim değilim.

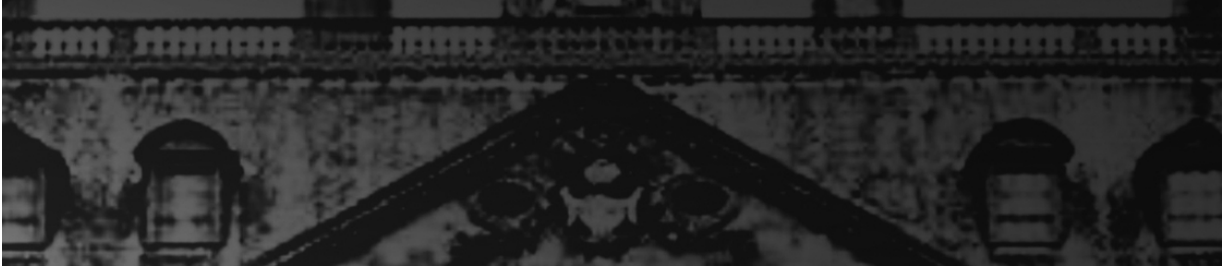
Ve artık kaçmıyorum.

Bir dahaki sefere beni almaya geldiğinde, onu bekliyor olacağım.

Bu sefer ısıran ben olacağım.

BÖLÜM 6: RHETT

O derste değil.

Beynim derse odaklanmaya çalışıyor ama tek gördüğüm boş sandalye. Profesörün sözleri, yokluğun keskin, istatistiksel hesaplamalarının gölgesinde, ince bir arka plan uğultusuna dönüşüyor.

Hiç yokluk çekmiyor. Ne ders için, ne de çatışma için. Metodik, dakik ve titiz. Bu küçük sapma beni deli ediyor, ta ki aklıma gelen tek şey bu olana kadar. Dudağının kenarındaki küçük çentiğiyle çay fincanında, geç saatte sürünerek gelmesini bekliyorum. Bekliyorum ve beklemek başlı başına bir şiddet biçimine dönüşüyor.

Saatın yarısında kalemimi ikiye bölüyorum. Pürüzlü kenarı başparmağımdan kan çekiyor ve kırmızı damlaya, boncuk

boncuk olup defterimin üzerine düşene kadar bakıyorum. İşaret parmağımla sayfanın her yerine sürüyorum.

Dersin tek kelimesini duymuyorum.

Dersten sonra koridorlarda yürüyorum, avluyu tarıyorum, bu saatlerde bulunacağı her zamanki yerleri kontrol ediyorum. Hiçbir şey. Isolde Greenwood buharlaşmış. Cümle tekrar tekrar yankılanıyor, nefesimin altında tıslayarak: burada değil, burada değil, burada değil.

Belki bir komplo kuruyordur. Belki kaçmıştır. Belki odasındadır, yaralarını sarmaktadır.

Ben üçüncü seçeneği seçiyorum.

Archer Evi boş. Diğer iki kızın dersleri var ve şanslıyım ki... biri ön kapıyı açık bırakmış. Sessizce hareket edip odasına çıkan merdivenlere doğru hayalet gibi ilerliyorum.

Kapısı kilitlidir, ama kilit bir kural değil, bir öneridir.

Anahtarı yavaşça ve titizlikle çevirip, bardakların tatmin edici tıkırtısını dinliyorum. Sap soğuk. Önce lavanta kokusu geliyor: hafif ama kalıcı, mürekkep ve kurumuş terin daha koyu bir alt akıntısını ve öfkenin kimyasal keskinliğini örten bir koku.

İçerisi tam bir kaos, ama sıradan bir kız inine benzemiyor. Yerde ne bir giysi, ne bir sürü makyaj malzemesi, ne de krem ve mum dolu raflar var. Her yüzey kağıtlarla, dosyalarla, kupürlerle ve büyük harflerle yazılmış yapışkan

notlarla kaplı. Perdeler yarıya kadar çekilmiş, beyaz ılık ve gri gölgelerden oluşan dikdörtgenlerle alanı bölüyor.

Koridor kısa ve yatak odası kapısı açık. Yatağı sağ tarafta. Yan yatmış, dizlerini çekmiş, saçları yanağına ve yastığına dolanmış. Göğsü o kadar yavaş bir ritimle inip kalkıyor ki, kasıtlı görünüyor. İnce mor çizgili ve boğaz çukuruna kadar uzanan inci düğmeli beyaz pamuklu pijamalar giyiyor.

Onu görünce donup kalıyorum. Korkudan değil, masasının üstündeki duvarın tam bir şaheser olmasından.

Kırmızı ip raptiyeden raptiyeye çaprazlama uzanıyor; sadece kötü TV programlarında var olduğunu düşündüğüm türden bir komplo klişesi. Ama bu farklı. Her bağlantıyı not etmiş, her yüzü, her takma adı, her Yönetim Kurulu üyesini haritalamış. Benim yıllık fotoğrafım tam ortada, Casey'ninkine vahşice çift alt çizgiyle bağlanmış, sonra da tanıdığım isimlere ve olaylara, hatta tanımadığım daha birçok şeye doğru dışa doğru kıvrılmış.

Fotoğraflar var. Kanlı değil, klinik - kampüs güvenlik kayıtlarının kopyaları, basın bültenleri, ölüm belgeleri. Casey'nin adının yanında şu ifade var: "Başarısız edimim. Tanık: Grey, Rhett." Mavi mürekkeple altı çizilmiş. Sanki tekrarlamak gerçeği ortaya çıkaracakmış gibi, üç kez altını çizmiş.

Nabzım bir sayım atıyor. Duvarda volta atıyor, her ayrıntıyı içime çekiyor, metodolojisini katalogluyorum. Çok güzel. Tehlikeli. Ben olsam tam da bunu yapardım.

Masanın üzerinde: blok el yazısıyla karalanmış bir isim listesi. Üstte "Greenwood, Casey." Altında: "Mevcut Av:

Greenwood, Isolde."

Tekrar yatağa bakıyorum. Hiç kıpırdamamış.

Oda soğuk; tavadaki havalandırma deliği yüksek sesle uğulduyor, havayı kuru ve keskin yapıyor. Eli bir kez seğiriyor, sonra çenesinin altına kıvrılıyor. Dudakları aralık, köşesinde ince bir salya çizgisi birikmiş. Böyle daha genç görünüyor. Masum. Neredeyse.

Yatağa doğru yürüyüp diz çöküyorum, yatağı sallamamaya dikkat ediyorum. Bir dakika boyunca nefes alışını izliyorum, rüyanın eşiğindeyken kirpiklerinin nasıl titrediğini ezberliyorum.

Kıpırdanıyor. Beni hissettiği anı görüyorum; nefesi kesiliyor, sonra duruyor. Gözleri kısılıyor, sonra yüzümün onunkinin üzerinde asılı kaldığını görünce fal taşı gibi açılıyor.

"Yaramaz, yaramaz küçük kız," diye kıkırdadım, yankısı cüruf blok duvardan yansıyacak kadar yüksek sesle. Kokusu burnuma doldu; temiz, çiçeksi ve yoğun, sıcak.

Aniden doğrulup kendini yatak başlığına doğru itiyor. Dizleri göğsüme çarpıyor ama ben bunu neredeyse hissetmiyorum.

"Odamdan siktir git," diye tısladı, saçları omuzlarına dolanmış bir halde. Elleri en yakındaki silaha yöneldi ve bunun komodinin üzerindeki kapaklı bir kalem olduğu ortaya çıktı.

Gülüyorum, komik olduğu için değil, onun zaten kaybettiğini bilmesini istediğim için. Ama aynı zamanda komik olduğu

için.

"Bunun için çok geç," diyorum ve ellerimi başının iki yanına koyup onu kollarımın arasına alıyorum. şilte ağırlığımla öküyor. Dizleri tekrar göğsüme bastırıyor ama kaçacak yer yok.

"Bunu açıklamak ister misin?" enemle kanıt duvarını işaret ediyorum. "Yoksa hemen Kurul'u aramalı mıyım? Bu yaptığın küçük şeyden hoşlanmayacaklar."

Meydan okurcasına baktı. "Hadi. Polisi arayıp onlara Av'ı anlatacağım. Seni. Kız kardeşimin nasıl öldüğünü."

Nefesi hızla geliyor, aramızdaki havada süzölüyor.

Yüzümün bir karış ötesinde, ona doğru eğildim. "Kız kardeşin kaçmayı bilmediği için öldü."

"Onu öldürdün." Kelimeyi tükürürcesine söyledi, tükürüğünün bir kısmı dudağıma yapıştı. "Ve bunu tekrar yapacaksın, değil mi?"

Dudağımdaki tükürüğü yaladım. "Hayır. Seni canlı canlı istiyorum."

Beni itiyor ama ben kıpırdamıyorum. Elinde tuttuğu kalem boynuma dayanıyor. Beni onunla öldürebileceğini düşünüyor.

"Her şeyi biliyorum," diyor. "Yönetim Kurulu'nun ne olduğunu, ne yaptığını, kimi koruduğunu biliyorum. Senin

onlar için sadece bir araç, kuduz bir köpek olduğunu biliyorum."

Gülümsedim. "Herkesin bir köpeğe ihtiyacı vardır. Belki ben senin köpeğin olabilirim."

Dişlerini gösteriyor. "Çık. Çık."

Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaştım. "Bana öğrendiklerini göstermeni istiyorum. Hepsini. Hem de hemen şimdi."

"Defol git."

"Hayır," diyorum ve kalemi tek bir hareketle elinden alıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, kalem duvara çarpıp paramparça oluyor.

Ellerini yumruk yaptı. Bana vurmaya çalışacak.

Ben de onu istiyorum.

İçinde gerçek bir dövüş yeteneği olup olmadığını, yoksa sadece daha iyi kamuflejli bir av olup olmadığını görmek istiyorum.

Bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum; incecik pamuklu, sütyensiz, soğukta sertleşen meme uçları. Bacakları gergin, kasları gerilmiş ama korkmuyor. Öfkeli.

Ağzım kulağına değene kadar eğiliyorum. Hissettiği her duygu katmanını içime çekiyorum ve bu beni istekle başım

döndürüyor.

"Kendini avcı sanıyorsun," diye fısıldıyorum, "ama sen zaten benimsin."

Çeneme doğru hamle yapıyor, kendini savunma videosundan fırlamış gibi. Yumruğunu yakalayıp arkasına doğru çeviriyorum, böylece bana doğru eğilmeye zorlanıyor. Bu hareket gömleğinin yakasını açıyor; bir düğme uçuşuyor ve teni solgun ve lekesiz bir şekilde parlıyor.

Acıdan tıslıyor ama çığlık atmıyor.

Kolunu arkasına sıkıştırıyorum, sonra diğer elimi boğazına götürüyorum, sıkıyorum, sadece tutuyorum. Nabzının başparmağımın altında hızla attığını hissedebiliyorum.

"Sen kız kardeşin değilsin," diyorum ve gözleri biraz daha açılıyor.

"Hiçbir zaman olmak istemedim."

"Sen daha iyisin," diyorum ona ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Gerçeğe bu kadar yaklaşan tek kişi sensin."

Dudakları titriyor ama bakışlarını kaçırmıyor. Eğilip onu öptüğümde bile. Acımasızca değil, vahşice değil, sadece bir iddia - dudak dudağa bir temas, elim hala boğazında sıkı sıkı.

Beni ısırmaya çalışıyor. Bunu bekliyorum ve başımı çeviriyorum, dişleri yanağıma değiyor.

Kıvrılıyor, bana diz atmaya çalışıyor ama ben daha ağır, daha güçlüyüm ve onu vücudumla sabitliyorum. Nefesi kesik kesik, çaresiz geliyor ama gözleri korkuyla değil, nefretle dolu.

Öpücüğü yarıda kesiyorum, ağzım yine kulağına gidiyor. "Bir dahaki sefere suç mahallinin ortasında bir suçu araştırmak istediğinde, kanıtları ortada bırakma."

Homurdanıyor, dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yumruğu şakağıma iniyor.

Başım yana doğru savruldu, görüşüm kenarlardan bembeyaz kesildi. Ağzım kanla doldu, bakır ve tuz, dilimi ısırdığım yeri hissedebiliyorum. Gülüyorum, acıyı silkeleyip ağırlığımı ona veriyorum.

Sırtı şilteye çarpıyor. Tekrar sendeliyor ama ben iki bileğini yakalayıp başının üzerine sabitliyorum ve onu çaresizce yatırıyorum. Soğuk ışıkta parlak renkteki saçları altında yelpaze gibi açılıyor. Göğsü inip kalkıyor.

"Odamdan siktir git," diye tükürdü, sesi boğuktu, tüm kasları tutuşuma karşı gerilmişti.

Eğilip yüzümü o kadar yaklaştırıyorum ki dilimle dişlerimin üzerinden akan kanı fark edemiyor. "Olmaz."

Sıçradı, sertçe döndü ve neredeyse ikimizi de yataktan düşürecekti ama ben toparlanıp onu tekrar yere serdim. Dizlerim kalçalarının üzerine oturdu ve onu olduğu yere kilitledi. Avantajım tartışılmazdı; bilekleri narindi, kemikleri

benim elimde keskindi ve onu sadece kendi öfkesiyle sıkıştırabiliyordu.

Bana pençe atmaya çalışıyor ama kollarını başının üzerine kaldırarak tek yapabildiği elinin tersiyle ön kolumu tırmalamak oluyor.

"Sen zaten benimsin, Yönetim Kurulu'nun seni beklememi istemesi önemli değil... sen benimsin, tatlı küçüğüm." Kulağına fısıldıyorum. Kelimelerin içime sinmesine izin veriyorum, mide bulandırıcı ve tatlı. "Benden nefret edebilirsin, benimle savaşılabirsin ama kuralları biliyorsun. Kitaba yazıldıktan sonra tek kaçış ölümdür."

"Öyleyse öldür beni, seni orospu çocuğu. Asla senin olmayacağım."

Sırıttım ve yanağındaki çizgiyi yaladım, titredi. "Ah Isolde. Benden nefret edebilirsin, benimle dövüşebilirsin, hatta beni öldürmeyi deneyebilirsin, ama günün sonunda, tam olarak benim hissettiğim şeyi hissediyorsun, değil mi? O hastalıklı hayranlığı. O bağı. Dokunduğumuzda hissettiğimiz o saf arzuyu. O güzel küçük kafanın içinde ne olursa olsun, beni istiyorsun; seni yok etmemi, senden korkmamı, seni sevmemi ve sana tapmamı istiyorsun."

Ayağa kalkıp beni fırlatmaya çalışıyor ama tek yaptığı kalçalarını benimkilere bastırmak oluyor. Sürtünme bir patlamaya dönüşüyor ve ben kayboluyorum; ince pijamaları, kot pantolonum, aramızdaki mesafe sıfıra iniyor.

O da hissediyor. Biliyorum çünkü gözleri kocaman açılıyor ve hareketsiz kalıyor, sanki ne kadar yakın olduğumuzu yeni

fark etmiş gibi. Kavganın onu terk ettiği, yerini daha karanlık, daha muhtaç bir Şeye bıraktığı anı görüyorum.

Ağzımı sertçe onunkine bastırıyorum. Aı bozuk, dişlerimiz birbirine çarpıyor ama dudaklarını zorla aralayıp dilimi içeri sokuyorum. Isırmaya alışıyor, başaramıyor ve sonra bir anlığına gevşeyip bana tadını tattırıyor - tuz, nane, sıcaklık.

Boğuk bir ses çıkartıyor, teslim olmaktan çok itiraza benziyor ama bu ses, ağızlarımızın çarpışmasıyla çıkan ıslak şapırtıyla bastırılıyor.

Öpücüğü yarıda kesip yüzüne bakıyorum. Teni kızarmış, yanaklarında renk yükseliyor, neredeyse ateş basıyor. Dudakları kanımla lekelenmiş ama bunu yalayıp siliyor, farkında bile olmadan.

"Durdurmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, sesim kısık.

Dişlerini göstererek tısladı, "Senin ölmeni istiyorum."

"Yalancı."

Bir elimi aşağı indirip boğazına doğru kaydırıyorum. Sıkmıyorum, sadece avucumu oraya koyup nabzının çekicini hissediyorum.

Hareket ediyorum, onu sabit tutuyorum. Dizimle bacaklarını zorla ayırıyorum, benim için ayırmaktan başka çaresi kalmayana kadar itiyorum, vücudumu bacaklarının arasına kaydırıyorum. Çıplak ayak, ayak parmakları çarşafa kıvrılmış, baldırlarındaki kaslar kaskatı kesilmiş.

Yavaşça ve dikkatlice sürtmeye başlıyorum. Penisim sertleşiyor, kotun içinde geriliyor ve ince kumaşın üzerinden onun sıcaklığına sürüyorum. İlk hareket, sanki şok olmuş gibi tüm vücudunun sıçmasına neden oluyor. İkinci hareket ise nefes nefese kalmasına, kalçalarının ona ihanet edip geri itmesine neden oluyor.

Dönüp kaçmaya çalışıyor ama vücudumun ağırlığını kullanarak onu yerinde tutuyorum. Yüzümü boğazına doğru sürüklüyorum, onu içime çekiyorum, sonra iz bırakacak kadar sert ısıyorum. Ani ve istemsiz bir sarsıntıyla irkiliyor ve titrediğini hissediyorum.

"Benim için ısladın, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordum, sesim kulağına kısık bir şekilde.

Başını sallıyor, küçük ve çaresiz bir hareket ama gerçeği biliyorum. Vajinasından yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, göğsünden aşağı yayılan kızarıklığı görebiliyorum.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş, daha temkinli. Önce direniyor, sonra pes edip karşılık veriyor, dili benimkine değiyor. Isırıyor ama derisini delemek kadar sert değil.

Elimi boğazından göğsüne kaydırıp pijamasını daha da açtım ve bir göğsünün kıvrımını ortaya çıkardım. Meme ucu sertti, soğukta sivrilmişti ve başparmağımı üzerinde gezdirip onu nefes nefese bırakacak kadar sıktım.

Başını hızla geri çekip öpücüğü böldü. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu istemiyorum," diye tısladı.

"Belki de bilincin bunu söylüyordur," diye itiraf ediyorum. "Ama defalarca çığlık atabilirdin ama atmadın. Kendine bir bak. Güzelsin ve iyi küçük kız gibi seni doldurmamı bekliyorsun."

Cevap vermiyor, sadece dik dik bakıyor ama nefes alışığı gerçek hikayeyi anlatıyor. Hızlı, sık, aç.

"O zaman sana bunu bir kez soracağım, Isolde. Durmamı ister misin?"

Cevap vermiyor. Bana bakmayı reddediyor ama dudaklarından bir inilti kaçıyor ve kalçalarının minik çıkıntısı yeterli bir cevap.

Kıpırdanıp daha sert bir şekilde sürtünüyorum ve gözleri bir anlığına geriye doğru yuvarlanıyor, sonra kendine geliyor. Bacaklarını daha da açıyor ve uyluğunun benimkini kavradığını hissediyorum.

Tekrar mücadele etmeye çalışıyor ama bu sefer çabası isteksizce. Titriyor ama korkudan değil.

Eğilip kulak memesini ısıırıyorum, sonra fısıldıyorum: "Kazanamazsın. Bana karşı kazanamazsın."

Bileklerini bırakıp bacaklarını kavradım, dizleri yukarı ve geniş açılıncaya kadar onları ayırdım. Daha sert bir şekilde sürtünmeye devam ettim, ta ki inlemeye başlayana kadar, ses tüm çabasına rağmen çıkmak için mücadele etti.

Elleri artık serbest ama beni tırmalamıyor. Bunun yerine çarşaflara tutunuyor, eklemleri bembeyaz, kolları kaskatı.

Vücutundaki her kas geriliyor, kaçmak ve daha fazlasını istemek arasında sıkışıp kalıyor.

Yavaşlıyorum, onu kışkırtıyorum, kıvranmasını sağlıyorum. Saklamaya çalışıyor ama kalçalarının nasıl eğildiğini, her hamleyi karşılamak için nasıl doğrulduğunu görüyorum.

"Hâlâ gitmemi istiyor musun?" diye mırıldandım.

Gözlerini kapattı, çenesi kenetlendi. "Cehenneme git."

Elimi pijamasının kemerinin altına kaydardım, parmaklarım çıplak teninde gezindi. Derin bir nefes aldı, tüm vücudu kasıldı.

Klitorisini kaygan ve sıcak buluyorum ve önce nazikçe, sonra daha sert bir şekilde dairesel hareketlerle ovuyorum. Sıçırıyor, bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben daha güçlüyüm. Onu açık tutuyorum ve amansızca devam ediyorum.

Kendi dudağını ısırıyor ama bu sefer ses çıkarmıyor. Ta ki iki parmağımı içine sokup tam kıvamında kıvrana kadar. Sonra da dayanamıyor ve nefesi sert, gırtlaktan gelen bir iniltiyle çıkıyor.

Yavaş ve acımasızca, baskıyı hiç bırakmadan onu çalıştırıyorum. Altımda kaçmaya çalışarak tepiniyor ama ben onu sıkıca tutuyorum.

"Gelmek istiyorsun," diye fısıldıyorum. "Çok istiyorsun."

Başını sallıyor ama vücudu ona ihanet ediyor, parmaklarımı sıkıca kavriyor, kalçaları yukarı doğru kalkıyor.

Titreyene, gözleri vahşileşip odaklanamayana kadar devam ediyorum. Yaklaştığını, nefesinin nasıl kesildiğini ve bacaklarının nasıl titrediğini hissedebiliyorum.

Aletim o kadar sert ki, içine girme ihtiyacıyla zonkluyor, kendi pantolonuma boşalmayacağıma ikna olmuyorum ama buna ihtiyacım var. Kime ait olduğunu bilmesini istiyorum. Elleri çarşafı tırmalıyor, tutunmak için çaresizce çabalıyor.

Yüzünü sürekli izliyorum. Nefret, ihtiyaç, öfke. Hepsi orada, yalın ve güzel.

"Gel yanıma," diyorum kısık ve sert bir sesle. "Hemen."

Dayanmaya çalışıyor ama başaramıyor. Vücudu bükülüyor, topukları yatağa saplanıyor ve kesik kesik, yarı yutkunarak bir çığlık atıyor. Sesi mükemmel.

Kemiksiz bir şekilde yere yığılıyor, bütün kasları gevşiyor.

Elimi çekip temizce yaladım, onun kısık gözlerle beni izlemesini izledim. Sonra onu yavaşça ve derinden öptüm, dilimde kendi tadını hissetmesine izin verdim.

"Sen benimsin," diyorum tekrar, sadece duyacağından emin olmak için.

Bir kez daha alay ediyor bana ama bunda bir mücadele yok.

Geri çekilip yanına oturdum ve nefes alışını izledim.

O mükemmel. Ve artık bunu biliyor.

Bana bakıyor, mahvolmuş bir halde ve ilk kez gerçekten korkmuş görünüyor. Kendi duygularından korkuyor. Görevini yerine getiremeyeceğinden korkuyor.

Üzerine eğilip ağızımı kulağına dayadım.

"Casey'nin ölümü bir kazaydı," diye fısıldadım. "Zamanla buna inanacaksın."

Orgazmın etkisinden hala kurtulamamış bedeniyle, altımda titriyor.

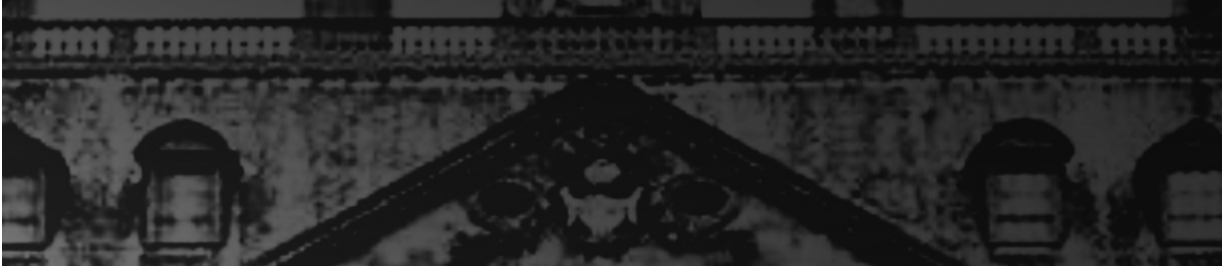
Üzerine doğru eğilip dudaklarımdaki kanı, tenimde bıraktığı izleri, kendi yenilgisinin kanıtlarını görmesini sağlıyorum.

"Mükemmelsin," diyorum bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Hiç olmadığı kadar mükemmelsin."

Gözlerini dikmiş bakıyor ama içinde nefretten eser yok. Sadece bitkinlik. Utanç. Ve hayranlık gibi bir şey.

BÖLÜM 7: ISOLDE

Rhett Grey ruhumun her yerine parmak izlerini bıraktıktan sonra o gece uyuyamıyorum.

Kapıyı bile çarpmıyor, sessizce dışarı çıkıyor ve beni kendi çarşaflarıma ve utancıma sarılmış halde, dünyayı öfke, ihtiyaç ve aşağılanma arasında salınırken bırakıyor. Şafak ufukta belirene kadar tavana bakıyorum, sonra bir saat boyunca hiç kıpırdamadan yatıp, nabzımın bileklerimdeki ellerinin, kulağımdaki sesinin, uyluklarım arasındaki o yakıcı ağrının anısını canlandırmasını dinliyorum.

Titremeden hareket edebilmem için bir saat daha geçmesi gerekiyor. Kendimi banyoya sürüklüyorum, kapıyı kapatıp pijamalarımı çıkarıyorum. Morluklar kanıt gibi duruyor. Her iki bileğimde de canlı ve mor parmak izleri var. Boğazımda, başparmağımın şekline tam uyan bir leke var. Başımı sola,

sağa çevirip kanın yükselip durulmasını izliyor, her izi bir rozet gibi hatırlıyorum.

Yüzüm berbat durumda: gözlerim şiş, dudaklarım çiğnenmiş. Saçlarım darmadağınık, düğüm düğüm ve terden kaygan ama düzeltecek enerjim yok. Dişlerim birbirine çarpana kadar tenime soğuk su çarpıyorum, ses çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Çığlığımı bastırmak için havluyu kullanıyorum ama ince ve hayvani bir ses ve kırılcaya kadar gülme isteği uyandırıyor.

Şu anda tek istediğim cevaplar. Hem de dosyalarda, söylentilerde ya da kendime bıraktığım aptalca küçük notlarda bulabileceğiniz türden değil, yeterince bastırdığınızda kanayan türden.

Sadece Rhett'in bana verebileceği türden.

Kurulanıyorum, siyah tayt, kapüşonlu bir üst ve kemiklerimin donmasını engelleyecek bir rüzgarlık giyiyorum. Botlarımı bağlıyorum, bağcıklarını çift düğümlüyorum ve makyaj yapmıyorum. Dünyanın hasarı görmesini istiyorum. Onun da görmesini istiyorum.

Kampüs, Cumartesi sabahı saat 8:30'da hayalet şehre dönüşüyor. Seralara giden yol, avlunun arka tarafında, bakım kulübelerinin ve terk edilmiş tenis kortlarının arkasından geçiyor. Eski seralar hakkında söylentiler var; gizli partiler, asit yolculukları, ters giden birinci sınıf öğrencileriyle ilgili hikayeler. Tek önemsedğim şey, özel olması. Ulaşması zor. Saklanmak isteyenler dışında kimse oraya gitmiyor.

Ayrıca bir yerlerde beni izlediğini de biliyorum. Ona medeni bir insan gibi mesaj atabileceğim bir numarası olmadığı için, takip etmekle yetineceğim.

Daha kapıdan bile geçmemiştim ki, beni izlediğini hissettim.

Paranoya değil. İçgüdü, birinin çalılıkların arasından alınma bir dürbün yerleştirdiğine dair keskin, elektrikli bir his. Adımlarımı sabit tutuyorum, geriye bakma dürtüsüne direniyorum.

Seranın kendisi bir ceset. Cam panellerin yarısı gitmiş, geri kalanı kırılağıyla örölmüş veya fırtınalarda paramparça olmuş. İçerisi çürük kokuyor; ıslak toprak, ölü asmalar, küf ve paslı çerçevelerin eski metalik sızısı. Kuzey duvarı, kırık saksılar ve çökmüş raflardan oluşan bir ormanla dolu; her yer siyah yosun ve bir zamanlar yaşam sanılan şeylerin çarpık iskeletleriyle dolu.

Zenginlerin istedikleri her şeyi yapabilecek durumdayken bahçeyle uğraşmalarına gerek yok sanırım.

İçeri adım atıyorum, botlarım çakıl taşlarını ve kırık cam parçalarını çtırdatıyor. Buğulu çatı, ölü bitkilerin aşağıdan parlamasına yetecek kadar ışık alıyor. Tehlikeleri taradım - tuzak telleri, bubi tuzakları, klasik Westpoint saçmalıkları - ama hiçbir şey yok. Sadece yavaşça damlayan yoğunlaşma suyu ve ölülerin sessizliğı.

Uzak uçtaki bir bankı seçiyorum, taş hala dün geceki yağmurdan nemli. Oturuyorum, ellerimi dizlerime koyuyorum ve suyla ıslanmış bir saksı tepsisindeki çarpık yansımama bakıyorum.

Bekliyorum. Ve bekliyorum. Ve daha da bekliyorum.

Beni yirmi dakika bekletiyor.

Ortaya çıktığında, sanki sadece havalanmak için aniden belirmiş gibi, ani ve teatral bir şekilde ortaya çıkıyor. Elleri paltosunun ceplerinde, sarı saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve duştan hala nemli. Dudakları yukarı kalkık ve çenesinde sakal uzamış. Yeşil gözleri, sisin içinde neredeyse radyoaktif bir renkle, beni delip geçiyor. Paltosu omuzlarına sıkıca oturmuş ve bir anlığına, kaslarının gömleğine nasıl gerildiğini görebilmem için paltosunu çıkarmasını istiyorum.

Her şeye rağmen, o çok çekici ve ben de onun beni istemesini isterim, tabii ki o bir katil olduğu gerçeği hariç.

Sabahın sert beyaz ışığıyla arkadan aydınlatılan kapı pervazına yaslanıyor. "Dikkatimi çekmenin, beni seni takip etmeye zorlamaktan daha kolay yolları var," diyor, sesi son derece sakın.

Ayağa kalkmıyorum, irkilmiyorum. "Kovalamayı seveceğini düşündüm."

Sırıttıyor ama bunda hiç mizah yok. "Sorabilirdin."

"Bu kadar kolay olduğunu düşünmemiştim," diyorum.

Omuz silkip kapıyı iterek ölçülü adımlarla bana doğru yürüyor. Çizmeleri çakıllarda ses çıkarmıyor ama varlığı odayı dolduracak kadar yüksek.

Birkaç adım temde duruyor, bir kurbağayı inceleyen bir biyolog gibi dikkatle beni inceliyor. Bakışları boğazımdaki morluklara, bileklerimdeki izlere takılıyor. Ellerimi kucağımda tutuyorum, parmaklarım birbirine dolanmış, üzerimi rtmeyi reddediyorum.

"Ne istiyorsun, Isolde?"

Adımı söyleyiş şekli Çıglık atmama neden oluyor. Hırıltılı, alçak, derin ve seksi. Bana istemediğim şeyler hissettiriyor. Yutkunuyorum, sessizliğin birkaç saniye nefes almasına izin veriyorum. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Neden ne?"

"Neden yapıyorsun bunu?" diye çıkıştım, niyetimden daha sert bir şekilde. "Sırf yapabiliyorsun diye neden insanlara zarar veriyorsun?"

Gölümsemesi hiç değıışmiyor. "İnsanlara zarar vermem. Sadece yle düşündüğümü sanıyorsun."

"Kız kardeşimi öldürdün."

Yumuşak ve inanmaz bir tavırla gülüyor. "Hâlâ aynı fikirde misin?"

"Dosyaları gördüm. Av'ı biliyorum. Canavar olduğunu biliyorum ama nedenini bilmek istiyorum."

İleri doğru yürüyüp çömeliyor, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Kırık camdan süzülen güneş ışığı tenini gölgelerle dolduruyor. "ünkü ben buyum," diyor. "ünkü

birinin avcı olması gerekiyor. Neden burada birileri bir şey yapıyor ki? Çünkü önemli olmanın tek yolu bu."

"Saçmalık," diyorum. "Şiddet olmadan da önemlisin. Her şeyi yapabiliirdin."

Doğruluyor, dizindeki hayali tozu silkeliyor. "Artık değil."

"Neden ben?" diye sordum. "Neden Casey? Sadece Yönetim Kurulu mu, yoksa gerçekten istedin mi?"

Sanki sohbetten sıkılmış gibi iç çekti. "Casey ile işler... karmaşıktı."

Bakışlarımı dikleştirdim. "Dene bakalım."

Öne doğru adım atıyor, artık çiğnediği tarçınlı sakızın ve kolonyanın kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Eli yavaşça ve kararlı bir şekilde kalkıyor ve yüzümden bir tutam saç çekiyor. Elini sertçe itiyorum.

Çenemi kavradı, parmaklarını çeneme bastırdı. "Hikayeyi mi istiyorsun, Issy? Tamam. Casey Gece Avı için seçildi. Zeki, sadık, uysal. Benim olacaktı. Sonsuza dek."

"Hiç seçme şansı var mıydı?"

"İlk başta benden nefret ediyordu. Tıpkı şimdi senin de nefret ettiğin gibi. Ama sonra bana değer vermeye başladı. Av gecesi hariç. Sonra korktu. Onu neredeyse yakalıyordum. Ritüeli neredeyse tamamlıyordum." Sesi alçalıyor, neredeyse fısıltı gibi. "Ama çıldırdı ve kaçtı. Islaktı. Kaygandı."

Başımı çevirip tutuşunu kırdım. "Senden korktuğu için kaçtı."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Çünkü kalırsa başına geleceklerden korkuyordu. Çıkmak istiyordu. Ama bizim gibiler için çıkış yok. Seçildikten sonra da yok."

Yutkunuyorum. Ellerim titriyor ama onları görünürde tutuyorum. "Demek onu kovaladın."

Sırıttıyor. "Ben kovaladığımı her zaman yakalarım."

"Ama sen yapmadın," dedim. "Onun ölmesine izin verdin."

Kelimeler havada asılı kaldı. Gözlerini bir kez, yavaşça kırptırdı. "Böyle olmadı."

"Anlat bana," dedim. "Her şeyi anlat bana."

Kafesteki bir hayvan gibi ayağa kalkıp volta atıyor. "Nehir yatağında, uçurumların kenarındaydı. Konuşmak istediğini söyledi ama paniklediğini anlayabiliyordum. Elleri titriyordu. O zaman anlamalıydım."

Durdu, bana baktı ve bir anlığına gözlerinde insani bir ifade belirdi. "Koştı. Düşündüğümde daha hızlıydı. Onu kovaladım. Yosunların üzerinde kaydı."

Sessizlik acımasızdır.

"Onu yakalamaya çalıştım," diyor, sesi ilk kez boğuk çıkıyor. "Ama çok hızlı düştü. Kafasını bir kayaya çarptı, çarpmanın

etkisiyle öldü. Kalp masajı yaptım, çok uğraştım, Hunt durdu ve onu geri taşıdım ama çoktan gitmişti."

Yalan söylediğine inanmak istiyorum. Sırf benimle uğraşmak için uydurduğuna inanmak istiyorum. Ama gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış var. Sanki hatırlıyormuş gibi.

Bakışlarımı kaçırmadım. "Üzgün değilsin."

Çirkin ve perişan bir halde gülüyor. "Öyle olsam faydası olur muydu?"

"Hayır," diyorum ayağa kalkarak. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

Artık o kadar yakınız ki, irislerindeki minik altın parçacıklarını görebiliyorum. Bir an için sadece korkmuş küçük bir çocuk görüyorum.

"Bunu yapmaya devam edeceksin," diyorum. "Bana ve Yönetim Kurulu'nun sana gönderdiği diğer tüm kızlara."

Dudakları kulağımın hemen üzerinde, bana doğru eğildi. "Sadece sana, eğer izin verirsen."

Geriye doğru bir adım attım, yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "Ben kız kardeşim değilim."

Sırıttı. "Hayır. Sen daha iyisin."

Ona vurmak istiyorum ama onun bana daha çok vurmasını istiyorum. Bunun yerine, iterek kapıya doğru yöneliyorum.

Eli, morluğun hemen üstündeki kolumu yakalıyor ve bir anlığına ikimiz de hareket etmeden beni orada tutuyor.

"Issy," diyor ve söyleyiş tarzı farklı, neredeyse nazik. "Lütfen... Onu ben öldürmedim."

Kolumu kurtarıp yürümeye devam ediyorum. Dışarının soğuğu özgürlük gibi geliyor.

Seradan çıktıktan sonra bir saat yürüyorum; terin kuruması ve morlukların yeni renklere bürünmesi için yeterli bir süre. Beynim Rhett'le geçirdiğim son beş dakikayı tekrar tekrar canlandırıyor; sesi, kız kardeşimin adını söyleyiş biçimi, onun ölümünü sanki tekrar yaşamaya mahkûm olduğu bir kazaymış gibi anlatışı.

Dušta ağlayan ben muhtemelen ona inanmak isterdim. Ama o kız öldü, teninin hemen altında yüzüyor ve onu bir daha asla görebileceğimden emin değilim.

Archer Evi'nin ön basamaklarında duruyorum. Odama dönmeye hazır değilim. Hava dün gecenin anısıyla ekşimiş; ağzı ağzımda, elleri beni aşağıda tutuyor, sıcaklık, nefret ve beni içim boş ve titrek bırakan o kusursuz, sefil ihtiyaç.

Bunun yerine, sürükleniyorum. Dörtgen avluda bir tur atıyorum. Yönetim Binası'ndaki, Yönetim Kurulu'nun sırlarını dosya dolaplarında sakladığı pencereyi izliyorum.

İsimlerini kırmızı keçeli kalemle karaladığımda nasıl göründüklerini, raptiyelerin alçıpanlara nasıl girip çıktığını, ipliğin damarlar gibi nasıl gerildiğini düşünüyorum.

Acaba Rhett beni takip ediyor mu? Acaba gerçekten hiç durmuyor mu?

Kendimi serada buldum. Belki de ikinci turu umuyorum. Belki de sadece avlanmada olduğu kadar yalan söylemede de iyi olup olmadığını görmek istiyorum. İçeride olmasını beklemiyorum ama kapıyı açtığımda hâlâ orada.

Taş bankta oturmuş, tek bacağını kaldırmış, dirseklerini dizlerine dayamış, ölü bir eğreli otu kümesine bakıyor, sanki onu sadece irade gücüyle diriltebilecekmiş gibi. İçeri girdiğimde başını kaldırmıyor ama orada olduğunu bildiğini biliyorum.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum. "Sana inanmıyorum."

Gözlerini eğreli otundan ayırmıyor. "Evet, gerçek bu."

"Polislere söyleyeceğim."

Bu dikkatini çekiyor. Dönüyor, ayağa kalkıyor ve kırık camların ve solan bitkilerin oluşturduğu uçurumun üzerinden bana bakıyor. Dünden daha yaşlı görünüyor, sanki kız kardeşimin ondan geri alamayacağı bir şeyi aldığı hikayesi gibi.

"Hadi" diyor.

Herif haklı, kimse bana inanmayacak. Belki taktik değiştirirsem...

"Bana zarar vermek istemediğini söyledin ama bana zorla yaklaşmanın bana zarar vermek olduğunu söylemiyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Hayır."

"Birine tecavüz etmek yasadışıdır, Rhett."

Bir adım öne çıkıyor, sonra bir adım daha. Elleri ceplerinde ama omuzlarındaki gerginliği, parmaklarının kumaşa sürtünmesini görebiliyorum.

"Sana tecavüz etmedim Isolde. Sana bir çıkış yolu sundum, sen kabul etmedin. Sana Casey hakkındaki gerçeği söyledim," diyor. "Hoşuna gitmiyor. Benden daha ne istiyorsun? Diğerlerinden daha fazlasını alıyorsun. Burada dürüst olmaya çalışıyorum çünkü bana inanmanı istiyorum. İstasyonlarımız ve rollerimiz farklı olsa bile, benim de senin kadar tutsak olduğumu anlamanı istiyorum."

Casey'nin senin olması gerektiğini söylemiştin. Senin için yaratıldığını. Kaçtığı için öldüğünü. Ama güvenlik raporunu gördüm, Rhett. İki ayak izi vardı. Onun ve senin. Ve kayaya çarpmadan önce üzerinde kan vardı.

O hareketsiz kalıyor.

Konuşmaya devam ediyorum. "Öldüğünde oradaydın. Belki onu itmedin. Belki de kaydı. Ama onu kovalıyordun, değil mi? Bu seni cinayete ortak etmiyor mu?"

Ağzını sımsıkı yumdu. Bakışlarını kaçırdı, gözleri tavanı tarıyordu sanki fayansları sayıyormuş gibi. "Gelenek bu, Isolde. Kovalarız, sahipleniriz, iyi günde de kötü günde de bizim olursun. Kişisel bir şey değil."

"Bu onun için kişisel bir şeydi."

Alçak sesle ve acı acı gülüyor. "Casey sandığından daha güçlüydü. Başarabilirdi. Başarması gerektiğinde teslim olabilirdi. Şu anda neşeli küçük hayatlarımızı yaşıyor olabilirdik ama bu boktan Dünya'nın sahibi her kimse, onun bana göre olmadığına karar verdi. Sensin."

"Senden hoşlandığını söyledin ama yine de sonuna kadar savaştı. Bana gerçek aşk gibi gelmiyor."

Gülümsüyor ama bu gülümsemesi ölü bir gülümseme, arkasında canlı hiçbir şey yok. "Panikledi, bittiğini anladığında bile pes etmedi. Ritüelin üstesinden gelemedi. Sen onun gibi değilsin ve bunun üstesinden gelebilirsin. Benimle başa çıkabilirsin."

Kollarımı kavuşturuyorum, vücudumdaki her kas gergin. "Peki bu ne? Senin teselli ödülün müyüm? Kendi hikâyenin kahramanı olman için ikinci şansın mı?"

Bana doğru yürüyor, birkaç adım uzağımda duruyor. "Sen bir ödül değilsin. Ve eğer öyle düşünüyorsan, ikinci en iyi olmaktan da çok uzaksın."

"Elbette."

Artık ayaklarımız birbirine değiyordu, aramızdaki hava kaymaya hazır bir fay hattı gibi yükleniyor.

"Onu hiç sevdin mi?" diye soruyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken yanıyor.

İrkildi. Gördüm - başını hafifçe sallaması, nefesinin kesilmesi. "Aşkla işim olmaz."

"Yalancı," diyorum, camdan yankılanacak kadar yüksek sesle.

Artık daha yakın, neredeyse dokunacak kadar yakın. "Onu istiyordum," diyor. "Ama böyle değil."

"Ne gibi?" diye tükürdüm.

Bana doğru eğiliyor ve bir an için beni tekrar öpeceğini düşünüyorum, ama bunun yerine fısıldıyor: "Sanki seni istiyorum."

Titriyor. Çok değil ama kontrolün kaydığını, her zaman emin adımlarla hareket eden ellerin artık zar zor sabitlendiğini görmeme yetecek kadar. Onu hemen şimdi kırmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Sadece bir itme daha.

Ben de itiyorum.

"Casey seni hiç istemedi," dedim. "Korkuyordu. Sana canavar dedi. Bana ayrılmak istediğini söyledi. Senden hiç bahsetmedi."

Gözlerini kapatıyor ve bir an ağlayacak gibi oluyorum ama bunun yerine sırtıyor; tam, vahşi, yırtıcı bir sırtış. "İşte benim kızım," diyor. "Bana zarar vermeni istiyorum. Beni mahvetmeni istiyorum."

Kolumu sertçe tutuyor ama dün geceki gibi değil. Bu sefer beni kendine çekip sırtımı sera duvarına çarpıyor, bir eli boğazımda, diğeri belimi sabitliyor.

Nefesi yüzümde sıcak. Nabzını avucundan hissedebiliyorum. Cam soğuk, kapüşonlumu ısıyor ve ayaklarımın altındaki taş yosun tutmuş.

Dişlerini gösteriyor. "Gerçeği mi istiyorsun?" diyor, hırıltılı bir sesle. "Suçluluk duymuyorum. Sadece hayal kırıklığı. Hakkım olanı kaybettim ve şimdi onun ölümünün anısıyla baş başayım. Onu özlediğim için değil, onu hâlâ istediğim için değil, hayat berbat ve sonra sen öleceksin."

Boğazımı sıkıyor, boğulacak kadar değil ama başım dönecek kadar. "Ama sen-" diye homurdanıyor. "Sen ondan daha iyisin. Daha güçlüsün. Seni kırıp her bir parçanı saklamak istiyorum. Sen, en başından beri benim için seçmeleri gereken kişiydin ve şimdi burada olduğuna göre, seni sahiplenmek için elimden geleni yapacağım."

Elini tırmaladım, tırnaklarım derisine battı. "Bırak gitsin," diye soludum.

Öyle yapıyor. Dizlerim bükülüyor ama yere düşmeden önce beni yakalıyor, başımı ellerinin arasına alıyor, sanki camdan yapılmışım gibi.

Gülüyor ama sesi kırık. "Kazanamam, değil mi?"

Onu silkeleyip uzaklaşıyorum, boynumu ovuşturuyorum. Dünya dönüyor, kenarları bulanık.

"Cehenneme git," diyorum.

Yumruklarını sıkmış bir şekilde ayakta duruyor ve gözlerinde ilk kez korku var. Benden değil, kendinden korkuyor.

"Ben zaten oradayım" diyor.

Göğsü inip kalkıyor ama paramparça ve sessiz, ölü bitkiler ve kırık camların arasında bir heykel gibi. Öylece duruyor, derin nefesler alıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Dünya yavaş yavaş geri dönüyor. Önce gözlerimin arkasındaki kan hücumu, sonra tenimde soğğun batması, sonra da ellerimde saklamak için yumruk yapmak zorunda kaldığım ince titreme.

Duvardan itilip omuzlarımı dikleştirdim ve ona dik dik baktım. Sesim titriyordu ama idare ettim. "Artık kurt değilsin Rhett. İstedğini elde edemeyen sıradan bir zengin piçisin sadece."

Gülüyor ama içi boş. "Bu seni ne yapıyor? Orospum mu?"

"Bana celladın de," diyorum ve kelimelerin ağızımdan inişini izliyorum. Onları alıyor, özömsüyor ve küçük oyunumuzun kurallarını yeniden yazmaya çalışırken gözlerinin ardındaki çarkların gıcırdadığını görebiliyorum.

Ceketimin kapüşonunu başıma çekiyorum, kollarımdaki kırıklıkları düzeltiyorum ve yanından geçiyorum.

Yürürken bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyorum. Kalbim küt küt atıyor, boynumdaki tutuşunun yankısı hâlâ sıcak, ama omurgamı dik tutup gözlerimi karşıya dikiyorum. Kapıya vardığım anda duruyorum; sadece dönüp dönmeyeceğimi, başladığı işi bitirmesi için ona ikinci bir

şans verip vermeyeceğimi merak etmesi için yeterince uzun bir süre.

Ben hayır.

Avlunun kenarına geldiğimde, bundan sonra ne yapacağıma çoktan karar vermiş oluyorum.

Başladığım plan bu değil ama daha iyi. Daha temiz. Öfkem hâlâ orada, yavaş yavaş kabaran bir fırtına, ama altında daha zor bir şey var: kontrol. Hissettiğinden fazlasını hissediyor, bu da onu zayıf kılıyor. Benden daha zayıf çünkü bende üzüntü kalmadı, sadece acı ve öfke var.

Eski taş çeşmenin yanından geçiyorum, suyun boncuk boncuk akıp ağızda donmasını izliyorum.

Archer Evi'ne geri dönmüyorum. Bunun yerine kütüphaneye girip kimsenin kullanmadığı raflara yöneliyorum ve defterimi çıkarıp Rhett'e diğer defterimi geri vermesini hatırlatmayı aklımda tutuyorum.

Boş bir sayfaya geçiyorum, mavi çizgilerden oluşan ızgaraya bakıyorum ve aylardır ilk kez yazarken elim titremiyor.

1. Rhett yenilmez değil.
2. İstedikinden fazlasını hissediyor.
3. Korkuyor; benden, kendinden, Casey'e yaptıklarından.

Dördüncü satırı büyük harflerle ekliyorum:

4. BANA İHTİYACI VAR.

Altını iki kere çiziyorum, akılda kalıcı olsun diye.

Sayfanın geri kalanı planlarla dolu. Bazıları aptalca, Vahşi Çocuklar'la dedikodu savaşı başlatmak gibi. Bazıları ise kötü, onu okuldan attırmak, hatta daha da iyisi, Yönetim Kurulu'nun burada düzenlediği her türlü saçmalıktan uzaklaştırmak gibi. En iyileri ise basit ve zarif: Önce aşık et, sonra tasmaını çek.

Hangisini seçeceğimi bilmiyorum ama seçeneklerimin olması iyi hissettiriyor. Bir dahaki sefere beni boğmaya çalıştığında hazır olacağımı bilmek iyi hissettiriyor.

Zaman anlamını yitiriyor ve sabahın geri kalanını senaryolar kurarak geçiriyorum. Nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini, her hamlesine nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum. Okuma odasındaki saat öğleni vurduğunda açlıktan ölüyorum ama yemekhaneye gitmek istemiyorum. Bunun yerine, otomattan bir protein bar alıp üç lokmada yiyorum.

Saat bir civarında Archer Evi'ne dönüyorum. Ev her zamanki gibi boş. Çantamı odama atıyorum, ceketimi çıkarıp aynada boynumu kontrol ediyorum. Morluk, tıpkı elinin kıvrımı gibi sararmaya başlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bundan nefret etmiyorum ve etmediğimden de nefret ediyorum.

Uzun süre yansımama bakıyorum. Yüzüm ince, gözlerim koyu, ağzımın köşesi morarmış ama kurban gibi

görünmüyorum. Kazanmak üzere olan biri gibi görünüyorum.

Pencereyi açıyorum, soğuğu içeri alıyorum ve hava acıyana kadar nefes alıyorum. Sonra Casey'nin fotoğrafını masadan alıyorum, gülümsemesine bakıyorum ve bir söz daha veriyorum:

Hangi yolu seçersem seçeyim, umarım seni onurlandırırım sevgili Casey.

O gece penceremin tıklatıldığını duydum.

Geç oldu, sokağa çıkma yasağından saatler geçti ve dışarıdaki dünya, çıplak dalların cama sürtünme sesi dışında sessiz. Bekliyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum ama kapı tekrar çalıyor; bu sefer daha yumuşak, neredeyse kibarca.

Ayağa kalkıp odanın karşısına geçiyorum ve pencereyi açıyorum.

Yangın merdiveninde duruyor, elleri ceplerinde, saçları rüzgardan dağılmış. Gözleri yeşil ateş gibi, ama yüzünün geri kalanı sımsıkı kapalı.

"Beni içeri davet edecek misin?" diyor, sesi düz.

"Neden?" diyorum. "Özür dilemek mi istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Hayır."

Neredeyse güleceğim. "O zaman siktir git."

Ama hareket etmiyor. Sadece orada duruyor, her nefes alış bir soruymuş gibi nefes alıyor.

"Söylediklerimi kastetmiştim," dedi sonunda. "Seni istediğimi kastetmiştim."

Saçlarım yüzüme savrulurken pencereden dışarı eğildim. "Ne istediğini bilmiyorsun, Rhett. Hiçbir zaman da bilmedin."

O kadar hareketsiz ki taştan oyulmuş gibi. "Belki. Ama artık düşündüğüm tek şeyin sen olduğunu biliyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissediyorum ama onun bunu görmesine izin vermiyorum.

"Senden nefret etmeliyim" diyorum.

"Siz yapıyorsunuz."

Başımı sallıyorum. "Evet. Ama bu ikimizi de durdurmuyor, değil mi?"

Başını hafifçe sallıyor. "Hayır."

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki boşluk serada söylemediğimiz her şeyle dolu. Uzanıp yüzüne dokunmak, görüldüğü kadar soğuk olup olmadığına bakmak istiyorum. Ayrıca ona yumruk atmak istiyorum.

Bunun yerine, "Eve git, Rhett" diyorum.

Sadece bir kez gülüyor. "Gerçekten çok çalışkansı, Isolde."

"Sen de öylesin," diyorum. "Ama benimkinde bir uyarı etiketi var."

Kış havasında sıcak ve pervasız nefesini hissedebileceğim kadar bana doğru eğiliyor. "Bir dahaki sefere beni üzerinden atmaya çalıştığında," diyor, "canımı acıt, yoksa bunu rızam olarak algılarım."

Camı suratına çarpıyorum ama önce onun gülümsediğini görüyorum.

Hemen gitmiyor. Metal sahanlığa oturduğunu, arkasına yaslanıp bir sigara yakarken merdivenlerin gıcirtısını duyuyorum. Neredeyse bir saat boyunca camın hemen dışında, orada kalıyor; duman içeri süzülüyor ve kabuslarımı uzak tutmak için kullandığım lavanta kokusuyla karışıyor.

Sonunda gitti.

Ama geri döneceğini biliyorum.

Kurtlar ve hayaletler her zaman geri gelirler.

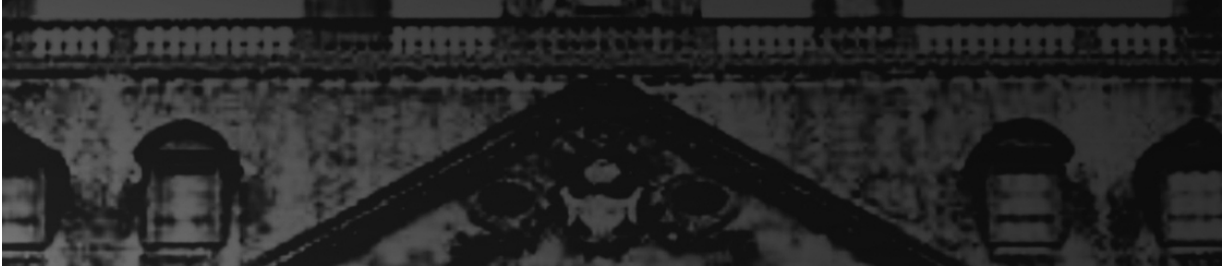
Ama bu sefer oyun planımın ne olduğuna karar verdim.

Aşk... canını acıtıyor ve ruhunu içten dışa parçalıyor.

Tekrar yatağa girdim, Casey'e verdiğim sözün etrafında kıvrıldım ve yüzümde bir gülümsemeyeyle uykuya daldım.

BÖLÜM 8: RHETT

Westpoint'teki her etkinliğin bir hiyerarşisi vardır, Yönetim Kurulu ne kadar ısrarcı olursa olsun. Her el sıkışma, her baş sallama, her ölçülü gülümseme, gücün ritüel bir infazıdır. Yıllık bağışçıların maskeli balosu, bu fedakarlıkların en büyüğüdür; eski zenginlerin bile en keskin bıçaklarını ortaya koyduğu bir balodur.

Davetiye'yi bir hafta önceden Isolde'ye gönderiyorum, üzerinde kabartmalı gümüş harflerle adı yazılı kadife bir zarf içinde elden teslim ediyorum. Ekonomi'nin önünde okuyor, koridorda duruyor, mavi gözlerini kısarak kaligrafiyi inceliyor.

Yırtmıyor, düşürmüyor. Katlayıp cebine koyuyor ve yürümeye devam ediyor.

Onun gelip gelmeyeceğini anlamak için tepkisini görmeme gerek yok.

Ertesi sabah, Archer House'a bir kurye bir kutuyla gelir. İçinde: tam bedenine göre özel olarak sipariş edilmiş elbise. Beyaz ipek, kolsuz, dizinin hemen altına kadar inen. Uysal ama masumiyet süsü verecek kadar değil. Maske Venedik usulü, yarım yüzlü, kağıt kadar ince, kenarları altın bantlı, tacına taze lavanta ve minyatür beyaz güller dikilmiş.

Bu sefer not bırakmıyorum. Gerek de yok. Ne yapmasını istediğimi biliyor.

Maskeli balo günü gökyüzü mor ve pembe tonlarında. Gün batımında, Westpoint'in ana salonu, hepsi siyah, mavi ve altının çeşitli tonlarında giyinmiş çalışanlar ve erken gelenlerle dolup taşıyor. Komite bu yıl kendini aşmış: avizeler kesme camdan yapılmış, kadife perdeler gece mavisiyle değiştirilmiş ve mermer zemin ölümcül bir parlaklığa kavuşturulmuş.

Her misafir maskeli. Erkekler çoğunlukla geleneklere bağlı kalıyor: opera maskeleri, keskin hatlar ve minimal süslemeler. Kadınlar ve kazanmayı bilen erkekler ise gösterişli bir gösteriye yöneliyor: tüyler, danteller, porselene resmedilmiş dişlek sırtışlar. Her maske bir meydan okuma, şifreli bir cesaret.

Vahşi Çocuklar, hepsi resmi takım elbise giymiş bir ekip halinde geliyor. Julian, kan kırmızısı kadife içinde, tabii ki siyah, yarım maskeli; Colton, sade kesimli, sade siyah giysili, saçları taranmış ve geriye doğru taranmış; Bam ise mavi giysili, maskesi tek bir gözü hariç tüm yüzünü kaplıyor. Ben, altın rengi işlemeli klasik beyaz bir elbise ve sol gözümünden

geçen tek bir siyah çizgiyle uyumlu bir maske giyiyorum. Orkestranın yakınındaki, asıl olayın yaşandığı yüksek platformdaki yerimizi alıyoruz.

İlk bağışçı dalgası içeri sızıyor: hedge fon devleri, politikacılar, süt gibi tenli ve bıçak gibi gözlü Avrupalı pislikler. Westpoint Yönetim Kurulu çoktan hazır, elleri kenetlenmiş ve çeneleri sıkılmış, gecenin saatine bağlı olarak tehdit veya fırsat aramak için etrafı tarıyor.

İlk saat boyunca Isolde'den hiçbir iz yok. Beklemek bir sınav, eminim... Ondan çalmadığım tek alan üzerinde kontrol sağlayıp sağlayamayacağını görmenin bir yolu.

Bir viski yudumlayıp Feral Boys'un kalabalığı nasıl didiklediğini izleyerek eğleniyorum.

Jules şimdiden bir oyun oynuyor. "Sence hangisi seks taciri?" diyor, şurup gibi ağır aksanlı ve her iki kolunda birer kız olan sarışın bir adama başını sallayarak.

Bam homurdandı, "Önemi var mı? Hepsi önemli."

Colton bardağından başını zar zor kaldırıyor. "İkiniz de aptalsınız," diye mırıldanıyor ama ağzının sol köşesi seğiriyor.

Onun gelişini fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmış durumda.

Ama ben yapıyorum.

Tam saat dokuzda, resmi sunumdan bir dakika önce kemerli geçide adım atıyor. Elbisesi tam oturuyor. Maskesi yüzünün tamamını kaplıyor ve ağzının şeklini bilmeyenler için onu anonim kılıyor. Saçındaki çiçekler taze, hatta biraz fazla taze, sanki içeri girmeden dakikalar önce kendi kesmiş gibi.

Girişte tam otuz saniye durup manzarayı seyrediyor. Omuzları dik, elleri yanlarında rahat, çenesi hizasında yürüyor.

Odadaki her erkek onun yolunu takip ediyor. Kadınların yarısı da öyle. Mermeri kesiyor, gülen bağışçılarının arasından hiç tereddüt etmeden geçiyor. Yönetim Kurulu eşlerinden bazıları elbisesini fark etmiş gibi yapıyor, fısıltıları peşinden geliyor.

Herkes onun kim olduğunu soruyor.

Sanat eserine ilgi duyuyormuş gibi yaparak salonun en uzak ucuna doğru süzülüyor. Maskesi avizenin ışığını yansıtıyor ve sanki parlıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Oyunu mükemmel bir şekilde oynuyor.

Ama elbise bir işaret. O bir av. Oda bunu hissediyor ve ona göre yönleniyor.

Akademi'ye bağış yapacak kişilerden oluşan, hepsi de özel dikim smokinler giymiş, maskeleri anonimlikten çok gösterişli bir hava taşıyan bir grup alt sınıf öğrencisi tarafından neredeyse anında köşeye sıkıştırılıyor. İçlerinden biri eğiliyor, ağzı kulağına o kadar yakın ki dudaklarının kıkırdağa değdiğini görebiliyorum. Kadın irkilmiyor. Çocuğun irkilmesine neden olan tek bir kelimeyle karşılık veriyor.

Grup kıkırdayarak dağılıyor, ama biri omzunun üzerinden bakmaya devam ediyor.

Bir köşe bulup sırtını duvara yaslayıp etrafı gözlemliyor.

Sonunda bardağımı eğerek Jules'a işaret ediyorum. "İşte," diyorum. "Geldi."

Sırıttı. "Bir sosyete kızının cesedine sarılmış bir intihar notuna benziyor."

Bam homurdanıyor, "Çok ateşli," diyor sanki bir hakaretmiş gibi.

Colton bakmıyor ama elindeki camın gerginliğini görebiliyorum.

Uzakta, Dr. Abelard bir grup mezunla derin bir sohbe dalmış. Isolde'yi fark edince ifadesi kararıyor. Yanındaki Bayan Valence, yavaşça ve dikkatle dönerek, Isolde'nin varlığını uzun, inişli çıkışlı bir değerlendirmeye süzülüyor. Abelard'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Abelard başını sallıyor.

Orkestra çalmaya başlıyor. Konuşma sesleri kısılıyor, yerini yaylı çalgılar ve piyanonun yankıları alıyor. İlk dans bir formalite: Bağışçılar ve Yönetim Kurulu üyeleri eşleşip, resmi kıyafetli köpekbalıkları gibi pistte tur atıyorlar.

Isolde kıpırdamadan öylece duruyor. Beni izlediğini fark ediyorum ve bir an gözlerimiz buluşuyor. Kadehimi kaldırıp ona selam veriyorum. Cevap vermiyor.

Onun reddi, her türlü teslimiyet gösterisinden daha etkilidir.

Gecenin sonunda asiliği sona erecek. Şimdilik, fırtına öncesi molanın tadını çıkararak tek başına dolaşabilir.

İlk set bitiyor ve kalabalık dağılıyor. Onu bir sonraki hamlesini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyorum. Hava almak için balkona kaçmaya çalışacak.

Artık hamle yapma zamanım geldi.

Çift kanatlı kapıdan geçip merdivenlere yöneliyor. Ona on saniyelik bir avantaj sağlıyorum, sonra da onu takip ediyorum.

Merdiven sahanlığında onu tek başına, aşağıdaki karanlık avluya bakarken buluyorum. Hava dondurucu; rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında savuruyor.

Arkasına geçtiğimde dönmüyor.

"Güzel elbise," diyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Maske biraz fazla olmuş."

Yanındaki korkuluğa yaslandım. "Zaten sen takmıştın."

"Başka seçeneğim yoktu."

Başımı eğdim. "Her zaman bir seçeneğin vardır."

Yavaşça nefes verip havayı buğulandırdı. "Neden buradayım, Rhett?"

"Çünkü maskenin altında ne olduğunu görmek istedim," dedim. "Westpoint'in. Benim. Kendinin."

Acı acı gülüyor. "O kadar da derin değilsin."

"Dostum, Isolde, bana neden sadece iyi davranmadığımı daha da sağlamlaştırıyorsun."

Kollarını kendine doğru çekip soğuğa karşı sımsıkı sarılıyor. "Şimdi bana ne istediğini söyleyeceğin kısma geçelim."

Cevap vermek için acele etmiyorum. "Bu gece bana itaat etmeni ve seni görmelerine izin vermeni istiyorum."

"Neden?" diye dik dik bakıyor.

"Çünkü odadaki her gözün seni takip etmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar Av'ı asla anlayamayacaksın. Ta ki merkezde olmanın, hedef olmanın, her avcının istediği şeyin ne anlama geldiğini öğrenene kadar."

Bana doğru dönüyor, maske onu okunamaz hale getiriyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Öyle sanıyorsun. Ama hâlâ havai fişeklerle oynuyorsun. Asıl kundaklama burada başlıyor."

Elleri parmaklıkların üzerinde beyazlamış bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

Daha da yaklaşıyorum, kalçam onunkine dayanıyor. "Benden nefret ediyorsun," diyorum, "ama oyunu seviyorsun. İstenmeyi seviyorsun. Av olmayı seviyorsun."

Dönüyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta, sonra geri çekiliyor. "Senden her şeyden çok nefret ediyorum."

"Bu bir başlangıç."

Öylece duruyoruz, bedenlerimiz hizalanmış, birbirimize değmiyor ama yabancıların olması gerekenden daha yakınız. Rüzgâr yükselip diniyor, partiden gelen gürültü arka planda boğuklaşıyor.

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. İrkilmiyor ama nefesi değişiyor; daha sık, daha hızlı.

"Zamanı geldi."

O tartışmıyor.

İçeride ikinci dalga geldi. Daha agresif bağışçılardan bazıları çoktan sarhoş olup tekrar etrafımda dönmeye başladı. Isolde'nin kolumdaki varlığı onları caydırmıyor. Aksine, onu bir meydan okuma olarak gösteriyor.

Tur atıyoruz. Onu herkesle tanıştırıyorum: öğretim üyeleri, Yönetim Kurulu'nun geri kalanı, mezunlar. Nefretini gizlemeye çalışmıyor ama iyi davranıyor. Bu işte çok iyi, mezeleri kesmek için kullandıkları bıçaklardan daha keskin.

Balo salonu bir halka ve onu her bölümde gezdiriyorum. Her yerde tanınıyor, ölü Greenwood kız kardeşi bir hayalet gibi

arkasında süzülüyor. Her tanışma, yeni bir küçük cinayet anlamına geliyor.

Yirmi dakika sonra patlamaya hazır hale geliyor.

Onu kenara, bir sütunun gölgesine çekiyorum. "Harika gidiyorsun."

Bana buz gibi gözlerle bakıyor. "Git kendini becer."

"Seni becermeyi tercih ederim." Öfkem kabardı. "Ama bu bekleyebilir."

Karşılık vermeye başlıyor ama sonra Yönetim Kurulu üyelerinin yaklaştığını görüyor, Bayan Valence önde. Hareketsiz kalıyor, tüm nefreti tek bir mükemmel, kontrollü nefese dönüşüyor.

Valence gülümsemiyor. "Isolde. Seni görmek çok güzel."

Isolde'nin maskesi hareket etmiyor. "Aynı şeyi söyleyemem."

Abelard geri çekilip bana bakıyor. Ona hiçbir şey vermiyorum.

Valence bana dönüyor. "Bayan Greenwood'u entegre etme çabalarınızı takdir ediyoruz. Birlik göstermek önemli."

Maskemi takmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Artık o da bizden biri."

Isolde'nin vücudu bu sözler karşısında kilitlendi. Kolunda bir spazmla irkildi. Elinde olsa, bu yaşlı cadının suratına bir tane geçirirdi.

Valence ona bir kadeh şampanya uzatıyor. "Gece Avı'na," diyor.

Isolde içmez. Bardağı kaldırır, baloncuklara bakar ve sonra içindeki suyu saksıdaki bitkiye döker.

"Özür dilerim," diyor, "alerjim var."

Valence'ın dudakları hafifçe kıvrıldı, ufak bir gülümseme belirdi. "Ne kadar yazık."

"Mmmm, evet, perişan görünüyorsun."

"Onu kontrol altına alsan iyi olur Grey, yoksa bunu senin yerine biz yapmak zorunda kalacağız." Valence'ın gözleri bana, sonra tekrar Isolde'ye kaydı. "Akşamın tadını çıkar," dedi ve maskeler denizinde eriyip gittiler.

Isolde, ellerini elbisesinin kumaşına kenetlemiş bir şekilde sütuna yaslanıyor. Tüm vücudu gerginlikten titriyor.

"Artık gidebilir miyim?" diyor.

"Henüz değil."

İç çekti, başını geriye atıp tavana baktı. "Umarım kendi egonda boğulursun, Rhett."

Araya girip onu sıkıştırıyorum. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Öfkeyle homurdanıyor ve sonra dönüp partinin olduğu koridorun karşısına doğru yürüyor. Gözlerimi devirip bir içki almak için geri dönüyorum, sonra da onu aramaya gidiyorum.

Onu bulmak on beş dakika sürüyor. Balo salonunun arkasındaki servis koridorunda saklanıyor, tepesinde ışıklar titriyor, yanında yerde iki boş Veuve şişesi duruyor.

Duvara yaslanmış, maskesi eğri, elbisesinin beyaz ipeği eteğinde biriken eriyik sudan lekelenmiş bir halde oturuyor. Gözleri kapalı ama tüm vücudu kıvrılmış, kısa tasmayla tuttuğu gerginlikle titriyor.

Şişelerin üzerinden atlayıp önünde çömelıyorum, ellerimi dizlerime koyuyorum.

"Partinin bitmediğini söylemiştim," diyorum ona.

Gözlerini açmıyor, avuçlarını taşa bastırıyor ve "Defol git" diyor.

Maskesine uzanıyorum. Elimi çıtırtılı bir hareketle itiyor.

"Üzerimden çekil," diyor. "Ve siktir git."

Gülüyorum. "Dinlememi isteseydin, lütfen derdin."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. Gözbebekleri o kadar büyük ki neredeyse hiç mavi

kalmamış. Sarhoş değil; buradaki tek kimyasal adrenalin ve reddedişinin saflığına hayranım.

Maskesinin yan tarafına dokundum. "Beyaz sana çok yakışıyor."

Dişlerini göstererek yarı hırladı. "Durumumuza uygun, değil mi?"

"Her zaman öyle yapardım." Dirseğini tutup onu yukarı çekiyorum. Göründüğünden daha ağır ama gerçek bir direnç gösterecek kadar değil. Temas onu elektriklendiriyor. Sıçırıyor, kurtulmaya çalışıyor. İzin vermiyorum.

"Basitleştirelim," diyorum. "Yürüyebilirsin ya da seni taşıyabilirim. Karar senin."

Ayaklarıma tükürüyor ama peşimden geliyor. Her adımda topuklarını sürüklüyor. Titriyor ama enerjisi korku değil. Kat kat ve ateşli bir öfke.

Onu balo salonunun ana kapısından içeri doğru götürüyorum; bu kapı, Yönetim Kurulu'nun bir sonraki bağışçı grubunu içeri taşımak için kullandığı kapıdır.

Herkes fark ediyor. Mesele bu zaten.

Onu, Vahşi Oğlanların masamızda yarı sarhoş bir şekilde oturduğu platforma çekiyorum. Jules bizi ilk gören oluyor, dudakları seğiriyor. "Bakın kim evcilleştirilmiş," diyor.

Onu görmezden gelip oturuyorum. Isolde ayakta durmaktan memnun ama ben onun yerine kolumu beline dolayıp onu

kucağıma sabitliyorum.

"Çok perişan görünüyorsun Isolde," diye fısıldadım, ağzımı kulağına sürterek. "Benim olanı görmeleri için mükemmel."

Elimi tırmalıyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Endişelenme," diyorum, inleyene kadar sıkarak, "olabilir."

Sessiz ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, öfke ve aşağılanma, saçındaki güllerden daha tatlı kokan bir şeye dönüşüyor.

Julian, sandalyesinin yanındaki yerden viski şişesini alıp kendine bir şişe daha dolduruyor ve eğiliyor. "Ona lütfen dedirttiniz mi?"

Gülümsedim. "Hâlâ öğreniyor."

Bam homurdandı. "Öğrenecek pek bir şey yok. Alırsın, sahiplenirsin, saklarsın. Değil mi Greenwood?"

Isolde ona dik dik bakıyor ama konuşmuyor.

Colton bardağını eğiyor. "Gerçekten çok ileri gidiyorsun, Rhett. Yönetim Kurulu izliyor."

"Gösteriyi seviyorlar," diyorum.

Ve öyle de yapıyorlar. Dr. Abelard ve Bayan Valence odanın en uzak ucunda, her hareketi, her hesaplı hareketi

görebilecek kadar yakın duruyorlar. Abelard'ın yüzü taştan oyulmuş, ama Valence beni kahrolası bir şahin gibi izliyor.

Isolde'nin kalçasını kavradım ve parmaklarımı tıslayana kadar bastırdım.

Ona doğru eğilip hırladım: "Gülümseyeceksin, içeceksin, minnettarmış gibi davranacaksın. Ya da daha da kötüleştireceğim."

Dişlerini gösteriyor ama ısırıyor.

Bam bize biraz viski doldurup her birimize birer bardak veriyor ve kendi içkisini tek dikişte içiyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "Gece Avı'na," diyorum, en yakın masaların duyabileceği kadar yüksek sesle. "En güçlünün hayatta kalmasına. Verimli olup çoğalalım."

Isolde titreyen eliyle kadehini kaldırıyor. Ama sesi sakin: "Yok oluşı."

Jules sevinçle gülüyor. "Ondan hoşlanıyorum."

Bardağımın ağzını dudaklarına bastırdım. "İç."

İtaat ediyor ve yarısını bir seferde içiyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandım. Boğazımı parçalamak isteyeceğini biliyordum.

Çocuklar savaş hikayelerini paylaşırken onu kucağında tutuyorum: kimin babası hangi senatöre rüşvet verdi, bir sonraki "genişleme" hangi şehirde, şu anda Yönetim Kurulu'nun kara listesinde kim var. Isolde'nin tüm bunları özümseyip bilgiyi geleceğin silahlarına dönüştürmesini izliyorum.

Kapıya doğru fırlayacakmış gibi bir kez kıpırdandı. Bileğini tuttum ve küçük, çaresiz bir ses çıkarana kadar sıktım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum.

Çenesini kaldırdı. "Seni utandıracağımdan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Kendini rezil etmenden korkuyorum."

Elimi masa örtüsünün hemen altından uyluğuna doğru kaydırıyorum. Donup kalıyor, teni bembeyaz oluyor.

"Bunu yapmazsın," diye fısıldıyor.

Parmaklarımı daha yukarı kaydırdım. "Bunu denemek ister misin?"

Geri çekilmeye çalışıyor. Ben de kendimi tutuyorum, tırnaklarım ete batıyor.

Hızlı hızlı nefes alıyor, sonra kendini rahatlamaya zorluyor.

Jules gerginliği fark edip kaşlarını kaldırdı. "Burada her şey yolunda mı?"

Gölümsedim. "Gayet iyiyim."

Bam içkisini bitirip hızla içiyor. "Bir oda bul."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiç eğlenceli değil."

Colton, Isolde'yi anlamlandıramadan izliyor. İlk kez, ona neredeyse acıyor gibi görünüyor.

Bağışçılar masanın etrafında toplanıp boş boş sohbet ediyor, üstü kapalı hakaretler ve iyilikler savuruyorlar. Her seferinde biri konuşmak için durduğunda, Isolde'yi "flörtüm" olarak tanıtıyorum. Beni bir kez düzeltiyor, kendine "en son edindiğim" diyor. Konuklar sevinçle gülüyorlar. Bu ifade dolaşır ve kısa sürede herkes kullanmaya başlar.

O bir kupa ve ben onun bunu bilmesini sağlıyorum.

Dans tekrar başladığında onu piste sürüklüyorum. Orkestra bir vals çalıyor ama ben onu geleneksel zarafetten uzak bir şekilde adımlar arasında gezdiriyorum. Onu çok yakın tutuyorum, parmaklarım sırtına saplanıyor ve beni takip etmeye zorluyor.

"Artık bırakabilirsin," diyor dişlerini sıkarak.

"Olmayacak."

Bilerek ayağıma basıyor. Ben de ona karşılık olarak kaburgalarını sıkıyorum, nefes nefese kalıyor.

Yerde dönüyorduk, her çift göz bizi izliyor, onun çatlamasını bekliyordu.

Şarkı bittiğinde onu bırakmıyorum. Onu yerden kaldırıp odanın kenarındaki gölgeli oyuklara doğru götürüyorum.

Kurtulmaya çalışıyor. Onu duvara çarpıyorum.

Maskesi çatlıyor. Kelimenin tam anlamıyla değil ama ifadesini saklamayı bıraktığı şekilde.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyor. Sesinde bir titreme var, gerçek korkunun ilk belirtisi.

Maskem onunkinden birkaç santim uzakta, ona bakıyorum. "Çünkü sen istedin."

Başını sallıyor, ağzı titriyor. "Hayır. Ben asla—"

"Gerçeği istiyordun. Ne olduğumu bilmek istiyordun. İşte bu kadar. Hepsi bu. Casey'ye olanları anlattığımda, sana iyi davranmaya çalıştığımda beni istemedin, o yüzden beni sandığın kişiye hoş geldin."

Sustu, dudakları aralandı.

Onu duvara daha sert bastırıyorum. "Ondan hoşlanıyor musun? Canavardan mı? Yoksa yalan söylememi mi tercih edersin?"

Titriyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. "Bıraksan daha iyi."

Elimi yan tarafına, kaburgalarına doğru kaydurdım.
"Gitmiyorsun. Bu gece değil. Asla değil."

Yüzüme tükürmeye çalışıyor. Geldiğini görüp dönüyorum,
yanağıma çarpıyor.

"Kötü davranışlar," diyorum.

Dizimle bana vurmaya çalışıyor. Onu engelliyor, uyluğumla
sabitliyorum.

Elimi sertçe ısıyor. Çenesini tutup sıkıyorum, morartacak
kadar değil ama bir mesaj iletecek kadar.

Gözleri yaşıyor ama yaşlar akıyor.

Başparmağımla yanağını okşayıp, nemini yayıyorum.

"Ağlayabilirsin," diyorum. "Hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Derin bir nefes alıyor, başını tekrar sallıyor.

"Ben senin için ağlamıyorum" diyor.

"Bu bir yalan."

Nefes almasına yetecek kadar bırakıyorum onu. Yıkılmıyor,
sadece titreyerek duvara yaslanıyor.

Maskesini düzeltiyorum, çiçekleri yerine yerleştiriyorum.

"Zayıf değilsin," diyorum neredeyse nazikçe. "Sadece sayıca azsın."

Yutkundu, boğazı oynuyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Tek sen değilsin. Belki benden daha az nefret etseydin, bir şeyler olabilirdik, ama bunu sen seçtin, şimdi içinde yatabilirsin."

Onu bir dakika daha kollarımın arasında tutuyorum. Sonra onu balo salonuna geri götürüyorum, elimi ensesine koyuyorum.

Kukla gibi hareket ediyor, uzuvları gevşek. Maskesi gitmiş, mücadelenin bir yerinde kaybolmuş. Saçlarındaki çiçekler soluyor.

O mükemmel.

Isolde sessizce duruyor, dudakları şişmiş, gözleri ölü. Bir harabe ama o benim.

Onu platforma geri götürüyorum, Kurul'un sorularını yanıtlarken onu kucağıma oturtuyorum.

Julian eğildi, sesi alçaktı. "Onu gerçekten kıracaksın, değil mi?"

Başını eğmiş, saçları yüzünü örtmüş Isolde'ye bakıyorum.

"Eğer görgü kurallarını öğrenmezse, evet, onları boğazından aşağı zorla sokacağım, ta ki boğulana kadar," diyorum.

Colton konuşmuyor ama gözleri onun üzerinde dolaşıyor, kenarları yumuşuyor.

Bam sadece sırtıyor. "Bunun için seni zorlayacak."

Başımı sallıyorum. "İşte eğlence bu."

Son perde her zaman en zordur. Midem bulandığı için değil - içimde zulümden kaçınacak hiçbir şey yok - ama mükemmel bir şeyi kırmak, onu her zaman tamir edilemeyecek şekilde paramparça etme riskini taşıdığı için.

Bağışçılar azalıyor, Yönetim Kurulu'nun son üyeleri açık bara doğru yöneliyor, ama önemli olanlar hâlâ burada. Büyük isimler, kasların ve yüksek kapıların ardındaki gölgelerde saklananlar.

Abelard, konuşmacı kürsüsünün yakınındaki kadife bir kanepeye çekilmiş; smokinli yaşlı erkekler ve öğrenci topluluğunun çoğundan daha yaşlı elbiseler giymiş kadınlardan oluşan bir grup, sırayla orada oturuyor. Gösteriyi beklerken, yırtıcı bir sabırla yeri izliyorlar.

Ben onlara veriyorum.

Isolde'yi kucağımdan alıp odadaki spot ışığının altında duran tek sandalyeye doğru yürütüyorum. Etrafında başka bir şey yok ama önceki etkinliklerde burası aşağılama ritüelleri için kullanılmış. Ayin Geçişleri. Onu teslim olmaya zorlamak için kullanacağım yer burası. Oturup yerleşiyorum, bacaklarımı açıyorum. Yanımda duruyor, yukarı bakmaya cesaret edemiyor.

Uyluğuma hafifçe vurdum. "Otur."

Anlamayarak gözlerini kırptırıyor. Bir anlığına reddedeceğini düşünüyorum.

Belinden yakalayıp kucağıma çekiyorum, elbisesi uyluklarında uygunsuz bir şekilde toplanıyor. Bu hareket omurgasını dikleştiriyor, maskesinin kalıntıları altında yüzü kıpkırmızı oluyor. Saçları birbirine girmiş, çiçekleri yamuk.

Oda sessizleşiyor.

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Çok iyi gidiyorsun," dedim, en yakın bağışçıların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sanki daha önce de yapmışsın gibi."

Ayağa kalkmaya başlıyor ama ben onu sıkıca tutup olduğu yerde sabitliyorum. Yumuşak, yaralı bir ses çıkarıyor. Dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

Bayan Valence, neşter kadar ince bir gülümsemeyle yanımıza doğru kayıyor. "Sevgili Bay Grey," diyor buz gibi parlak bir sesle. "Şunu söylemeliyim ki, bunu kırarsan Westpoint'i gururlandırmış olursun."

Başımı eğdim. "Sadece geleneğe uyuyorum."

Bakışlarını Isolde'ye çevirip değerlendiriyor. "Rolünüze şaşırtıcı bir kolaylıkla alışıyorsunuz, Bayan Greenwood."

Isolde cevap vermez. Valence, nazik olmayan bir şekilde elini omzuna bastırır, sonra uzaklaşır.

Konuklar, bundan sonra ne olacağını merakla beklerken birbirlerine yaklaşıyorlar.

Isolde'nin kulağına eğildim. "Bir seçeneğin var," diye fısıldadım. "Şimdi diz çök, yoksa çıplak kışına şaplak atıp seni asla unutamayacağın bir şekilde dizlerinin üzerine çökertirim. Buradaki her bağışçının önünde boğazını sikeceğim, sanki hiçbir şeymişsin gibi yüzüne boşalacağım ve sonra bana teşekkür etmeni sağlayacağım."

"Lütfen..."

"Senin yolunu denedim, Isolde. Şimdi benim yolumu deneyelim."

Nefesi titriyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, parmakları kolumu tırmalıyor.

Kıpırdanarak onu bacaklarımın arasındaki sert zemine doğru kaydırıyorum.

"Diz çök," diyorum bu sefer daha yüksek sesle.

Titreyerek tereddüt ediyor ama kucağımdan kayıp dizlerinin üzerine çöküyor, beyaz elbisesi vücudunu sarıyor. Bir anlığına yüzünü ellerinin arkasına saklıyor.

Kollarını aşağı doğru bastırıyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Bu daha iyi."

Yaşlı adamlar keyifle izliyorlar. Biri alkışlıyor, biri bağılıyor.

Saçlarından tutup okşuyorum, yavaş ve dikkatli bir şekilde. Onu, ganimetimi, edindiğim şeyi, avımı sunuyormuş gibi yapıyorum.

"Westpoint'in geleceğine," diyorum.

Birisi kadeh kaldırıyor. "İddianızın başarısına," diye yankılanıyor.

Onu bir saat orada tutuyorum. Ara sıra içki getirmeye, bağışçılara içki koymaya, ayaklarımın dibinde tekrar diz çökmeye zorluyorum. Biri yaklaşan Av hakkında soru sorduğunda, Isolde'ye cevap verdiriyorum. Sesi donuk, tek kelimesini bile kaçırmadan cevap veriyor.

Bir ara, dövülmüş altın maskeli emekli bir senatör eğilip yanağını okşuyor. "İyi bir hayvan olacaksın," diyor. "En iyiler her zaman böyle yapar."

Kıpırdamıyor. Onu izliyorum, mola vermesini bekliyorum.

Geldiğinde neredeyse görünmez oluyor: sol yanağımdan aşağı doğru tek bir gözyaşı, kimsenin fark etmediği bir anda kayboluyor. Başparmağımla siliyorum.

"İşte kızım," parmağımdaki gözyaşını emdim.

Parti bitiyor. Yönetim Kurulu memnun bir şekilde dışarı çıkıyor ve Çocuklar sigara içme terasına doğru sürüklenerek bizi yalnız bırakıyorlar.

Onu ayağa kaldırıp arka tarafa doğru yönlendiriyorum. Burada kimse bizi rahatsız edemez.

Duvara yaslandı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyor, sesi neredeyse incecik.

Kollarımı kavuşturup yanındaki duvara yaslandım. "Çünkü sen bunu gerekli kıldın."

Gözlerini kırptırdı, gözleri çılgıncaydı. "Ben asla—"

"İnsan olan tek yanıma reddettin," diyorum. "Sana iyi davrandığımda, itiraf ettiğimde beni istemedin. Üzerine tükürdün. Geriye bu kaldı."

Başını sallıyor, gözyaşları tekrar doluyor.

Aradaki mesafeyi kapatıp onu duvara sıkıştırıyorum. "İstediğin kadar dövüşebilirsin," sözleri hırıltılı bir tonda. "Ama asla kaçamayacaksın. Canavarı mı istiyordun? Şimdi elinde. Ve kurallar basit: itaat edersin ya da acı çekersin. Pazarlık yapmak istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Titriyor, dudakları titriyor. "Umarım ölürsün."

"Sen benimsin, Isolde, yapman gereken tek şey teslim olmak."

Bakışlarını kaçırmaya çalışıyor. Çenesinden tutup bakışlarımı yakalamasını sağlıyorum.

"Sana bir tek merhamet göstereceğim," diyorum. "Eğer kuralları değiştirmek istersen -eğer durdurmak istersen- tek yapman gereken haklı olduğumu kabul etmek. Casey hakkında söylediklerime inandığını kabul et. Bana ait olduğunu kabul et."

Titriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Onu bıraktım, sonra saçlarını düzelttim, tepesindeki eğik lavanta saplarını düzelttim.

"Sen böyle de güzelsin," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece haliya bakıyor.

Elini tutup onu dışarı çıkarıyorum, boşalan balo salonunda gezdiriyorum. Her bağışçı, her yönetim kurulu üyesi, salonda kalan herkes onu görüyor ve biliyor.

O benim.

Dışarıdaki gece havası gevrekti, soğuk elbisesinin ipeğini yırtıyordu. Ceketimi çıkarıp omuzlarına örttüm.

"Cesurluk mu?" diye tükürüyor ama dişleri birbirine çarpıyor.

Elimi çenesinin altına koyup başını sabit tuttum. "Nezaketi zayıflıkla karıştırma Isolde. Senin oyunlarını oynamaktan bıktım."

Onu avludan geçirip Archer Evi'ne çıkan merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. Bana karşı koymuyor, sadece odasına kadar götürmeme izin veriyor.

Kapıda yüzünü avuçlarımla kavrayıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Çıkmanın tek yolu benden geçiyor," diyorum. "Bunu unutma. Yarın derste görüşürüz."

Onu yavaşça ve vahşice öpüyorum, sonra onu eşikte bırakıyorum.

Kapıyı arkasından kapatır.

Soğukta duruyorum, nabzım düzenli, vücudumdaki her kas zaferle uğulduyor.

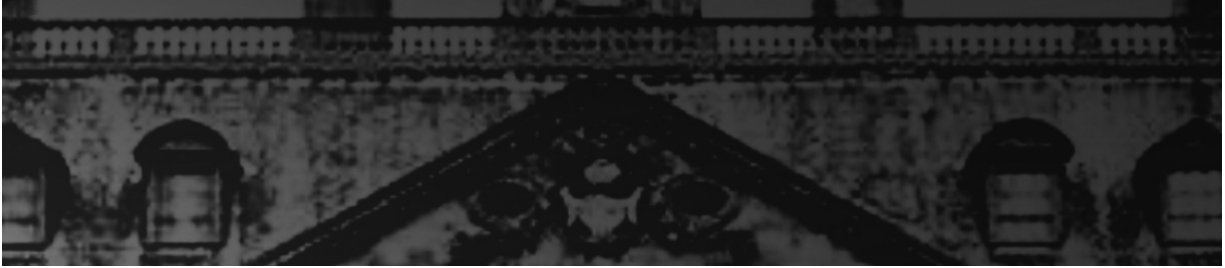
Belki yarın ona çiçek gönderirim.

Beyaz güller, lavanta ile.

Üç gün sonra ilk çıkışımız.

BÖLÜM 9: ISOLDE

Tek istediğim uyumak ve Rhett'i nasıl öldüreceğimi düşünmek, sabah 2:16'da notu bulduğumda. Katlanmamış, hatta mühürlenmemiş bile; sadece kenarları makasla kesilmiş, mürekkebi ucuz fotokopi kağıdından sızan dikdörtgen bir kağıt. Biri onu kapımın altından kaydırması olmalı ve neredeyse görmezden geliyorum, ama dışarıdaki yazılar beni yakalıyor: "Casey. Acil."

Yürüyorum. Gözlerim kaşınıyor ve maruz kaldığım aşağılanmadan dolayı öfkeyle yanıyorum, ama sanırım artık oyunu anlıyorum. Teslim ol, kazan, Gece Avı'nı kazan. Teslim olmak DNA'mda yazılı değil, ama belki de en iyi oyunum bu.

Bana aşık olmasını sağla ve onun penisini vücudundan ayır ve kan kaybından ölmesini izle.

Notu açıp açmamak konusunda kararsız kaldığımda beni ayakta tutan tek düşünce bu.

Öf, siktir et. Bundan daha kötü nasıl olabilir ki?

Not imzasızdır. İçinde:

"Westpoint Tıp Merkezi. Oda 209. Saat 02:30. Kız kardeşinle ilgili gerçeği öğrenmek istiyorsan yalnız gel. Geç kalma."

Tartışmaya zaman harcamıyorum. Eğer bu bir hileyse, kampüse adım attığım andan itibaren zaten kandiğim bir hile. Değilse, belki cevaplar alırım ya da en azından nefretimi keskinleştirmek için bir sebep.

Kot pantolonumu, kapüşonlu üstümü ve kalın kauçuk burunlu botlarımı giyiyorum. Makyajsız. Saçlarımı topuz yapıp parmaklarımla tarayarak yarı düzgün bir görünüm elde ediyorum. Ellerim titriyor, biraz, bu yüzden bacaklarıma vurarak acıtıyorum.

Avlu simsiyah, her lamba rüzgârdan ıslanmış, patika ayak altında çtırdayan kırağıyla buz tutmuş. Tıp Binası, kampüsün en uzak ucunda, kırık dişler gibi çatısı olan, penceresiz taştan yapılmış dört katlı bir bina gibi yükseliyor. Hızlı yürüyorum, omuzlarım çökmüş, cesaretimi kaybetmemek için adımlarımı sayıyorum.

Otomatik kapılar açılmıyor. Camın arkasında biri, silüet halinde bir şekil bekliyor. Bileğini hafifçe sallayarak beni içeri buyur ediyor, sonra koridorda kayboluyor. Kapıyı itiyorum ve ilk denemede açılıyor.

İçeride ışıklar yarı sönük, floresan tüpler o mikropsuzlaştırıcı mavi hisle uğulduyor. Resepsiyonda kimse yok. Bekleme alanında da kimse yok. Silüeti takip ediyorum -ayakkabıları endüstriyel halıda bile gıcırdıyor- ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

209 numaralı oda, yan koridorun sonunda, kapısı plastik bir takozla açık tutuluyor. Kapı kolunun üzerine bantlanmış bir tabela var: "HASTA KABULÜ - MESAI SAATLERİ DIŞINDA." Tek ışık, uzak tezgahdaki sarı ve ucuz bir lambadan geliyor, bu yüzden her gölge bir çürük gibi görünüyor.

Dr. Abelard, beyaz önlüğü kolalı, gözlükleri burnunun üstünde, masada beni bekliyor. Yüzü kemikten, her köşesi bir öncekinden daha keskin ve gözleri sanki konuşmadan önce sizi kesiyormuş gibi hareket ediyor.

"Bayan Greenwood."

"Isolde," diye çıkıştım. "Neden buradayım?"

Dişleri parlak ve düzgün, gülümsüyor. "Rutin bir sağlık kontrolü. Başka bir şey değil."

"Bana bunun Casey ile ilgili olduğunu söylemiştin."

"Bu, tüm öncelikli adaylar için bir gerekliliktir. Rhett açıklamıştır." Sözlerimi duymazdan geliyor.

İsim ağzıma yumruk gibi iniyor ama yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Bütün bunların Casey ile ne alakası var?"

Masum bir ifadeyle yukarı bakıyor. "Kız kardeşin de değerlendirmesini tamamladı. Büyük çıkışında neler yaşadığını görmek için kapsamlı bir inceleme yapmak isteyeceğini düşündüm."

Arkasındaki kapı çoktan açılmışken muayene odasını işaret ediyor. "Lütfen şuradan geçin. Bayan Valence yardımcı olacak, ben de birazdan geleceğim."

İçeri adım attığımda odanın içi tamamen cerrahi beyaz ve kromla kaplıydı; her yüzey o kadar temizlenmişti ki hastane cehennemi gibi kokuyordu. Şırıngalar ve şişelerle dolu tekerlekli bir araba, bir tartı ve her zamanki tansiyon ışkencesi vardı. Ama asıl odak noktası, yere cıvatalanmış bir sedyeydi ve dört deri kelepçe deniz yıldızı gibi yelpaze gibi açılmıştı. Bir kamera -gerçek, eski tip bir kamera- bir tripodun üzerinde duruyor ve lensi sedyeye dönüktü.

Bayan Valence, dudaklarını bir gülümsemeye büzmüş, parmaklarını beline dolamış, sedyenin yanında duruyor. Lacivert bir takım elbise ve siyah eldivenler giymiş, beyaz saçları sıkı bir topuz yapılmış. Gözlükleri ışığı yansıttığı için gözlerini göremiyorum.

"Hoş geldiniz Bayan Greenwood," diyor plastik bir bitki gibi sahte bir sıcaklıkla. "Lütfen oturun."

Tereddüt ediyorum ama artık kaçacak halim yok. Kot pantolonumun içinden metal soğukluğuyla sedyenin kenarına oturuyorum.

Abelard kapıyı kapatıp tekerlekli arabaya yöneliyor. Bir parça bant açıp kalemini tıkırdatıyor.

"Hadi başlayalım. Üstünüzü çıkarabilirsiniz lütfen."

"Bunu defet gitsin." diye homurdandım.

Sanki hiçbir şey fark etmiyormuş gibi omuz silkip Valence'a döndü. "Yardımcı olabilirsen yardımcı olabilirim."

Eldivenli elleri omuzlarımda serin serin içeri giriyor. Kapüşonlu üstümün fermuarını çekiştirip acı dolu bir yavaşlıkla aşağı çekiyor. Direniyorum ama bana uyarıcı bir bakış atıyor ve saniyeler içinde kapüşonlu üstüm çıkıyor, üzerimde atlet ve sutyenim kalıyor.

"Gömlek lütfen," diyor Abelard. Bakışlarını kaçırmaya bile çalışmıyor.

Valence gömleğimin eteğini tutup başımdan çekiyor. Hava buz gibi. Dokunduğum anda tüylerim diken diken oluyor.

Abelard, panosuna bir not düşüyor. "Sol üst koldaki yara izi nereden kaynaklanıyor?"

"Köpek ısırıldı," diye yalan söylüyorum çünkü gerçeği hak etmiyor. "Sen doktor musun ki?"

Yazıyor, sonra öne çıkıp bileğimi tutuyor. Dirseğimin iç kısmını kontrol ediyor, sonra pazıma bir basınç manşeti doluyor. Derimi ısıyor.

"Gerçekten de gerçek bir doktorum. Bir zamanlar. Genellikle bu değerlendirmeleri üçüncü taraf bir tıbbi ekip yaptırırdım, ancak Casey'den edindiğimiz geçmiş bilgisine dayanarak, son adım hariç her şeyi tamamlayabileceğimize karar

verdim. Yine de, zorluk çıkarmayı seçerseniz, gardiyanlardan sizi etkisiz hale getirmelerini isteyebilirim."

Nabzımı ölçüyor, sonra ateşimi, sonra da hiç uyarıda bulunmadan iki şişe kan alıyor. İğne acıtıyor; sanki batmaktan hoşlanıyormuş gibi kaymıyor, saplıyor.

"Pantolon."

"HAYIR."

Abelard kaşlarını kaldırıyor. Parmakları kırmızı düğmeli bir cihazın üzerinde geziniyor ve tam kasılacakken iç çekip pantolonumu çıkarıyorum.

"İşte. Mutlu musun?"

"İtaat sana çok yakışıyor, Isolde. Bir dahaki sefere biraz daha hızlı olmayı dene." Sırıttı.

Valence bir mezura çıkarıp kaburgalarımı, belimi, kalçalarımı ölçüyor. Dilini şaklatıyor. "Önceki adaya göre önemli bir gelişme," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştım.

Başını eğerek düşündü. "Kız kardeşinden daha iyi durumdasın. Daha biçimlisin."

Abelard kuru bir öksürükle gülüyor. "Pohpohlamayalım. Hepimiz onun bir yedek olduğunu biliyoruz."

Gözlerini oymak istiyorum. Ama dişlerimi gösterip, "Belki bir dahaki sefere bir robot sipariş ederim," diyorum.

Valence gülümsüyor. "İşte ruh bu."

Beni döndürüp fotoğraf çekiyorlar. Flaş gözlerimi kamaştırıyor. Her tıkırtı, Casey'nin tabutuna çakılan bir çivi, onun olmadığımı kanıtlamanın bir başka yolu. Son set için iç çamaşırlarımla soyunmamı sağlıyorlar ve Valence, kamerayla etrafımda dönüyor, her açıdan duruyor.

"Kollarını kaldır," diye talimat veriyor. Yapıyorum. Soğuk tenimi yakıyor, açıkta kalan hava kalan azıcık haysiyetimi de kemiriyor.

Abelard yazmayı hiç bırakmaz. "Omuz yapısına dikkat edin. Kız kardeşininkinden daha geniş ama daha simetrik. Lütfen sağ kalçadaki dövmenin fotoğrafını çekin."

Valence iç çamaşırlarımın bel kısmını kaldırıyor. "İlginç bir yerleştirme," diyor.

Ben buna cevap vermeyi uygun bulmuyorum.

"Lütfen bu elbiseyi giyin."

"Neden?" diye soruyorum Valence'a.

"Bir sonraki aşama için ya da istersen çıplak da yapabilirsin," diyor. "Fiziksel yeterlilik."

Burnumdan soludum. "Benimle dalga geçiyorsun. Bu ne, eğitim kampı mı?"

Cevap vermiyor ve ben de incecik elbiseyi üzerime geçiriyorum.

Beni iki kapı ötedeki bir fizyoterapi odasına götürüyorlar. Duvarlar aynalı, zemin mavi hasırla kaplı. Bir koşu bandı, bir kürek makinesi, bir dizi serbest ağırlık ve tavana cıvatalanmış metal bir barfiks demiri var. Köşede bir kamera çoktan çalışmaya başlamış.

Abelard bir kronometre uzatıyor. "Önce on şınav. Tam uzanma. Diz çökme."

Diz çöküyorum, avuçlarım yere dönük ve gidiyorum. Mat soğuk ve yapış yapış ama onlara göstermek için on, sonra yirmi kez daha çalışıyorum.

Bir onay işareti yapar.

"Kürek makinesi," diyor Valence, sıkılmış bir sesle. "Beş yüz metre, olabildiğince hızlı."

Kulpları tutuyorum. Ellerim titriyor ama ciğerlerim çığlık atana kadar kürek çekiyorum. İki dakika otuz dört saniyede bitiriyorum. Abelard başını sallıyor.

Sırada koşu bandı var. "Sprint. Bir dakika. Sekizinci seviye."

Koşuyorum. Ayaklarım kemere çarpıyor. Ciğerlerim yanıyor.

En sonunda bana bir havlu uzatıyor ve gerinmemi söylüyor.

Değerlik çemberleri, kamera bacaklarıma, kışıma, alnımdaki tere odaklanmış. "Çok güzel, Isolde. Güçlü bir anne olacaksın."

Sözler tokat gibi çarptı.

Donup kaldım, havlu yüzüme kadar uzandı. "Ne dedin sen az önce?"

Yavaşça ve dişlerini göstererek sırtıyor. "Bu üreme meselesi canım. Gece Avı bir oyun değil. Bir seçim süreci."

Abelard'a bakıyorum. Gözleri parlayarak beni izliyor. "Kovalama için uygun ve tören için de iyi niyetli olduğunuzdan emin olmalıyız. Rhett geçen yılki trajedinin tekrarını göze alamaz."

Çığlık atmak istiyorum. "Yani ben sığır mıyım? Sadece onun sikip gebe bırakacağı bir şey miyim?"

Valence hiç tereddüt etmiyor. "Elbette bundan daha fazlasısın. Ama senin temel işlevin üreme."

En yakındaki ağırlıklardan birini, bir dambılı alıp aynaya fırlatıyorum. Cam kırılıyor, milyonlarca parça halinde etrafa saçılıyor. Dönüp kapıya doğru koşuyorum.

Kilitli.

Abelard iç çekti, sonra elindeki düğmeye bastı. İki adam belirdi; sanırım hademeler. İkisi de beyaz giysili, ikisi de maskeli. Kapıyı kapattılar.

"Bırakın beni," diye bağıyorum.

Kollarını uzatarak ilerliyorlar. İlki bileğimi yakalayıp arkamdan büküyor. Kaval kemiğine tekme atıyorum, sonra da karnına dirsek atıyorum ama bırakmıyor.

İkincisi bacaklarımı tutup kaldırıyor. Birlikte beni muayene odasına geri götürüyorlar.

Eldivenli bir hemşire bekliyor. Abelard bir tepsi dolusu alet koyuyor: spekulum, sürüntü çubukları ve midemi bulandıran plastik bir ördek gagası.

"Bana dokunma!" diye bağıyorum ama beni sedyeye bağlıyorlar. Kayışlar ayak bileklerime, uyluklarıma, omuzlarıma ve bileklerime sıkıca dolanıyor.

Valence bana doğru eğildi. "Rahatlarsan daha kolay olur."

Tekrar tükürdüm ona. Bu sefer sadece güldü.

Abelard elbisemin eteğini kaldırıyor. Çırpıyorum ama askılar kıpırdamıyor. İç çamaşırimi bir makasla kesiyor.

"Konu tıraşsız," diye belirtiyor.

Hemşire bacaklarımın arasına diz çöküyor. "Biraz baskı hissetmelisiniz."

Evet. Metal alet donuyor. Açıyor ve ben ılık atıyorum.

Abelard tüm bu süre boyunca anlatıyor. "Rahim ağızı sağlıklı görünüyor. Lezyon yok. Derinlik ve açıklık normal. İltihaba dikkat edin-"

"Sus!" diye bağıyorum.

Beni görmezden geliyor.

Hemşire sürüntü örneklerini topluyor, tüplere koyuyor, etiketliyor. Fotoğrafını çekiyor; flaşı tam kasıklarımın tutuyor.

Boğazım kanayana kadar ağlıyorum.

İşlerini bitirince kayışları gevşetiyorlar. Kollarım iki yana düşüyor. Kıvrılıp titriyorum, kağıt ter içinde kalıyor.

Abelard dosyayı hızla kapatır. "Üstesinden gelersin. Hep gelirler."

Valence yanağımı bir mendille sildi, neredeyse nazikçe. "Çoğundan daha iyisini yaptın."

Beni yalnız, çıplak ve titrek bırakıyorlar.

Bir süre sonra ayağa kalkıyorum. Giyiniyorum. Ellerim o kadar titriyor ki nefesim yavaşlayana kadar pantolonumu çekemiyorum. Hastane önlüğünü yere bırakıyorum.

Dışarı çıkıyorum. Güneş doğmuş ama hissetmiyorum.

Attığım her adım kafamda yankılanıyor: "Çoğundan daha iyisini yaptın." "Sen sadece bir yedeksin." "Güçlü anne."

Dünyayı parçalamak istiyorum.

Ama ben en iyi ikinci şeye razıyım: intikam.

Dört tekerlekli bisiklet yolunda yavaşça yürüyorum. Akciğerlerimin hava almasını zorluyorum. Küçük şeylere odaklanıyorum: çakıl taşlarının çıtırtısı, ağızımdaki bakır tadı, tenimde esen rüzgar.

Bana tamamen sahip olamazlar.

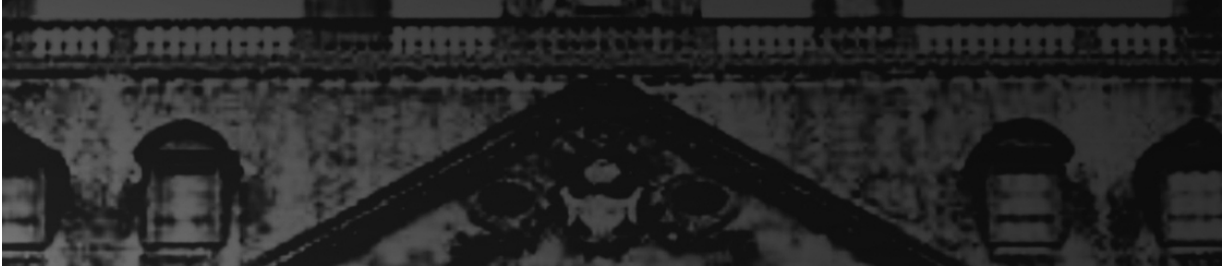
Ben buna izin vermeyeceğim.

Ve Rhett'i bir daha gördüğümde, ona beni neye dönüştürdüklerini göstereceğim.

Umarım beğenir.

BÖLÜM 10: RHETT

Isolde Greenwood'a bugün derse girmesini açıkça söyledikten sonra sandalyesi boş kaldığında, dersin geri kalanıyla ilgilenmiyorum. Beyaz tahtadaki sayılar arka plan gürültüsüne dönüşüyor. Profesörün monoton sesi bile, sanki yüzüne bir yastık bastırmışım gibi uzaktan geliyor. Ellerimi kavuşturup, gözlerimi olması gereken yerde tutuyor ve öfkenin damarlarımda dolaşmasına izin veriyorum.

Ders biter bitmez çıkıyorum. Oyalanmak yok, her bölümün kenarlarında dolaşan hırslı sülüklerle ağ kurmak yok. Kuzey çıkışını kullanıp avluyu geçip doğruca Archer House'a gidiyorum. Rüzgar sert, acımasız ve yağmayan yağmur yüklü. Taşlar kaygan ama her sürtünme ve kara buz parçasını ezbere biliyorum. Yumruklarım ceketimin cebinde, neredeyse koşmaya yakın bir tempoda ilerliyorum.

Anahtarı avucuma alıp çeviriyorum ve kapı açılıyor. Evde kimse yok, ya da varsa bile fareler kadar sessizler. İhmalin kokusunu alabiliyorum; biri geçenlerde mikrodalgada patlamış mısır yakmış ve kalıntıları küf ve parfümle karışarak kusma isteği uyandıran bir koku yaratıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. İkinci kat sahanlığı boş. Tek ses, ayakkabılarımın çıkardığı tıkırtı ve uzaktan gelen su tesisatının uğultusu.

Bir saniye içinde odası önümde. Kapıyı bir kez sertçe çalıyorum. Cevap yok. Tekrar deniyorum, daha yumuşak bir sesle, herhangi bir hareket belirtisi var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Cebimden kapısının anahtarını çıkarıyorum, neredeyse düşüreceğim ama anahtar deliğine sokup çeviriyorum. Kapının topuzu isteksiz bir iniltiyle açılıyor.

Kapıyı iterek açıp etrafa bakıyorum. Tam bir karmaşa. Koridordan geçip yatak odasının kapısını iterek açtığımda neredeyse kusacak gibi oluyorum.

Yatakta, örtüleri çenesine kadar çekilmiş, bir kolu yüzüne atılmış. Perdeler yarı kapalı, odayı zayıf güneş ışığı ve koyu mavi gölgelerden oluşan şeritler halinde bölüyor. Yarı dolu bir kustumuk kabı yerde duruyor. Ter ve hastalık kokuyor. Masada ikisine de dokunulmamış iki kupa ve yerde yarı dolu bir su şişesi var. Dizüstü bilgisayarını açık ama ekran siyah.

Isolde uyumuyor. Kendi kendine, neredeyse çocuksu bir şekilde inişli çıkışlı, ince, burundan gelen bir melodi mırıldanıyor. Melodiyi tanıyorum; bebekler ve beşiklerin düşmesiyle ilgili eski bir tekerleme.

Beni hissettiğinde mırıldanmayı bırakıyor. Ama gözlerini açmıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp yaklaşıyorum, çizmelerim eski ahşap zeminde sessiz kalıyor.

"Dönemin geri kalanını mı yoksa sadece bugünü mü uyuyarak geçirmeyi planlıyorsun?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Nefes alış veriş bütün gün yatakta yatan biri için fazla hızlı; dudakları kuru ve çatlak, konuşurken sesi çatallı çıkıyor. "Git buradan, Rhett."

Yaklaşıyorum, alnındaki ter damlalarını ve elmacık kemiklerinin üst kısmındaki kırmızı lekeleri görebilecek kadar yaklaşıyorum. Ateşi onu mahvediyor... saçları boynuna yapı mı  ve cildi sağlıksız, neredeyse karanlıkta parlayan bir soluklukla parlıyor.

Uzanıp yüzündeki saçlarını itiyorum.  rkiliyor ama direnmiyor.

"Yanıyorsun," diyorum ve sesim istedi imden daha yumuşak çıkıyor.

Homurdanıyor,  ks r  e yakın bir ses. "Git endi eni al ve k cına sok."

Yata ının kenarına oturdum, ellerimi dizlerime dayadım. " lmek isteseydin, daha dramatik bir yol seçerdin. Öyleyse neden bu kadar yalnızsın?"

Başını çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. İrislerinin mavisi kırmızıyla kaplı, beyazları yorgunlukla ağ gibi örülmüş. "Kendini övme. İstedğim son şey, çürümemi izlemen."

Dikenı ona bıraktım ama kıpırdamadım. "İsolde, sana ihtıyacım var—"

"Gitmeni istiyorum," diye çıkıştı. "Yoksa bu da senin sapkınlığının bir parçası mı? Kızların dağılmasını izliyorsun, sonra da ne oluyor, kemikleri hakkında bir tez mi yazıyorsun?"

"Pek sayılmaz," diye iç çektim. Öfkeliydi. Öfkelenmeye hakkı vardı.

Gülüyor, kırık dökük, acı bir ses, öksürük krizine dönüşüyor. Geçince, toplayabildiği son güçle bana dik dik bakıyor. "Yönetim Kurulu arkadaşlarınızın nezaketi sayesinde kapsamlı bir tıbbi muayeneden geçtim. Bir çocuk havuzunu dolduracak kadar kan aldılar ve ah, bakın, beni zorla üreme muayenesine soktular. Evet, spekulum ve her şey. Bir dahaki sefere, o hasta küçük tarikatınız rahmimi gelecekteki varisler için incelemek istediğinde bana haber verin."

Sözler o kadar keskin ki canımı yakmalı, ama ben soğuk, kurşun gibi bir öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. Ona değil. Kurula. Abelard'a, Valence'a ve geleneğin izin anlamına geldiğini düşünen her orospu çocuğuna.

"Bilmiyordum," diyorum. Ve gerçek bu. Önemli olduğunda asla yalan söylemem.

Bana inanmaz gözlerle bakıyor. "Saçmalık."

"Yemin ederim. Bana bilmem gerekenin ötesinde bir şey söylemiyorlar."

Yüzünü iki eliyle kapatıp titriyor. "Elbette umursamadın. Bu, olanları gerçekten önemsendiğin anlamına gelir."

"Önemsiyorum," diyorum ve bu, beni bile şaşırtacak kadar sade ve yalın bir şekilde ağızından çıkıyor.

Parmaklarının arasından bana baktı. "İspatla. Git ve öl."

Neredeyse güleceğim ama gülmüyorum. Bunun yerine bileğine uzanıp elimi etrafına sarıyorum. Seni dokunulduğunda sıcak, nabızı hızla atıyor. Elini yüzünden çekip elimin içine alıyorum.

"Bilmiyordum," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha kısık sesle. "Bilseydim, durdururdum."

Gözleri kocaman açılmış, yüzümdeki ateş mavisi ifade kaybolmuş bir şekilde hareketsiz duruyor.

Aylar, belki yıllar sonra ilk kez maskemi düşürdüm. Yorgunluğumu, suçluluk duygumu, beni içten içe nasıl kemirdiğini görmesine izin verdim.

Önce o kırılıyor, yüzünü yastığa doğru çeviriyor. Omuzları titriyor ama ağlamıyor.

Onun yanında oturuyorum, elimi bileğine koyuyorum, güneş ışığının ucuz muşamba üzerinde ağır çekimde süzülmesini izliyorum.

Bir dakika sonra titremesi duruyor.

"Sen bir yalancısın, bir dolandırıcısın, orospu çocuğunun tekisin," diye fısıldıyor ama bunda hiçbir samimiyet yok.

Elini sıkıyorum, nazikçe, sanki kırılacakmış gibi.

Belki de öyleyimdir.

Bir kızı kırmak başka, onun zaten kırılmış olduğunu görmek başka.

Isolde'yi uzun süre izliyorum, yüzünün açılarını ve uykuya daldıktan sonra bile çenesinin acıyla nasıl kasıldığını ezberliyorum. Onda narin hiçbir şey yok. Tamamen sert hatlar ve keskin kemiklerden oluşuyor.

Ateşi yükseliyor, şakaklarında ter damlaları birikiyor ve yastığı ıslatıyor. Uykusunda inliyor, sesi boğuk ve alçak, nasıl dile getireceğini bilmediği bir merhamet yakarışı gibi.

Ayağa kalkıp masasına doğru yürüdüm ve telefonunu buldum. Bitmişti, pili bitmişti. Fişini takıp çekmecelerini karıştırdım, ihtiyacım olanı buldum: Tylenol, kalan antibiyotikler, buruşmuş bir elektrolit karışımı kutusu.

Banyo lavabosundan bir bardağa su doldurup içine bir paket elektrolit döküyorum, karıştırıyorum, ağzını kolumla siliyorum ve yatağının yanına koyuyorum. İki beyaz hap çıkarıp diline koyuyorum, yutması için elini başının arkasına koyuyorum. Öksürüyor, neredeyse tükürecek ama suyu dudaklarına döküyorum ve öğürüyor.

Bir şeyler mırıldanıyor ama gözleri bir türlü açılmıyor.

Utanç dalga dalga üzerime çöküyor. Onu ben kırdım ve Yönetim Kurulu tabutuna son çiviye çaktı. Benden nefret etme hakkı var, ben de kendimden nefret ediyorum ama onu böyle bırakamam. Burada geçirdiğim her dakika kendi lanetlenme duvarımda bir tuğla daha ama gitmiyorum.

Bunun yerine, nemli pantolonunu, ardından gömleğini çıkarıp, onu fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. Kollarının derisi terli ve dokunuşum altında titriyor. Temiz bir havluyla kurulayıp boynunda ve koltuk altlarında biriken teri siliyorum, sonra onu nazikçe çevirip omurgasının dibindeki çukuru siliyorum. Vücudu soğuktan seğiriyor ama direnmiyor.

Bir pijama bulup onu giydiriyorum, örtüyü omuzlarına kadar çekiyorum. Elleri küçük ve güçlü, onları kullanmaktan hiç çekinmemiş birinin nasırlı elleri. Gevşek olduklarında, tuzakta uyuşturulmuş bir hayvanın pençeleri gibi, kötü görünüyorlar.

Yemeğe ihtiyacı olacak. Telefonumun kilidini açıp, bu kadar geç saatte bile sipariş getiren tek restoranı arıyorum: Soru sormayan ve tuzdan asla kısmayan, salaş bir Kore restoranı. İki çorba sipariş ediyorum, adresi bağırarak söyledikten sonra telefonu kapatıyorum.

Sonra beklerim.

Dakikalar akıp geçiyor. Odasında volta atıp pencerede durup avludaki ışıkların titreşmesini izliyorum. Onu her kontrol ettiğimde ateşi daha da yükseliyor, yanakları öyle kıpkırmızı ki hastaneye gitmesi gerekeceğinden endişeleniyorum.

Uykusunda konuşuyor; kırık hafıza parçaları, tehdit ve özür hepsi birbirine karışmış.

Bir ara aniden uyanıyor, doğrulmaya çalışıyor ve neredeyse çarşafı kusuyor.

"Banyo," diye mırıldandı.

Onu yatağın kenarına çekip tuvalete götürüyorum, bir kolumu beline doladım. Dizlerinin üzerine çöküp safra olana kadar kusuyor. Saçlarını geriye doğru tutuyorum, parmaklarımı karışık kızıl saçlarının arasından geçirip, onu öylece bırakıyorum.

İşini bitirince duvara yaslanıyor, gözleri kapalı, nefesi sığ.

"Bana dokunma," diye mırıldanıyor.

Yanına çömeldim, ellerimi teslim olmuş bir şekilde kaldırdım. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Zayıf bir şekilde gülüyor. "Bu yeni."

"İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir, Isolde."

Bir gözünü açıyor. "Sen öylesin."

Ona attığım gülümseme gerçek ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Neden hem insan hem de canavar olamıyorum?"

Ayağa kalkmasına yardım edip onu yarı kucakta yatağa geri götürüyorum. Sanki kilo vermiş, kırılmanlaşmış gibi. İstesem onu ikiye bölebilirim ama sanki bir bebeği tutuyormuş gibi yavaş ve nazik hareket ediyorum. Onu yatağa yatırıyorum, yorgani hafifçe bastırıyorum ve alındaki saçları tarıyorum.

Kapı çalınıyor. Tereddüt etmeden kapıyı açıp, vücudumla kapıyı kapatıyorum.

Kurye çocuk benden kısa, yüzünün neredeyse tamamı bir bereyle gizlenmiş. Plastik poşeti bana doğru uzatıp iki adım geri çekiliyor, sanki onu soyuyormuşum gibi. Ona yirmilik verip kapıyı suratına kapatıyorum ve odaya dönerken bir kase alıyorum.

Yatağına döndüğümde, kapıları açıp bir kaseyi kaşıkla çıkarıyorum. Sarımsak ve dana etiyle yoğun bir buhar yükseliyor. Şiltenin kenarına oturup kaseyi tek elimle dengeliyorum.

"Ye" diyorum.

Başını çevirir.

Çenesini tutup onu bana doğru dönmeye zorluyorum. "Ye. Yoksa ben sana kendim yediririm."

Alaycı bir tavırla sırıtıyor ama çabası onu yoruyor. Ağzını açıp çorbayı kaşıkla içirmeme izin veriyor. İlk tadında öğürüyor ama yutuyor ve ben de devam ediyorum.

Kasenin yarısını bitirdikten sonra gözleri yuvalarından fırlayıp yere yığılıyor. Kaseyi bırakıp ağzını bir peçeteyle

siliyorum. Dudakları çatlamış, ortasından yırtılmış. Onu öpmek istiyorum ama öpemiyorum.

Bir dahaki sefere kontrol onda olacak.

Bunun yerine yatağın yanındaki yere, sırtımı duvara yaslayıp oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Nefesinin hırıltısını dinliyorum ve her birinin arasındaki saniyeleri sayıyorum.

Günümü bunu yaparak geçiriyorum, geceye doğru yavaş yavaş ilerliyorum, onu uyutmak ve zorla beslemek arasında gidip geliyorum.

Sabahın üçünde ateşi düşüyor. Farkı görmeden önce hissediyorum; teni soğuyor, nefesi düzene giriyor, rüyalarının çılgın saçmalığı sıradan bir uykuya dönüşüyor. Havluyu alıp tekrar siliyorum, ter kokusunun yerini daha tatlı, neredeyse çiçeksi bir koku alıyor.

Göğsünün inip kalkmasını, kalçasındaki dövmenin şortunun paçasının hemen üstünden görünmesini izliyorum. Görüntü beynime kazınana kadar bakıyorum.

Küçük bir kuş.

Sanırım bir şeye sahip olmak böyle bir şey. Onu yok etmek değil, ondan sorumlu olmak. Her kusurunu, her kırığını, her hassas noktasını bilip yine de onu saklamak istemek. Kusmuk kovağını boşaltıp yıkıyorum ve yatağın yanına geri koyuyorum.

Sabaha kadar uyanık kalıyorum.

Uyandığında bilinci yerindeydi ama içi boştu, ateşi gitmişti ama yerinde hiçbir şey kalmamıştı.

Bana boş ve yorgun bir ifadeyle bakıyor. "Hâlâ buradasın."

"Evet."

Ayağa kalkıp gözlerini ovuşturuyor ve odanın etrafına bakınıyor. "Hiçbir şey almadın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

İnleyip yastığa yaslanıyor. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Sen daha kötü görünüyorsun," diyorum ve neredeyse gülümsüyor.

Ona bir bardak daha su doldurup yatağın yanına koyuyorum.

Ayağa kalkıp içiyor, elleri titriyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, kaşları alnında o kadar yukarıda ki neredeyse kayboluyor

"Çünkü başka kimse yapmayacak," diyorum.

Bana bakıyor, sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi. "Sen bir canavarsın."

"Belki," diyorum. "Ama artık senin canavarın benim."

Gözlerini kapatıp bayılmadan önce kelimelerin zihnine işlemesini bekliyor, horlaması yavaş ve nazik.

Gecenin geri kalanı sonsuzdur ve her saati kefarettir.

Isolde'nin nefesi sakinleşip düzenli hale gelse bile uyumuyorum. Sanki her an ortadan kaybolmasını bekliyormuş gibi, sanki bir dahaki göz kırpmışında pişmanlık dolu bir tebeşir taslağı olacakmış gibi, onu göz hapsinde tutuyorum.

Oda soğuyor. Dolapta fazladan battaniyesini bulup üzerine örtüyorum, kenarlarını da etrafına sıkıştırıyorum. Telefonunu titreşime ayarlayıp kol boyu ulaşabileceği bir yere koyuyorum.

Yediye doğru gözlerini açıyor, yuvarlanıyor ve bana bakıyor.

"Kusmuk kokusunu gerçekten seviyor olmalısın, Grey."

"Suçlu."

Gülümsedi, zar zor, ve ateş onu mücadeleci ruhtan mahrum bıraktı. "Çoğu erkek giderdi."

"Ben çoğu erkek değilim," diyorum.

Başını bana doğru çevirdi, saçları terli tutamlar halinde yastığın üzerine yayılmıştı. "Onun için bunu mu yaptın?"

"HAYIR."

Başını sallıyor, tereddüt ediyor ve sonra nefes alıyor.

"Onu sevdin mi?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Bunun yerine uzanıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum, parmaklarım teninde nabzını hissedene kadar oyalanıyor.

Uzaklaşmıyor.

Sessizlik oturuyor. Rahatsız edici değil ama konforlu da değil.

Bir dakika sonra kalkıp banyoya yöneliyor. Ayakta duruyorum, ihtiyacı olursa diye hazırım. Yanımdan geçerken gözlerini deviriyor. Ağzının şeklini, sol kaşındaki küçük yara izini, birinin bir zamanlar delmeye çalışıp başaramadığı kulak memesindeki küçük çentiği ezberliyorum.

Sorusu, hatırlamak istemediğim anıları tetikledi. Casey, sonundaki haliyle değil, onu bu binada ilk köşeye sıkıştırdığım zamanki haliyle. Çenesindeki aynı inatçı eğim, seni en kötüsünü yapmaya cesaretlendiren aynı gözler.

Çocuk şarkısını yumuşak ve yavaş bir şekilde mırıldanıyorum ve bir an için oda perili gibi oluyor.

Acaba son anlarında duyduğu şey bu muydu?

Soru cevapsız bir şekilde karanlıkta asılı duruyor.

Düşüncelerim tuvaletin sifonunun çekilmesi ve Isolde'nin ağır ağır yatağına doğru yürümesiyle bölünüyor.

"Sanırım yarın ve Av'da daha iyi olacağım."

"Sanırım öyle."

"Asla vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Önemli şeyler hakkında değil," dudaklarım küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

Uzun süre beni inceliyor, sanki daha önce görmediği bir şeyi görüyormuş gibi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, "her ne kadar sen bir pislik olsan ve senden nefret etsem de."

Uzanıp elini tutuyorum ve öylece tutuyorum.

Uzaklaşmıyor.

Tekrar uykuya dalana kadar onu izliyorum, sonra ona doğru eğilip ağzımı kulağına dayadım.

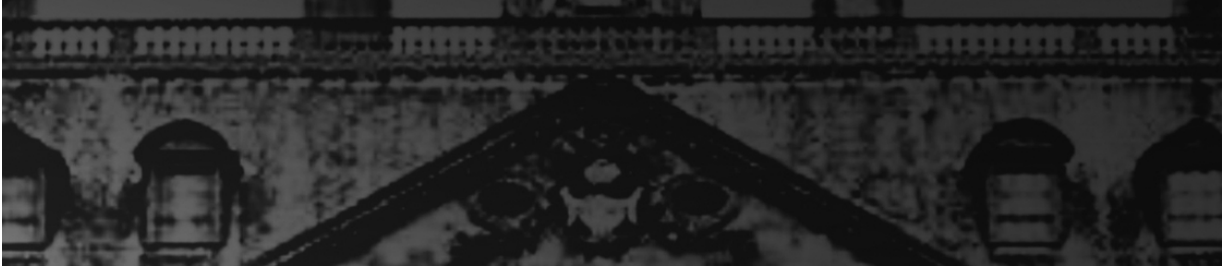
"Sen o değilsin," diye fısıldıyorum. "Ve seni bırakmayacağım."

Beni duymuyor ama sorun değil.

Bunu gerektiği kadar söyleyeceğim.

BÖLÜM 11: ISOLDE

Ateşim söndü ve beni soğuk ve anılarla titreyen bir kabuk içinde bıraktı, ama en azından fiziksel acı gitti. Boşum. Devrilmiş bir bardak. Bu yüzden hızla derinlere doğru kaydım.

Hayaller zayıflar içindir. Bunu hep söyledim ve şimdi bedelini ödüyorum.

Beş, belki altı yaşındayım ve Casey gölün kenarında elimi tutuyor. Su soluk ve cam gibi, güneş ışığı o kadar parlak ki ikimizi de hayalete çeviriyor. Casey daha uzun, kolları zaten güçlü ve en iyi "hayır, hayır, çok soğuk" ifademe rağmen beni kendine çekiyor. Gülmüyor bile. Sadece baldırlarıma kadar suya giriyor, sonra uyluğuma kadar, sonra koltuk altımdan çekip beni içeri atıyor. Vücudumdaki her hücreyi şok ediyor. Ağzım soğuk suyla dolu, bir anlığına çılgına dönmüş bir şekilde çırpınıyorum.

Casey hemen yanıma geliyor, çenemi avucunun içine alıyor, dudaklarım balık ağzı şeklini alana kadar sıkıyor.

"Yüzeceksin, Issy," diyor. "Bebek gibi davranmayı bırak da yüz."

Yüzüme su çarparak köpek kulağı yapıyorum ve ona saf bir zehirle bakıyorum. Ama o çoktan dönüyor, mükemmel sırtüstü yüzüşüyle, kızıl saçları arkasında bir kurdele gibi yelpazelenmiş, ağzı dişlerini göstererek gülümsüyor.

İşte böyleydi, hep onun izini sürmek. Her zaman.

Kollarımız ağrıyana ve dudaklarımız morarana kadar yüzüyoruz. Kıyıda babam bir havlu sermiş ama ben onu görmezden gelip Casey'nin peşinden koşuyorum. Çıplak ayakla koşuyor, otlar ayaklarını kesiyor, ta yaşlı söğüt ağacına kadar. Gölgeğin altına çöküyoruz ve elleri hâlâ ıslak ve titreyerek saçlarımı örmeye başlıyor.

"Neden beni içeri soktun?" diye soruyorum. Rüyamdaki ses çocuk sesim, aptal ve küçük. Nefret ediyorum.

"Çünkü sen bir Yeşilormansın," diyor, bir avuç otları örgüyü bağlarken. "Yeşilormanlar sudan korkmaz."

"Dün gece karanlıktan korkuyordun."

Kulağıma hafifçe vurdu. "Sus, Isolde."

İkimiz de nefes nefese, saçlarımız birbirine dolanmış, bacaklarımızın arkası toprak içinde, yere yığılıyoruz. Güneş

ağaçların arkasına düşene ve böcekler bizi bulmaya başlayana kadar orada öylece uzanıyoruz.

"Hep birlikte olacağımızı mı sanıyorsun?" diye soruyorum. Bu sadece çocukların sorabileceği türden bir soru. Gerçek hayatta bunu söylediğimi hatırlamıyorum ama rüya yine de bana bunu hatırlatıyor.

Casey cevap vermiyor. Başını arkaya yaslıyor, gözleri kapalı, tuhaf bir melodi mırıldanıyor, müzik bile değil. Sanki dünya çok sıkıcı olduğu için kendi şarkısını yapıyormuş gibi.

Gözümü kırıştıyorum ve rüyam titriyor. Plaj gitmiş. Zemin ıslak, bacaklarımın altında sümüksü. Casey hâlâ orada ama gökyüzü griye dönmüş ve hava çürümüş gibi kokuyor.

Bir ses, onun sesi, "Koş, Issy," diyor.

Ama artık çocuk değilim. Kollarım uzun, ellerim kabuk bağlamış, tırnaklarım çiğnenmiş. Şimdi eski iskelenin kenarındayız, gece çöküyor. Suda figürler var, yüzeyin altında hareket eden şekiller ama yüzleri göremiyorum. Casey gitti. Onu bulamıyorum.

Dönüp seslenmeye çalışıyorum ama boğazım çamurla dolu. Her ses hırıltılı çıkıyor.

Ağaç sınırında beyaz bir parıltı - biri izliyordu. Maskeli biri.

Hayır, maske değil. Sadece göremediğim bir yüz.

Bir el omzumu kavradı, tırnaklarım kemiriyordu. Döndüm ve yine Casey'di ama gözleri yanlıştı. Çok siyah, çok büyüktü.

Dudakları sımsıkı kapanmıştı.

"Koş," diyor. "Hemen."

Koşmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Ayaklarım sıkışmış, ayak bileklerimi saran kökler tarafından sıkıştırılmış, acıyana kadar sıkılıyor.

Beni itmeye çalışıyor ama elleri geçiyor. Sanki bir hayaletmiş gibi. Sanki geride kalan benmişim gibi.

Su şimdi dizlerime kadar geldi, sonra belime. Yoğun, ağır, su değil, yavaş ve yapışkan bir şey. Yağ mı? Kan mı? Düşünmemeye çalışıyorum ama koku gerçek, bakır ve kimyasal.

Ağaçların arasından şekiller çıkıyor. Hepsi beyaz giymiş, erkekler bile. Yüzleri ifadesiz, bakılmayacak kadar parlak. Gözlerini göremiyorum ama bana baktıklarını biliyorum.

Casey tekrar elimi tutuyor, sıkıyor. Tırnakları kesebilecek kadar keskin.

"Bu sefer seninle gelemem Issy," diyor. "Ama sen gitmelisin."

Çıglık atmaya çalışıyorum ama çenem kilitlenmiş durumda. Dilim damağıma yapışmış.

Su yükseliyor, çeneme kadar geliyor. Casey'nin yüzü suyun altına kayıyor. Saçları bir an su yüzeyinde kalıyor, sonra kayboluyor.

Hava alabilmek için tekmeliyorum, çırpınıyorum, her şeyi yapıyorum. Ciğerlerim yanıyor.

Birdenbire su çekildi ve ben sırtüstü soğuk zeminde yatıp boş gökyüzüne baktım.

Yuvarlanıyorum. Ağzımda toprak. Burnumda kan. Kulaklarım ınlıyor.

Sürünüyorum, tırmanıyorum ve her yerim yanlış; kemiklerim hizaya girmiyor, tenim tam oturmuyor. Ayağı kalkmaya çalışıyorum ama yer yumuşak, dizlerimi emiyor. Aşağı bakıyorum: imenler tüy gibi, keçeleşmiş ve nemli. Toprak ise diş ve kemik.

Sonunda ığlık atıyorum ve ses gerçek oluyor.

Rüya yine atlıyor. Koşuyorum, bacaklarım ağır, kollarım sallanıyor. Orman canlı, seslerle dolu, herkes aynı kelimeyi söylüyor: "Koş. Koş. Koş."

Aşağı bakıyorum ve üzerimde dosyadaki, törendeki beyaz elbise var. Lekeli, eteğı yırtılmış ama hâlâ giyiyorum.

Beni kimin kovaladığını bilmiyorum ama yaklaştıklarını hissedebiliyorum. Her nefes bir geri sayım.

Dallar yüzümü kırbalıyor, kollarımı kesiyor. Kan tadı alıyorum. Devam ediyorum.

Casey'nin sesi her yerdeydi, ağaçlardan yansıyor: "Daha hızlı, Issy. Neredeyse başardın."

Ama değilim. Ağağlar sonsuz. Zemin bir koşu bandı, bir santim bile ilerlememe izin vermiyor.

Önümde ay ışığıyla aydınlanan bir açıklık var. Ciğerlerim alev alev, oraya doğru nişan alıyorum.

Araya daldım, sendeledim ve dizlerimin üzerine düştüm. Açıklık, her biri benimkine benzeyen yüzlerle çevriliydi ama hepsi yanlıştı; ağızları fazla açık, gözleri dikilmişti. Hepsi beyazlar içindeydi, hepsi ve hep bir ağızdan bana işaret ediyorlardı.

Durdurun diye yalvarmak istiyorum. Uyanmak istiyorum.

Arkamdan gelen ayak sesleri. Ağır, kasıtlı.

Dönüyorum ve Rhett orada. Kıyafetleri siyah ama maske takıyor. Partideki maske değil; bir korku filmi kâbusundan fırlamış, bomboş, pürüzsüz ve sonsuz bir maske. Yüzünün olması gereken yerde hiçbir şey yok, tüm havayı ve sesi içine çeken bir delik. Ona bakmak canımı acıtıyor, güneşe bakmak gibi.

Bana doğru yaklaşıyor, hızlı değil ama sonunda bana ulaşacağından emin bir şekilde.

Koşmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bacaklarım ip gibi bağlı. Ağızım yine yapış yapış.

Rhett koluma uzanıyor. Eli kemik ve buzdan oluşuyor.

"Seni buldum," diyor ama sesi yanlış. Bu onun sesi değil, babamın, Abelard'ın ya da Akademi'deki her adamın sesi,

hepsi bir arada.

Beni yukarı çekiyor ve ağırlıksız kalıyorum. Tekme atmaya çalışıyorum ama vücudum bana ait değil.

Beni ringin ortasına sürüklüyor. Tüm yüzler şimdi giderek daha yüksek sesle tezahürat ediyor:

"Greenwood. Greenwood. Greenwood."

Onlara, ben o olmadığımı, ben Casey olmadığımı, ben onların istediği kişi olmadığımı söylemek istiyorum.

Ama rüya buna izin vermiyor.

Rhett beni kendisine doğru çevirdi. Maskesi çatladı, ortasından bir fay hattı geçti.

İçeriye baktığımda kendi yüzümü görüyorum, çarpık ve çılgılık atan, cama bastırılmış.

Elini boğazıma koyuyor, önce nazik, sonra daha sıkı.

Dünya sessizliğe bürünüyor. Tek ses, çılgın ve hırçın kalp atışlarım.

Yüzler birbirine yaklaşıyor. Nefes alamıyorum.

Nefes nefese uyanıyorum, kendi boynumu tırmalıyorum, çarşaflar bacaklarıma o kadar sıkı sarılmış ki, sanki ipmiş gibiler. Ter, kafa derimi ıslatıyor, omurgamdan aşağı sızıyor, rüyamda kendimi parçaladığım yerde batıyor.

Ayağa fırladım, kalbim hızla çarpıyor, nefesim hırıltılı çıkıyordu. Maraton koşmuşum gibi vücudum ağrıyordu. Her kas kilitlenmiş, her sinir kavrulmuştu.

Bir an için Casey'i yatağımın ayak ucunda gördüğümü sanıyorum. Saçları yüzüne dökülmüş, ağzı açık, gözleri simsiyah.

Gözümü kırpıyorum ve o gidiyor.

Oda gri, hava ölü. Saate bakıyorum: Saat neredeyse dört. Ateş düştü ama korku daha da kötü.

Rhett bir ara gitmiş olmalı ama bana su, Tylenol ve bir kek bıraktı.

Çok hoş bir hareket, sanırım.

Rüyanın hayaletleri gitmiyor. Her gözlerimi kapattığımda, onun yüzünü görüyorum, boş ve sonsuz.

Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına alıp titremenin geçmesini bekliyorum.

Onlar yapmazlar.

İyi ki de öyle olmuş.

Ben kabusu hak ediyorum.

Su bardağına uzanıyorum. Elim o kadar titriyor ki yarısını gömleğime döküyorum. Önemi yok. Kalanı bir dikişte

içiyorum, sonra boğazım tahriş olana kadar öksürüyorum.

Pencere hafifçe açık. Rüzgar dondurucu ama tenime hoş geliyor. Uzun süre orada oturup sadece nefes alıyorum. Kollarım ve bacaklarım erişte gibi. Başım o kadar hafif ki uçup gidebilir.

Sonunda bacaklarımı zorlayarak dikkatlice ayağa kalktım.

Banyoya doğru sürükleniyorum, ışığı yakıyorum. Aynadaki yüzüm bir yabancınkine gibi. Saçlarım terden kafa derime yapışmış, yanaklarım çökmüş, dudaklarım çatlamış ve yarılmış. Gözlerimin etrafındaki deri o kadar mor ve şiş ki sanki boyalıymış gibi. Boynumda dün gecedan kalma morluklar hâlâ taze ve belirgin.

Yüzüme su çarpıyorum. Yanıyor, beni uyandırıyor. Titreyen ellerimle dişlerimi fırçalıyorum. Kıpırmızı tükürüyorum.

Odaya geri dönüyorum, yatağa yığılıp tavana bakıyorum. Her küçük çukuru ve lekeyi sayıyorum. Hiçbir şeye odaklanmadıkça, kendimi daha az hissediyorum.

Tekrar uykuya dalmak üzereydim ama bir sorun vardı. Ayağa kalktım ve gözlerimle odayı tarıyordum.

İşte o zaman kutuyu görüyorum.

Dün gece orada değildi. Bundan eminim.

Şifonyerin üzerinde, kocaman ve beyaz, krem rengi bir kurdeleyle bağlanmış. Üstünde de bir kart var, dik duruyor, bana bakıyor.

Bunu nasıl kaçırdım?

Kıpırdamıyorum. Sadece bakıyorum, kalbim çarpıyor.

Bir dakika sonra ayağa kalkıyorum. Ayaklarım yerde sürünüyor. Kutu yaklaştıkça büyüyor, sanki nefes alıyormuş gibi.

Önce kartı alıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki neredeyse düşürüyordum.

Zarf kalın, pürüzsüz ve pahalı. Yazısı mükemmel; eski para kaligrafisi.

Başparmağımı kapağın altına sokup yırtarak açıyorum.

İçeride: tek satır, siyah mürekkep, imza yok.

"Gece Avı yarın akşam saat 20.00'de başlıyor."

İki kere okudum. Görüşüm bulanıklaştı. Midem bulandı.

Çıglık atmak istiyorum ama atamıyorum. Panik o kadar parlak ve gürültülü ki, diğer tüm düşünceleri bastırıyor.

Kartı avucumda sıkıp kutuya yöneliyorum.

Ağır. Kapağı sanki yapıştırılmış gibi yavaş açılıyor.

İçinde: bir elbise. Beyaz, kusursuz, ölü bir şey gibi dümdüz ütülenmiş. Bir de mendil var ama işini zar zor yapıyor; kumaş parlıyor, neredeyse radyoaktif.

Lanet olsun, aynı rüyamdaki gibi.

İçine uzanıp dokunuyorum. Malzemesi yumuşak, kaygan ve serin. Çıkarıp ışığa tutuyorum.

Yüksek yakalı, kısa kollu, belden büzgülü, etek kısmı koşarken ayaklarınızı sıkıştıracak kadar uzun.

Elbisenin üstünde, daha fazla kumaşla sarılmış bir taç var. Gerçek bir çiçek tacı, ağır ve soğuk. Lavanta ve beyaz güllerden oluşan, sapları o kadar sıkı örülmüş ki altındaki teli göremiyorum. Çiçekler taze, kokuları surata tokat gibi çarpıyor.

Şifonyere bırakıp bacaklarımın arkası yatağa değene kadar geri çekiliyorum. Ellerim o kadar çok titriyor ki oturmak zorunda kalıyorum. Elbiseyi göğsüme bastırıp ileri geri sallıyorum, panik dişlerimin arasından bir çığlık kopana kadar yükseliyor.

Karta bakıyorum, kelimeler kafatasıma kazınmış.

Gece Avı yarın akşam saat 20:00'de başlıyor.

Kutuyu pencereden dışarı atmak, elbiseyi yakmak, çiçekleri ezip püre haline getirmek istiyorum. Ama kıpırdayamıyorum.

Aklımdan geçen tek şey şu: İşte bu. Son oyun. Her şeyin amacı. Ben avım, hedefim, Westpoint'in tüm seçkinlerinin göreceği kurbanlık hayvanım.

Gözlerimi devirerek masama bakıyorum ve Casey'nin fotoğrafına bakıyorum.

Onunla konuşmak istiyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bunun yerine, sadece orada oturuyorum, elbisenin etrafına kıvrılıyorum ve cenaze çiçeklerimin kokusunu içime çekiyorum.

"Casey, senin ölümünü tekrar yaşamak üzereyim." diye fısıldıyorum.

Sözler kan tadında.

Tekrar söylüyorum, daha yüksek sesle, gerçek olsun diye.

Av yarın başlıyor.

Ve yapabileceğim tek şey onu ilginç kılmak...

Tam da bu fikir geldi aklıma.

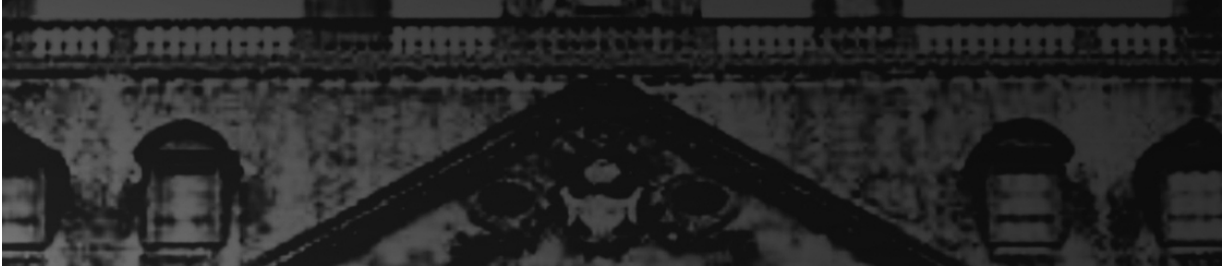
Belki de onun beni sahiplenmesine, aşağılamasına, mahvetmesine izin vermek yerine...

Beklerim, saklanırım.

Ve ben ilk önce ona hak iddia edeceğim.

BÖLÜM 12: RHETT

Zamanın tükendiğini bildiğinizde, zamanın hızlanmasının bir yolu vardır. Colt ve Jules bilardo masasının etrafında toplanmış, aralarında atışlar var, ama atmosferin sorumlusu Bam. Koltuğun deri koluna tünemiş, gözlerinin bir anlığına kırılması dışında hareketsiz duruyor. Bazen bunu yapıyor, tamamen hareketsiz kalıyor ve odayı, izlendiğinizi bildiğiniz bir yaşam alanına dönüştürüyor.

Sırtımı balkona dönüp elimde bardağımla sürüyü inceliyorum.

Julian her zamanki gibi konuşuyor. "Mafya haklı, biliyorsun. Soyları, yapıları... Herkesin bir işi var, sadece ayakkabı boyamak bile olsa. Burada herkes ne kadar güçlü olduklarından bahsediyor, ama Gece Avı geldiğinde, gücün sadece Avcılar'da olduğunu fark ediyorlar çünkü bir sonraki soyları biz belirliyoruz."

Bir atış hazırlıyor, yediği de atıyor. "Abelard'ın Isolde'nin gün doğumuna ulaşip ölümü seçeceğine bahse girdiğini duydum."

Colton'ın dudakları titriyor. "Ya da belki de sadece başaracağından korkuyorlar. Greenwood'lar tam olarak birinci sınıf üreme çiftliği değiller ama tüm bu Casey meselesi göz önüne alındığında onu susturmak için ellerinden geleni yaptılar. Casey, zekâsı nedeniyle seçilmişti. MENSA'daydı ama Isolde sadece meraklı bir orospuydu. Karışık kan, saf drama."

Arkadaşımın suratına bir yumruk atma isteğiyle dudaklarım kasılıyor ama o da tamamen haksız değil. Issy zeki ama aynı zamanda kurnaz. Akademi'de meraklı olmak söz konusu olduğunda ölümcül bir karışım. Av onu evcilleştirecek, bizden biri yapacak.

Onu sessiz tutun.

Colt kahkaha atıyor. "Ya da belki de sadece birimizin yine hata yapmasını istiyorlar." Hiçbir ipucu vermeden arkasını dönüyor. "Bahse girerim paraları var."

Viskimi döndürüyorum, yudum yudum yakıyorum. "Yönetim Kurulu kumar oynamaz. Onlar düzeltir."

Colton bana bir bakış attı. "Hazır mısın?"

Saate bakıyorum. Sahaya çıkmama yetmiş beş dakika var. "Hiçbir zaman hazırlıksız olmadım."

Colt istakasını yere atıp gözlerini kırptırıyor. "Asıl soru bu değil canım. En son bir Greenwood'u bir Grey ile eşleştirdiklerinde, bir soruşturmayla sonuçlanmıştı. Neredeyse bir idam mangasıyla bitiyordu. Bu yüzden planlarınla ilgileniyorsam beni affet."

Bir double doldurup Bam'in yanındaki koltuğa oturuyor. "Söyle bakalım Rhett: Onu yakaladığında öldürmeyi mi planlıyorsun yoksa yanında tutmayı mı?"

İç çekip gözlerimi deviriyorum.

Bam homurdanarak lafını kesiyor. "Onu elinde tutacak, yapacağı bu. Yönetim kurulu buna güveniyor. Ama hepsi onun başarısız olmasını umuyor."

Bardağımın kenarına vurdum. "Cai'nin koltuğunu başkasıyla doldurmak için başarısız olmamı istiyorlar."

Colton başını sallıyor. "Yani senden korkuyorlar."

Demek istediği, eğer kazanırsam ne yapacağım konusunda korktukları.

Julian bacaklarını açarak uzanıyor. "Asıl gösteri bundan sonra başlıyor. Geçen yıl bir daha asla avlanmayacağını söylediler. Şimdi ise neredeyse seni taçlandırıyorlar."

Bam sırtıyor, dişlerini gösteriyor. "Sadece bunu da öldürüp öldürmeyeceğini görmek istiyorlar."

Gözümü bile kırpmadım. Hakkımda çıkan her dedikoduyu hak ettim.

Oda sessizliğe bürünüyor. Tek ses, camların şıkırtısı ve kızların koridordan gelen, uzaktan gelen, belli belirsiz kahkahaları. Sanki bütün dünya nefesini tutuyormuş gibi.

Viskiyi bitirip içindeki boşluğu dolduruyorum. Sonra bardağı masaya koyup telefonuma bakıyorum.

Bir cevapsız çağrı. Mesaj yok. Numara uluslararası.

Diğerleri yüzümdeki değişimi fark ediyor. Bam'in sesi alçalıyor, "O Cai mi?"

Başımı sallıyorum.

Julian canlanıyor. "Onu dinle. Sesini duymak istiyorum. Saçmalıklarını özlüyorum."

Geri aramayı seçip hoparlöre basıyorum. İki çalıştan sonra cevap veriyor.

"Rhett." Sesi daha yaşlı, daha mutlu.

"Caius. Senden haber almak güzel kardeşim. Bu gece sıra bende."

Bir duraklama. Sonra, "Duyduğuma göre. Greenwood'lu kız."

Julian, tüm heyecanıyla eğiliyor. "Ölü kız kardeşi olan. Eğlenceli. O kadar eğlenceli değil ama iyi bir mücadele verecek."

Caius homurdandı. "Bu benim Yunan korom mu?"

"Buradalar," diyorum. "Hepimiz buradayız."

Colton telefona aptal gibi el sallıyor.

Bam homurdandı, "Hey, Montgomery. Hala hayatta mısın?"

"Zar zor." Caius'un mizahı kuru. "Ama senden bahsedelim. Yönetim Kurulu'nun bize ulaşmaya çalışırken ateşi tükeniyor, bu yüzden bu gece ağızları köpürecek."

Söze girdim. "Ne istiyorsun?"

Doğrudan cevap vermiyor. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Altmış dakika." Tekrar saate bakıyorum.

Bir duraklama daha. "Başarısız olma Rhett. Başladığım işi bitireceğine güveniyorum."

Julian araya girer, "Kız arkadaşını çalıp bir korkak gibi bir yerleşkeye mi kaçacaksın?"

Kısa ve öz bir kahkaha. "Hayır, Jules. Yani lanet olası Akademi'yi yakıp yıkmak istiyorum. Bizi hak etmiyorlar. Bunu herkesten iyi sen biliyorsun."

Bam masadaki telefonu alıp homurdanıyor. "Çıldırılmış gibi konuşuyorsun, Montgomery."

"Deliyim. Ama aynı zamanda özgürüm de." Sesi ciddileşiyor. "Dinle. Haberler var. O hamile."

Colton'ın ağız açık kalıyor. Julian gerçekten dik oturuyor. Gözümü kırıyorum.

"Ne?"

Caius ısrar ediyor. "O hamile. Bir ay daha burada saklanacağız, sonra taşınacağız. Pineridge'e. Birine söylersen, seni bizzat deşerim."

Bir an durup olanları sindiriyorum. "Tebrikler sanırım."

"O mutlu." Ondan daha önce hiç duymadığım bir ağırlık vardı bu sözlerde.

"Kız mı, erkek mi?" diye soruyor Bam.

"Önemli değil." Caius'un sesi yumuşadı. "İkimiz de asla bir katil yetiştirmek istemeyiz."

Julian gülümsemesini buldu. "Ya çocuk Avlanmak isterse?"

"O zaman çocuk geri gelip hepinizi öldürebilir," diyor Caius, son derece ciddi bir şekilde.

Bir sessizlik var, neredeyse saygılı bir sessizlik.

İşine geri dönüyor. "Kız arkadaşın nasıl?"

Isolde'yi düşünüyorum, öfkeyle, kemiklerle ve ürpertici bakışlarla. "Hazır değil. Ama hazır olduğunu düşünüyor."

"Onu hafife alma," diye uyarıyor Caius. "Ellerine kan bulaşana kadar asla sert görünmezler. Kazanmak istiyorsan, onu eski usulde ele geçirmelisin."

"Farkındayım."

"Sonra ne yapacaksın?" diyor Caius.

Julian ve Colton ikisi de eğilip bekliyorlar.

Telefonun etrafında elimi esnetiyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Westpoint'te kalacağım."

Caius, yavaş ve uzun bir nefes verdi. "Öyleyse sandalyeme otur. Ve senden ilk doğan çocuğu istediklerinde, unutma—"

Onun yerine bitirdim. "Benim olana dokunmadan önce onları öldüreceğim."

Bam gülüyor ama bunda vahşi bir şeyler var.

Caius, "Soyunu almalarına izin verme Rhett. Onlar sadece korktukları şeye saygı duyarlar. Bunu unutma." diyor.

"Yapacağım," diyorum.

Yine sessizleştik, sadece oğlan çocuklarıydık, adam olmuştuk, bir çağrıdaydık, her birimiz umursadığımızı itiraf edemeyecek kadar gururluyduk.

Caius ilk önce lafı dolandırıyor. "İyi şanslar Grey."

"Gerek yok. Yakında tekrar arayacağım."

Telefonu kapatıyor. Telefonu kapatıp ona bakıyorum, asla söylemediğim her şeyin ağırlığını hissediyorum.

Julian ayağa kalkıyor, geriniyor ve bir kadeh daha dolduruyor. "Bu çok moral bozucuydu. Yaklaşan başarınıza kadeh kaldıralım mı?"

Bardağımı alıyorum. "Geleceğe."

Colton kendikini kaldırır. "Gece Avına."

Bam içkisini bir dikişte bitirdi. "Kana."

Şişeyi bitiriyoruz. Kimse bunun birlikte eşit olarak içeceğimiz son sefer olduğundan bahsetmiyor.

Avdan sonra, kızımı aldıktan sonra, iyi ya da kötü, güçlü bir konuma yükseleceğim.

Zaman ilerliyor.

Ayağa kalkıyorum, boynumu çeviriyorum. Her kas gergin, her sinir yanıyor.

Julian omzuma kolunu atıyor, sonra vazgeçip bırakıyor. "Hazır mısın?"

"Ben doğuştan hazırım."

Colton sırtıttı. "İspatla."

Salondan çıkıyorum. Özel odam koridorun sonunda, soldan ikinci kapıda. Anahtar tam oturuyor, yumuşak bir tıkırtıyla dönüyor.

İçerisi zıtlıklarla dolu bir çalışma: siyah duvarlar, siyah masa, karartılmış pencere, ama kitaplıklar beyaz, yatak beyaz, koltuk beyaz.

Gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Yenisi siyah, tenime tam oturacak şekilde dikilmiş. Pantolon aynı. Eldivenlerimi giyiyorum.

Sonuncusu ise maske. Venedik, yarım yüz. Maske takmak zorunlu değil ama uygun olduğunu düşünüyorum. Başparmağımı kenarında gezdiriyorum, çıkıntıları, boyanın döküldüğü yerleri hissediyorum. Bunu maskeli baloya, Isolde'nin maskelerle dolu bir odada bile benden saklanamayacağını anladığı gece taktım.

Bağlıyorum, aynaya bakıyorum.

Geriye bakan, bir insandan çok bir gölgedir. Gözler gitmiş, yerine düz, yansıtıcı delikler gelmiştir.

Casey'i tekrar düşünüyorum, düşmeden önceki son saniyede gözlerinin nasıl değiştiğini. Biliyordu. Hikayemizin böyle bitmesi gerektiğini biliyordu.

Geleceğe yol açmak için.

Geleceğim.

Isolde'nin de.

Isolde, Casey'den daha zeki. Aynı zamanda daha acımasız. Yakalanmak istemiyorsa kaçmaz. Mücadele eder.

Onun dövüşmesini istiyorum.

Eldivenler sıkı ama hoşuma gidiyor. Ellerimi esnetiyorum, yumruk yapıyorum, bırakıyorum.

Aynada en ufak bir çatlak görüyorum; bir pişmanlık kıvılcımı, kararlılığımı kemiren eski suçluluk duygusu. Zorla bastırıyorum. Bu gece buna yer yok. Kazanmak istiyorsam yok.

Bir anlığına alternatifi hayal etmeye başladım. Caius'un rotası: koş, kızı al, dünyaya karış ve Tahta'nın içten dışa yanmasına izin ver. Özgürlük fikri baştan çıkarıcı.

Ama ben Caius değilim. Ben kaçmam.

Ben yönetirim.

Görünümü tamamlıyorum, kravatım kusursuz bir şekilde düğümlenmiş, ceketim omuzlarıma atılmış.

Ayrılmadan önce yaptığım son şey, komodininin üzerindeki fotoğrafa bakmak. Her şey bu kadar çirkinleşmeden önceki ilk yılımızdan. Dişleri ve cesaretleriyle beş Vahşi Çocuk, eski şapelin basamaklarında omuz omuza. Bir dakika boyunca fotoğrafa bakıyorum. Sonra sesi kısıyorum.

Dışarı çıktığımızda diğerleri de bizi takip ediyor ve kapı arkamızdan kapanıyor.

Hazırız. Oyunlar başlasın.

Terk edilmiş yeraltı amfiteyatrosu yolunu kullanmadığınız sürece, alana giden geçit uzun bir yürüyüştür. Yüzyıllar önce sesi bastırmak ve korkuyu artırmak için tasarlanmış bir koridordan, bir tuzak gibi kıvrılarak geçer. Duvarlar taştan, yoğunlaşmayla ıslanmış, ince çatlaklarda don damarları sızıyor. Basamaklar aşağı, sonra yukarı, sonra tekrar aşağı kıvrılıyor; sanki mimarlar tiyatroya ulaşmadan önce sizi şaşırtmak istiyormuş gibi.

Dış cephesi harap, sadece kaya yığınlarından ibaret, ama bu geçit zamanın sınavından başarıyla geçmiş.

Colton benimle aynı tempoda, iki adım gerimde ve solda hareket ediyor. Bam arkadan gürleyerek geliyor, her adımda zemini titretiyor, Julian ise ortada süzülerek rastgele bir melodi ısıklıyor.

Koridorun her kıvrımında, duvara monte edilmiş, kısık ateşte yanan bir meşale var. Duman, tavana tutunarak yukarı doğru yükseliyor. Bazı bölümlerde, taşta isimler ve tarihler, Avlananların ve kaderlerinin bir kaydı kazınmış.

Sola keskin bir dönüş ve koridor açılıyor. Önümüzde bir açıklık var. Buradaki zemin engebeli, yüzlerce çizme ve dehşete kapılmış ayakların sürtünmesiyle yarılmış. Av'ın gerçek bir ilkel olaydan ziyade bir Gladyatör ritüeli olduğu zamanlarda, Kurul burada durup kuralları ilan ederdi. Şimdi ise bir kalıntı, unutulmuş bir anı.

Duruyoruz. Colton önce sahaya, sonra bana bakıyor. "Beyaz giyecek, değil mi?"

"Evet," diyorum.

Başını sallıyor. "Bunun yerine beyaz giymeyi hiç düşündün mü?"

"Benim rengim değil."

Julian arkadan gülümsüyor. "Aslında tüm odan beyaz olduğu için sana yakışacağını düşünüyorum. Belki dikenli bir taçla?"

Bam homurdanıyor, "İsa'dan daha iyi kanı taşırdı."

"Siyah leke göstermez."

Yürümeye devam ediyoruz.

Ana etkinliğin gerçekleşeceği yere doğru ilerlerken, buzlu çimenlerin üzerinde kayalar ve taşlar gelişigüzel duruyor. Ötedeki saha hafif karla kaplı. Uzak tarafta, siyah kadifeyle kaplı alçak bir platform kurulmuş, arenaya bakan iki sandalye, kalabalığın üzerinde yükseliyor.

Kalabalık tam da beklediğim gibi burada. Özel dikim takım elbiseli mafya, yara izli ve dövmeli Doğu Avrupalı tipler, lacivert kaşmir ve kruvaze yünlüler giymiş iki düzine eski zengin finansör. Yönetim Kurulu, hepsi siyahlar içinde, kapüşonları yukarıda ve yüzleri yarı gizli bir şekilde oturuyor. Abelard ve Valence, sunağımız olarak kullandığımız kayanın önünde, sırtları rüzgara dönük, hareketsiz duruyorlar.

Hepsi bana bakıyor.

Çocukları patikadan onlara doğru götürüyorum. Kimse alkışlamıyor. Kimse fısıldamıyor bile. Duyabildiğiniz tek şey rüzgârın uğultusu ve meşale ışığının hafif çıtırtısı.

Ritüel alanının etrafında yarım daire çizen alt kattaki yerlerimize oturuyoruz. Kayanın üzerinde beyaz bir bez ve iki hançer var; biri Avcı, biri Avlanan için. Fazlalık gibi görünse de, Kurul simetrisini seviyor.

Caius'un ritüelinden biraz farklı olarak, temizlik ve hijyen uğruna her birimizin avuç içlerimizi kesip, kendimizi birbirimize bağlamamıza karar vermişler.

Ben bu lanet olası noktayı anlamıyorum, vücut sıvılarımızı değiştirdik, yani onda ne varsa bende de var.

Neyse, umurumda değil. Diğer girişi, Isolde'nin geleceği yolu gözlüyorum. Şimdilik boş.

Abelard kalabalığa dönüyor. Fısıltılı olsa bile sesi yankılanıyor. "Bu gece geleneğe saygı duyuyoruz. Bu gece geleceğimizin değerini oynayacağız. Avcı başarılı olursa, hem ödülü hem de yerini alır. Başarısız olursa—"

Valence araya girer: "—sonuçlar apaçık ortadadır."

Yönetim Kurulu'ndan kısık bir kahkaha. Herkes biraz tiyatroyu sever.

Bam eğildi, sesi alçaktı. "Onu görüyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Colton huzursuzca parmaklarını çıtlattı. "Hmmm. İlginç."

Julian dudaklarını yalayıp ayak parmaklarını yere vuruyor. "Kaçacak mı yoksa dövülecek mi acaba? Dövüle bahse girer. Belki sana bir sopayla vurur."

"Çenenı kapa." diye hırladım. "Aptal."

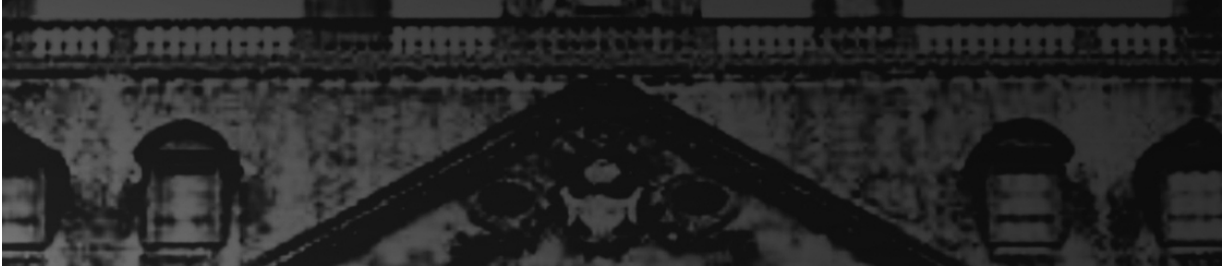
Abelard konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum, bekliyorum.

İzlemek.

Yakında benim küçük vahşı kedim o yolda yürüyecek ve oyunlar başlayacak.

BÖLÜM 13: ISOLDE

Koltuk altlarımdan gelen ter kokusunu lavabonun üzerinde temizlemenin tam ortasıındaydım ki kapı çaldı. Kibar bir vuruş değil, gece geç saatlerde Çin yemeği sipariş etmek isteyip istemediğimi soran bir oda arkadaşımın sıkılmış dokunuşu değil, polislere, tarikatlara ve cenaze levazımatçılara ait resmi, iki vuruşlu bir çekiç. Cildim elektrikleniyor, her bir kıl kökü kalkık ve hazır vaziyette. Ellerimi havluyla kurulayıp lavabonun üzerine siliyorum.

Tekrar vuruyorlar. Umursamıyorum, kapı açılana kadar saniyeleri sayıyorum yine de. Üç. Dört. Beş. Sonra kapı kolu tıkırdıyor ve içeri giriyorlar.

İki maskeli ucube. İlki otuzlu yaşlarının ortalarında, saçları sıkı bir topuzla toplanmış, yüzünün yarısı sadece gözleri kapalı partilerde ve faşist geçit törenlerinde görülen o beyaz yarım maskelerden biriyle gizlenmiş bir kadın. İkincisi ise

daha uzun boylu, sanki eğlencesine yataklara bench press yapıyormuş gibi yapılı bir erkek. İkisi de aynı üniformaları giyiyor: lacivert ceketler, tertemiz pantolonlar ve parlak siyah ayakkabılar.

Kadın, Casey'nin fotoğrafına, boş çorba kaseme, sonra da bana baktı. "Bayan Greenwood, zamanı geldi."

Sesi klinikti, patates kızartması isteyip istemediğinizi veya DNR'yi imzalamak isteyip istemediğinizi sorabilecek cinstendi. Ellerimi birbirine kenetleyip yatağımın kenarına oturdum ve sözlerinin orada asılı kalmasına izin verdim.

"Üstünü değiştirmen gerek," diyor, son gündür görmezden gelmeye çalıştığım kutuyu işaret ederek. "Hemen."

Ona en iyi siktir git bakışımı atıyorum. O da etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor.

Adam kapının yanında durmak için hareket ediyor, kollarını kavuşturmuş, gözleri yerde. Mesaj açık: Hayır diyemem, beni zorla değiştirmelerini istemediğim sürece.

Kutuyu alıp banyoya götürüyorum. Kilit var ama uğraşmıyorum. Burada gizlilik şaka gibi.

İçeri girip kutuyu klozet kapağının üzerine koyuyorum, kapağını açıyorum. Kutuyu çıkarıp iç çekiyorum.

Hadi bu işi bitirelim.

Soyunuyorum, eşofmanlarımı genellikle ölmek üzere olanlara gösterilen saygıyla katlıyorum ve temiz iç

çamaşırlarımı, ardından elbisemi giyiyorum. Astar soğuk, tenimde kaygan. Fermuarı açmadan önce tam bir dakika mücadele etmem gerekiyor ve yine de korse o kadar sıkı ki, daha sonra nefes alabilecek miyim diye merak ediyorum. Etek yere düşüyor, fısıltı kadar hafif ve kırıksız.

Saçımı atkuyruğu yapıp arkaya atıyorum, sonra çözüyorum, sonra örüyorum, sonra onu da çözüyorum. Ne beklediklerini hiç bilmiyorum, bu yüzden açık bırakıyorum; vahşi, kızıl ve beyaz elbiseye tamamen isyan edercesine. Taç en sona takılıyor. Beklediğimden daha ağır. Kafa derime batıyor, şakağımdaki bir siniri sıkıştırıyor.

Aynada kendime bakıyorum. Tenim şeffaf görünüyor, her damarım bir yol haritası. Gözlerimin altındaki siyah torbalar sarkıyor. Geçen haftaki boğaz tutuşundan kalan morluklar, yaşlanan meyve gibi hastalıklı bir sarıya dönüyor. Beyazlık beni şimdiden bir ceset gibi gösteriyor ki muhtemelen asıl amaç da bu.

Ağlamak istiyorum ama tek alabildiğim homurtu. "Ceset gelin gibi görünüyorsun," diyorum yansımama. Dişlerim körelmiş. Dudaklarım çatlamış. Tacım yamuk ama düzeltmiyorum.

Bir an gözlerimi kapatıp hayal ediyorum: altın koltuklarında oturan tüm o zengin züppeler, vampir jürisi gibi bakan Yönetim Kurulu, saldırmak için bekleyen yırtıcı gözleriyle izleyen Rhett. Kafamdaki görüntü bir fotoğraf kadar net: kaçıyorum, elbisem paramparça, ağzım kan ve çiçeklerle dolu, onların düşündüğünden daha uzun süre dayanıyorum.

Bunu başarabilirim. Beni yakalamak istiyorsa, bunun için çabalaması gerekecek. Her adımda. Her dokunuşta.

Banyodan çıkıyorum. Kadın ellerini kavuşturmuş, maskesini kıpırdatmadan bekliyor.

"Harika," diyor. "Beni takip edin."

Adam kapıyı açıyor. Aralarında yürüyorum, kendimi çok nazik bir sandviğin içindeki et gibi hissediyorum.

Archer Evi'nin koridorları boş. Sanki Charlie ve Lucy'yle tanıştığımı hayal etmişim gibi.

Güneş henüz batmak üzereyken, pencereleri tuğlaları kanıyormuş gibi gösteren bir kırmızıya boyadı. Kadın önde gidiyor, adımları kesin ve hızlı, asla arkasına bakmıyor. Adam sessizce yakınımda ama dikkatinin omurgamda yukarı doğru tırmandığını hissedebiliyorum.

Ana merdivenlerden aşağı inip yan kapıdan çıkıp avluya geçiyoruz. Kimse yok. Tek bir kişi bile yok. İdari binadaki ışıklar bile kapalı ve ısıtıcının her zamanki uğultusu da duyulmuyor. Bilmesem, evin terk edildiğini düşünürdüm.

Rüzgar elbisenin içinden esiyor, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor. Titremiyorum. Görmelerine izin vermeyeceğim.

Av Yolu, bahçe partileri veya pahalı düğünler için kullanılan türden fenerlerle işaretlenmiş. Aralarındaki mesafe fazla olduğu için pek işe yaramıyorlar. Her ışık havuzu, karanlıkla çevrili küçük bir ada gibi. Tam ortada yürüyoruz, eski seranın, donmuş çeşmenin ve ormanın başladığı kampüsün kenarından geçiyoruz.

Orman soğukla dolu. Her adımda, ayaklarımın altındaki malç ve kırağı çatlıyor, elbisenin eteği suyu ve kiri emiyor. Ayaklarım donuyor ama bu bana kendimi canlı hissettiriyor. Donmuş ayak parmaklarım şu anda en az endişelendiğim şey. Başım dik, kollarım iki yanımda, tıpkı bir gelin gibi yürüyorum, ama sunağın önünde damat yok, sadece bir idam mangası.

Kadın, arka planda eski amfityatronun yükseldiği küçük bir açıklığın girişinde duruyor. Derme çatma koltuklar dolu. Sadece Vahşi Çocuklar değil, takım elbiseliler, beyaz saçlı yaşlı adamlar ve gözleri ıslak bilyeler gibi genç olanlar. Maskeli balodaki yüzleri tanıyorum; artık maskeleri çıkarılmış ama kötülükleri yok.

Ortada, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde sunak var: meşalelerle çevrili, bel hizasında bir kaya levhası. Arkasında, doktora derecesine sahip bir korkuluk gibi duran Dr. Abelard var. Siyah bir cübbe giymiş ama yüzü çıplak ve bana verdiği gülümseme o kadar ince ki neredeyse hiç görünmüyor.

Sağında Rhett var. O da siyah giymiş, o kadar dar ki içine sinmiş gibi duruyor. Tek beyaz parçası maskesi; partidekiyle aynı maskeyi takmış, yüzünün yarısı boş, diğer yarısı da her şeyi izliyor.

Kadın yerdeki bir noktayı, beyaz kumdan bir daireyi işaret ediyor. Oraya doğru yürüyorum, tam ortasında duruyorum ve Abelard'a bakıyorum. Ellerini kaldırıp sessiz olmalarını istiyor. Kalabalık anında susuyor.

Sesi genizden geliyor, yükseltilmemiş, ama sessizlik her kelimeyi taşıyor. "İçimizden hiçbiri eski olmayan bir gelenek olan Gece Avı'nı gözlemlemek için toplandık. Bu gece, Av'a

zindeliğini gösterme şansı verilecek. Hayatta kalmak, teslim olmak veya tüm beklentileri aşmak. Kurallar değişmedi. Sonuç belirsiz."

Bana bakıyor. Gözleri soğuk. "Bayan Greenwood, anlıyor musunuz?"

Gözümü bile kırpmadım. "Evet."

Ama ben bilmiyorum. Bunların hiçbirinin ne anlamı olduğunu bilmiyorum.

Neden güzel bir kız bulup onunla çıkıp, evlenip çocuk sahibi olmuyordu ki? Bütün bu saçmalıkların amacı neydi ki?

Gülümsedi. "Pekala." Abelard, Rhett'e döndü. "Hazır mısınız?"

Rhett cevap verirken sıkılmış gibi görünüyor. "Sıkıldım."

Kalabalık, pahalı kumaşların hışırtısı ve beklentiyle hareketleniyor. Abelard sunaktan iki nesne alıyor: biri siyah, biri beyaz hançerler. Siyah olanı Rhett'e, beyaz olanı bana uzatıyor.

Elime alıp avucumda tartıyorum. Göründüğünden daha ağır, sapı dikenlerle oyulmuş.

Abelard başını sallıyor. "Geleneksel olarak kendini işaretleyeceksin. Av kanla başlar."

Önce bana işaret ediyor. Bıçağı kaldırıp avucumun içine bastırıyorum ve itiyorum. Acı keskin ama beklediğim kadar

kötü değil. Koyu ve yapışkan bir kan fışkırıyor, beyaz elbiseye damlıyor.

Rhett de aynısını yapıyor, ama irkilmiyor. Kanı benimkinden daha parlak, meşale ışığında neredeyse turuncu.

Abelard öne çıkıp kayanın üzerinde ellerimizi birleştirerek ritüelin tamamlandığını işaret ediyor. "Kurucular adına, Av başlasın."

Yüksek sesli olmayan ama oybirliğiyle bir tezahürat var.

Rhett'e bakıyorum. Gözleri bir an bile benden ayrılmıyor. Elimi bırakıp yüzümdeki kanı siliyor.

"İyi yap, Isolde. Karşı koyarken canını acıt, ama sakın şüphe etme, kalbini kazanacağım."

Ben de gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum ve o anda anlıyorum: Onu öldüremiyorsam bile en azından kanatacağım.

Abelard ormanı işaret ediyor. "Bir dakika önce başlıyorsun," diyor. "Sonra seni almaya geliyor."

Siyah cüppeli bir adam, kapüşonunu yüzüne çekmiş bir şekilde aşağı iniyor ve dudaklarına dev bir boynuz götürüp üflüyor, ses yankılanıyor.

"Koşmak."

Başka bir uyarı beklemeden dönüp eteğimi yukarı çekip ağaçların arasına dalıyorum.

Dallar kollarımı yırtıyor, soğuk ciğerlerimi yakıyor ama yine de koşuyorum. Her adım bir meydan okuma.

Eğer yakalayabilirsen beni yakala, orospu çocuğu.

Ve eğer yaparsan, işini bitirsen iyi olur.

Ormanda bir durgunluk, bir don var, sanki tüm dünya birinin "dur" demesini bekliyor. İki kat çalılığın arasından geçip donmuş bir yosun parçasına neredeyse kıcımlı kıracağım sırada, hangi yöne koşacağımı bilmediğimi fark ediyorum. Ne bir harita ne de bir oyun planı var, sadece karanlık, nefesimin sesi ve elbisemin ayak bileklerimde ıslak çırpınışı.

Yönümü bulmaya çalışarak önce sola, sonra sağa yalpalıyorum ama ağaçlar aynı, zemin aynı anda her yöne doğru eğimli. Kalbim kaburgalarımda delikler açıyor. Her adım attığımda, Rhett'in bileğimi kavrayan elinin beni tekrar yere doğru sürüklemesinin yakıcılığını hissetmeyi bekliyorum ama henüz burada değil.

Sunaktaki bakışlarının hatırası peşimi bırakmıyor. Bütün o ritüel, her şey onun içindi.

Tören hâlâ tazeydi: Elim yanıyor, avucumda kendi kanımın sıcaklığı yapış yapıştı, Abelard'ın sesi başımın hemen üzerinde, sanki bir ayın yerine benim övgü konuşmamı anlatıyormuş gibi dolanıyordu. O piçin Latincesi ders kitabı gibiydi ama gerçekten dinlemesem de anlamını kavradım.

Fedakarlık, boyun eğme, yeniden doğuş. Kızları kırmak için bir kontrol listesi.

Kolaylaştırma. Ama sonunda kalbini kazanacağım.

Bağışçılar, Yönetim Kurulu, hepsi sanki aile tarih kitabındaki bir satırdan ibaretmiş gibi bunu yuttular. Utancım, kanım, öfkem... geleneğin gücünün kanıtı.

Şimdi canım pahasına koşuyorum, ellerim zonkluyor, elbisem lekeli, bana eşlik edecek tek şey o anı. Ormanın kenarını işaretleyen fenerler artık çok geride kaldı. Sadece çıplak dalların arasından süzülen ay ışığı var, her gölgeyi bir tuzağa dönüştürüyor.

İşte o zaman, Casey'nin öldüğü gece neler hissetmiş olabileceğini anlıyorum. Korkunun arkadaki ayak seslerinden değil, önünüzdeki sessizlikten geldiğini fark ediyorum; durursanız karanlığın sizi yutacağından emin olmanızdan. Ondan daha iyi olduğuma, arkamdaki canavardan daha uzun süre dayanabileceğime inanmak istiyorum. Ama her adım bir öncekinden daha yavaş, elbise daha ağır, dallar eller gibi beni yakalıyor.

Uzaktan bir boru sesi duyuyorum. Ağaçların arasından yankılanıyor, o kadar kadim bir ses ki kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Onu serbest bıraktılar.

Hava değişiyor. Soğuk daha da derinleşiyor. Bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum, ağaçların arasında ciğerlerim çığlık çığlığa koşarken. Bir strateji düşünmeye çalışıyorum:

Bir ağaca tırmanmak, bir çukur kazmak, onu bir bataklığa çekmek... Ama orman yabancı, arazi bana karşı. Geri dönüp daire çiziyorum.

Elbise bir dala takılıyor. Elbiseyi çekip çıkarıyorum, ayağım takılıp yere çakılırken yan tarafında bir delik açıyorum. Dizlerim kanıyor, düşmekten cildim soyulmuş. Ağızımda kan tadı var ama dilimi ısırığımı hatırlamıyorum. Durmuyorum.

Rhett'in tek avantajım tahmin edilebilir olması. Kazanmak istiyor, gösteriyi istiyor, ritüelin bir anlam ifade etmesini istiyor. Beni korkutmaya, gütmeye, bana dokunmadan önce beni çökertmeye çalışacak.

O zaman beni sahiplenmek zorunda. Hem de herkesin önünde. Kim izliyorsa Allah bilir.

Yavaşlıyorum, sonra duruyorum, devrilmiş bir kütüğün arkasına saklanıyorum. Sırtımı kabuğa yaslayıp nefesimi bastırmaya çalışıyorum. Orman sessiz. Soğuğa karşı gözlerimi kırpiştirarak etrafa bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Sadece gölge, sis ve kampüs ışıklarının uzaktan gelen parıltısı.

Altmışa kadar sayıyorum. Sonra ayağa kalkıp tekrar koşmaya çalışıyorum ama bileğim dönüyor ve sertçe yere düşüyorum. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yukarı baktığımda onu görüyorum.

Rhett, on metre ötede, gri zemin üzerinde siyah bir silüet gibi duruyor. Beyaz maskesi parlıyor, gözleri ayı yansıtıyor. Nefes bile almıyor.

"Güzel denemeydi," diyor, sesi düz ve ölümcül. "Ama iz bıraktın."

Ayağa fırladım, dövüşmeye hazırdım ama o saldırmadı. Başını eğerek, sırada ne yapacağımı izlemek için bekledi.

Dişlerimi gösterdim, ellerimi sıktım. "Ne, beni öldüresiye monolog mu yapacaksın?"

Gülüyor. "Adil bir kovalamaca isteyen sendin."

Sonra hızla hareket ediyor ve üç adımda mesafeyi aşıyor. Eğilip yanından geçmeye çalışıyorum ama eli enseme bulup dengemi bozuyor.

Bana zarar vermiyor. Vermek zorunda da değil. Daha güçlü, daha hızlı, bunun için yaratılmış. Beni yere sabitliyor, bir eli sırtımda, diğeriyle bileklerimi arkamda tutuyor.

"Hiç çabalamıyorsun bile," diye fısıldadı kulağıma doğru bir sesle. "Daha sert savaş."

Direniyorum, dönüyorum, ona kafa atmaya çalışıyorum ama o sadece daha sıkı tutuyor. Nefesim kesik kesik geliyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Ağlamaya başlıyorum. Acıdan değil, tam da onun istediği şey olduğu için.

Beni dizlerimin üzerine sürükledi, yüzündeki maskeyi çıkardı ve o sinir bozucu derecede güzel yeşil gözleriyle bana baktı.

Kanlı parmağını çenemden aşağı, dudaklarımın üzerinden gezdiriyor. "İşte yalvaracağın kısım burası, Isolde."

Suratına tükürüyorum. Tam yanağına isabet ediyor, mükemmel bir vuruş.

Önce elini siliyor, sonra elini elbisemin önüne sürüyor, kan ve tükürüğü birbirine bulaştırıyor.

Yavaşça gülümsüyor. "Daha iyi."

Ayağa kalkıyor, beni kaldırıp bir patates çuvalı gibi omzuna atıyor. Tekmeliyorum, çırpınıyorum ama faydası yok.

Ormanın derinliklerine doğru kararlı adımlarla yürüyor, nefes nefese bile değil. Ben orada, baş aşağı, başımdaki elbiseyle, yapraklarla dolu saçlarla asılı duruyorum.

Bir dakika sonra beni yere indiriyor. Ay ışığının parlak ve sert olduğu bir açıklıktayız. Ortada, kırağıyla kayganlaşmış taş bir bank var.

Oturuyor, beni kucağına çekiyor. Direnmeye çalışıyorum ama çelik gibi kollarıyla beni orada tutuyor.

"Bir dakika içinde sana koşman için ikinci bir şans vereceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu çok sıkıcıydı. Ama önce sana bir sır vermek istiyorum." Çenemi yukarı kaldırdı. "Av'ın asıl amacının ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, çenem sıkılmış.

Eğiliyor. "Sevilmeye layık olup olmadığınızı görmek için. Savaşamıyorsanız, kazanmayı da hak etmiyorsunuz demektir. Büyük düzende yalnızca güçlüler hayatta kalabilir."

Ona dik dik bakıyorum, diğer tüm duygularımı tüketmekten nefret ediyorum. "Siktir git."

Sırıttı. "Daha doğru bir tabirle, vahşi kedi."

Beni sertçe öpüyor, kan, tükürük ve soğuk birbirine karışıyor. Dudağını ısıyorum. Geri çekilmiyor.

Öpüşmeyi bitirdiğinde ağzını siliyor ve "Son şans. Kaç." diyor.

Ayağa kalkmak için sendeliyorum, görüşüm ikiye katlanıyor ve ağaçlara doğru koşuyorum.

Bu sefer onu arkamda duyuyorum, ayak sesleri istikrarlı, asla acele etmiyor, asla yavaşlamıyor.

Kaçabileceğimi düşünmemi sağlıyor.

Ciğerlerim alev alana, elbisem parçalanana, çamur, kan ve gözyaşlarına bulanana kadar koşuyorum.

Av bitmedi.

Ama artık bitiş çizgisinde beni neyin beklediğini biliyorum.

Ağzımı siliyorum, onun ve benim kanımı tadıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Henüz bitmedi. Daha bitmedi bile.

Sürünüyorum, sonra tökezliyorum, sonra tekrar sürünüyorum. Bileğimden kan akıyor, sunağın açtığı yara yeniden açılıyor. Ciğerlerim yanıyor. Beynim yanıyor, her yer statik.

Bir süreliğine zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Her saniye bir öncekiyle aynı; nefes al, hareket et, hayaletlerin seni yakalamasına izin verme.

Arkamda ayak sesi yok, belki sigara molası veriyordur ama her iki durumda da yürümeye devam ediyorum. Midem bulanıyor. Geri dönmeye çalışıyorum ama yön duygum kayboluyor ve dikenli çalılıkların arasından sığ bir dereye düşüyorum. Su siyah, çamur ve dökülmüş yapraklarla dolu ama bacaklarımdaki acıyı uyuşturuyor.

Ayaklarım uyuşmuş bir şekilde ilerliyorum, sonra ağaçların daha yaşlı ve birbirine daha yakın olduğu diğer tarafa doğru sendeliyorum. Ay ışığı burada yere zar zor ulaşıyor. Görüş alanımın sınırında her şey gölgeler ve hareketlerden ibaret. Gözlerimi kırptırıyorum ve karanlıkta beyaz ışıklar

görüyorum; ilk başta Rhett olduğunu düşünüyorum ama sonra figürün çok küçük, çok zayıf olduğunu fark ediyorum.

Casey. Her yerde, sandıkların arkasında bir renk parıltısı, suyun yansımada bir titreme, omzumda beni ileriye doğru iten soğuk bir el. Onu sarsmaya çalışıyorum ama gitmiyor. Bu sefer nasıl biteceğini görmek istiyor.

Tökezliyorum, düşüyorum, çamurda yuvarlanıyorum, nefes nefese kalıyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor, sadece soğuktan değil, daha derin bir şeyden; adını koyamadığım bir korkudan, bunun üstesinden gelemeyeceğime dair bir kesinlikten.

Bir sonraki açıklığın kenarında, bir kök yığınının arkasına yığılıp yarım saniye dinleniyorum. Ellerim titriyor. Dizlerim paramparça olmuş. Avucumu bacağımdaki yaraya bastırıp kanamayı durdurmaya çalışıyorum ama kan parmaklarımın arasında birikiyor, sıcak, yapışkan ve inatçı.

Ayak sesleri duyuyorum. Koşma sesi değil, sadece yaprakların ve dalların yavaş ve kasıtlı bir şekilde ezilme sesi.

Sessizmiş gibi bile davranmıyor.

Ondan bu yüzden nefret ediyorum. Terlemesini, benden korkmasını, işleri tersine çevirebileceğime inanmasını istiyorum ama o, sanki bunun nasıl biteceğinden hiç şüphesi yokmuş gibi, kararlı ve sabırlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, tırnaklarımı en yakın ağacın kabuğuna geçirip kendimi yukarı çekiyorum. Elbise neredeyse ikiye yırtılmış. Sol göğsüm neredeyse dışarıda ama umurumda değil.

"Hadi," diye fısıldadım, sesim kısıktı. "Bitirelim şunu."

Koşuyorum, şimdi daha yavaş ama daha kararlı. Onu çekmek, her santiminde çalışmasını sağlamak istiyorum. Onu duyduğum yere dik bir şekilde geri dönüyorum, sonra beni götürdüğü açıklığa doğru yöneliyorum.

Eğim cehennem gibi. Her adımda zemin çöküyor. Baldırlarım çıgılık atıyor ama kendimi zorlayıp sırtın tepesine tutunup kendimi yukarı çekiyorum.

Diğer tarafta, ay ışığıyla neredeyse mükemmel bir şekilde aydınlatılmış, düz ve bozulmamış bir zemine sahip açıklığın diğer tarafı var. Ortada, yüz yıllık çürümenin mezar taşı olan, içi boş ve kadim, devrilmiş devasa bir ağaç var. Bank ise çok uzakta.

Sanırım düşündüğümden daha fazla yol katettim.

Oraya gidiyorum, içeri giriyorum ve dinliyorum.

Ayak sesleri tekrar duyuldu. Yaklaştı, yaklaştı ve açıklığın kenarında durdu.

Nefesimi tutup bekliyorum.

İşte orada. Siyah takım elbisesini, çenesindeki kesikleri, çamur ve kanla kaplı yüzünü görebiliyorum.

Kıpırdamadan bekliyor. Bir an izimi kaybettiğimi sanıyorum ama sonra başını geriye atıp havayı kokluyor, tıpkı lanet olası bir kurt gibi.

Gölmek istiyorum ama sesim çıkmıyor.

Açıklığın etrafında dönerek hareket belirtisi arıyor, sonra kütüğün yanına diz çöküyor. Kan ve toprakla kaplı eli, saklandığım oyuğa uzanıyor.

Parmaklarını ısııyorum.

Zor.

Uludu, elini geri çekti ve ben bütün gece boyunca ilk kez bir zafer dalgası hissettim.

Dışarı fırlayıp kütüğün içinde kıldığım dalın sivri ucunu savuruyorum. Aslında bir silah değil ama yine de yüzüne savuruyorum.

Zar zor savuruyor ama güç onu geriye doğru savuruyor. Devam ediyorum, dalı önce karnına, sonra da yan tarafına saplıyorum.

Homurdanarak onu yakalamaya çalışıyor. Dalı elimden çekip alıyor, sonra saçımı yakalayıp beni kendine çekiyor, yüzlerimiz arasında santimler var.

"Lakabın sana çok yakışıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Bebek ya da oyuncak bebek gibi aptal birinden daha iyi," diye tükürdüm.

Dişlerinde kanla gülüyor. "Lanet olsun kadın, sen mükemmelsin."

Beni sertçe öpüyor, dişleri çarpışıyor, kan, tükürük ve gözyaşları birbirine karışıyor. Onu tekrar ısıyorum, daha fazla kan akıtıyorum ama durmuyor.

Beni yere itiyor, bir eliyle bileklerimi tutuyor, diğer eliyle de elbisemin eteğini yukarı çekiyor. Kumaş yırtılıyor. Soğuk tenimi yakıyor.

Boynumdan aşağı doğru öpüyor, omzumu ısıyor, sonra da elimdeki kanı yalıyor.

"Artık bana aitsin" diyor.

Başımı sallayıp tekrar yüzüne tükürdüm. "Cehenneme git."

Sadece gülümsüyor, sonra elini bacaklarımdan arasına sokuyor. Bacaklarımdan birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama o daha güçlü. Beni açık tutuyor, parmaklarını içeri bastırıyor, yavaş, sert ve sahiplenerek.

Vücudumun tepki vermesinden nefret ediyorum. Islak olmaktan, her sinirimin canlı olmasından, acının ve zevkin ayırt edilemez olmasından nefret ediyorum.

Eğilip ağzını kulağıma dayadı. "Durdurmamı söyle," dedi.

İstiyorum. İstiyorum.

Ama kelimeler gelmiyor.

Beni eliyle acımasızca beceriyor, hıçkırır hıçkırır ağlayana kadar, yarı öfkeden, yarı da adını koymak istemediğim bir şeyden.

Elini çekip ağzımı siliyor, sonra ayağa kalkıp bana bakıyor.

"Tanıdığım herkesten daha çok mücadele ediyorsun," diyor. "İşte bu yüzden benimsin."

Ayakta duruyor, bana bir şey vermemi bekliyor.

Casey'i düşünüyorum ve onun beni izlediğini biliyorum.

Ayağa kalkıyorum, elbisenin kalıntılarını çıkarıyorum ve kanımı kullanarak göğsüme, kollarıma, yüzüme çizgiler çiziyorum.

Ben av değilim.

Ben fırtınayım.

"Beni sahipleneceksen..." Duraksıyorum, "Beni sahiplenmene İZİN vereceksem, bunu sadece o ürkütücü arkadaşlarının gözleri önünde yapmayacağız. Evet, MERHABA ÇOCUKLAR, GÖRÜYÖRÜM."

Rhett başını yana yatırıp bana baktı. "Öyle mi? Öyleyse nasıl sikilmek istiyorsun, Issy?"

"Kanımı döktükleri kayanın üzerinden."

Cevap veren sırtış karanlık ve tehditkârdı ve sonunda anladım.

Bu oyun eski paranın gücüyle ilgili değil... yeniyle ilgili. Kırıklıklarda güç, mücadelede kuvvet bulmakla ilgili.

Eğer gösteri istiyorlarsa, onlara gösteriyi vereceğim.

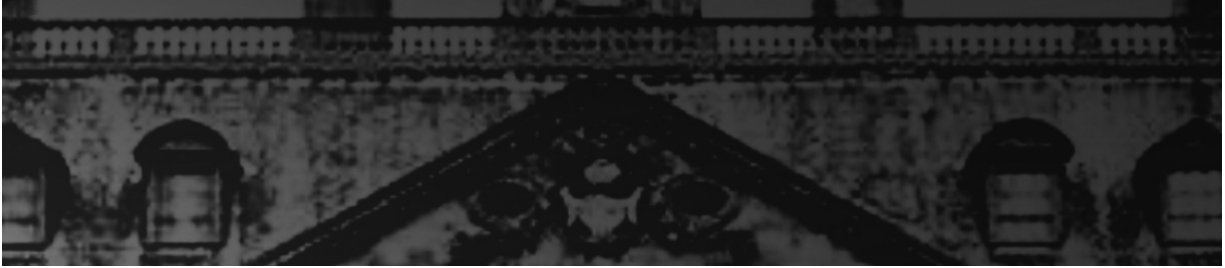
Canavar istiyorlarsa ben canavar olurum.

Rhett elini uzattı, "Hadi o zaman gidelim, vahşi Tanrıçam."

Alıyorum ve yürümeye başlıyoruz.

BÖLÜM 14: RHETT

El ele, sanki tüm dünya her adımımızı izlemiyormuş gibi, setten birlikte yürüyoruz. Isolde, çamurdan bir taç ve dağınık saçlar dışında çıplak. Uyluğundan kan akıyor, kaburgalarına kir bulaşmış, bir göğsü daha önce dalın ısırdığı yarıktan yara izleriyle dolu. Aksıyor ama bana yaslanmayı reddediyor. Vücudunda hiç utanma yok. Çıplak ve hırpalanmış bir şekilde bir Senato salonuna girse, galerinin yarısını ürpertebilir.

Amfiteyatronun üzerindeki yükseltiye ulaşıyoruz. Meşale ışığı başını aydınlatıyor ve yarım saniyeliğine onda Casey'i görüyorum; aynı meydan okuma, aynı vahşi gözler, dünya ona karşı olsa bile aynı şekilde boyun eğmeme tavrı. Aradaki fark şu ki, Isolde ateş ve benzinden ibaretken, Casey ruhen nazikti.

O asla bizim çevremize giremeyecekti ama Isolde girecek.

Bunu yapmak zorunda.

Meclis hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Ne benim için, ne de başkası için.

Saygılı bir mesafede, Vahşi Çocuklar yeniden toplandılar: Colton, Bam, Julian. Hiçbiri kıpırdamadı. Colton, neredeyse selam gibi, yavaşça başını sallayarak saygıyla selam verdi. Bam bir ağaca yaslandı, dudaklarını yaladı, gözlerini Isolde'den ayırmadı. Julian ise kendi açlığıyla izliyordu.

Platformda, Yönetim Kurulu tam bir yarım daire şeklinde düzenlenmiş: hepsi aynı açıyla katlanmış on iki çift el. Abelard ortada duruyor, yüzündeki tek görünür duygu: tam, süssüz bir şok. Valence'in bakışları Isolde'yi izliyor, ama Isolde hareket etmiyor, konuşmuyor.

Fon sağlayıcılar daha dürüst. Tiksintilerini hissedebiliyorum. Çamurda terk edilen ritüel geleneği, Isolde'nin uyluklarındaki kandan daha büyük bir skandal. Smokinli birkaç adam gözlerini kaçırıyor. Kürk şallı bir kadın hafif bir ses çıkarıyor, bastırıyor. Kimse tek kelime etmiyor.

Isolde öne doğru ilerliyor, sunağın dibine doğru yürüyor ve Kurul'a bakıyor. Sonra gülüyor. Yüksek sesli, kontrolden çıkmış, taştan sekip koltukların arasından artçı şok gibi yayılan bir kahkaha. Kollarını açarak eğiliyor, sanki yargılanmak üzere kendini sunuyormuş gibi.

"Gösteri istiyorsan, mutlaka bir tane alacaksın!" diye bağırıyor, sesi kısılmış bir şekilde ve başını geriye atıp gökyüzüne doğru uluyor.

Ses, Kurul'u sarsıyor. Abelard önce gözlerini kırptırıyor, elleri mükemmel düzenlerinden düşüyor. Valence bana sessizce suçluyormuş gibi bakıyor, ama ben sadece gülümsüyorum ve Isolde'yi küçük tepeden antik kayaya doğru yönlendiriyorum. Kum çemberine adım atıyor ve ayaklarını oynatıyor.

Ritüel hançerlerini ve beyaz ketenleri tek kolumla kayadan süpürüp aşağıdaki toprağa saçıyorum. O da kendi başına tırmanıyor, pürüzlü yüzeye doğru sürünerek tırmanıyor, hiç irkilmeden. Tepeye vardığında dönüp izleyen yüzlere, sonra bana bakıyor ve bekliyor. Ona uzanıyorum.

Onu tekrar taş a ittiğimde direnmiyor. Kollarını iki yana açıp bacaklarını açıyor. Tekrar gülüyor, bu sefer daha kısık sesle ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirip bir hayvan gibi bana gösteriyor.

Onu öpüyorum. Sertçe. Alt dudağını kanayana kadar ısıyorum. Göğsünü, tıslamasına yetecek kadar sert sıkıyorum, sonra avucumu kaburgalarının üzerinde gezdirip her birini sayıyorum. Kalbi hızlı ve düzensiz atıyor, ama korkudan değil.

Boynunda bir hickey izi bırakıyorum, sonra köprücük kemiğinin hemen altına bir tane daha. İzler üst üste biniyor; kovalamacadan kalan morlukların üzerine kırmızı ve mor imzam ekleniyor. Toplantının artık bir önemi yok. İsyan çıkarabilir, bağırabilir, tribünleri ateşe verebilirler ve ben durmam.

Tek isteğim onu yutmak.

Yüzümü ısırarak için yukarı doğru eğilmeye çalışıyor ama onu yere bastırıp dizimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum. Soğuğa rağmen kaygan ve sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Kıvranıyor, inliyor, omuzlarıma doğru itiyor ama onu tutuyorum. Taş buz gibi ve derisi ellerimin altında çakıl taşları gibi kayıyor.

Dişlerimi göğüs kemiğinden aşağı doğru kaydırıyorum, sonra aşağı iniyorum ve meme ucunun hemen üzerindeki taze çürüğü ısıyorum. Nefes nefese kalıyor, saçlarını pençeliyor, beni tekrar öpmek için yukarı çekiyor. Dudakları şişmiş ama umursamıyor. Ham olsun istiyor.

Kurul ölüm sessizliğine büründü. Çocukların izlediğini hissedebiliyorum ama onlar arka plandaki gürültüler; Isolde'nin boğazındaki nabızdan veya parmak izlerimde kan geri gelene kadar kalçasını sıkıştırdığımda duyduğum sığ, panik dolu nefeslerden daha az gerçek.

Pantolonumun fermuarını açıyorum. Ses yüksek ve bağışçılardan birkaçı irkiliyor.

Aletimi uyluğuna bastırıyorum, kan ve kirin arasından kaydırıyorum ve tokat atmadan önce başını klitorisine sürüyorum. Bacaklarını birbirine kenetlemeye çalışıyor ama ben onları zorla ayırıp ağırlığımı göğsüne veriyorum.

"Söyle," diyorum ona, sesim sadece onun duyabileceği kadar kısık. "Beni istediğini söyle."

Başını sallıyor, kıkırdıyor. "Siktir git," diye fısıldıyor.

İki parmağımı yavaşça içine sokup, nefes nefese kalana kadar çeviriyorum. "Söyle."

Sızlanıyor, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyor ama sesindeki titreme onu ele veriyor.

"Bunu istiyorsun, Isolde," diyorum. "Seni mahvetmemi istiyorsun."

Gözleri donuklaşıyor. Dudağını ısırp dişlerinin arasından kaydırıyor, sonra da tıslıyor: "Sadece yap. İstiyorum."

"Yeterince iyi değil," diyorum ve parmaklarımı çekiyorum. Çenesinden tutup başparmağımı çenesine bastırıyorum, ta ki ağzını açana kadar. "Bunu bitirince benimsin. Söyle."

Uzun süre bakışlarımı üzerinden ayırmıyor. Sonunda konuştuğunda sesi titriyordu. "Beni bu kabustan kurtardığın sürece seninim."

Kemiklerinin hareket ettiğini hissetmek için onu daha sıkı kavriyorum. "Edeceğim," diyorum.

Sıraya girip içine giriyorum. Sıkı, o kadar sıkı ki, altındaki taştan buzu eritecek kadar sıcak. Kendimi kabzasına kadar gömüyorum, sonra kıpırdamadan duruyorum, vücudunun etrafımda nasıl ayarlandığını hissediyorum. Kollarımı pençeliyor, tenimde çukurlar bırakıyor, sonra tırnaklarını göğsümden aşağı doğru sürüklüyor.

Onu yavaşça, derinlemesine, öyle uzatarak beceriyorum ki her hamle bir damgalama, eskilerini geçersiz kılacak yeni bir iz gibi. Saçları kayanın üzerinde yelpaze gibi açılıyor, meşale

ışığında kırmızı bir hale gibi. Dudakları aralanıyor ama ses çıkarmıyor. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yumuşak, ve dilimi ısıtıyor, emerken ben de geri çekilip penisimin içine girip çıkmasını izliyorum.

Hızlanıyorum, öyle sert çarpıyorum ki taş dizlerime sürtünüyor. Yumrukları göğsüme, yüzüme çarpıyor ama hiçbir şey yok; damarlarımdaki ateşe karşı küçük kıvılcımlar. Eğilip bir avuç çamurlu saç yumruk yapıp diğer elimle onu aralayıp başparmağımla klitorisinde durmaksızın daireler çiziyorum. Şimdi hıçkırıyor ama acıdan değil. O kadar ıslak ki duyduğum tek şey sesi, dibe vurduğum her seferinde beni daha da derine çekiyor.

Kalabalık, gölgeler ve açlıktan oluşan bir leke gibi, ama gördüğüm tek şey, beni izleyen, asla istemesine izin vermediği şey olmaya meydan okuyan gözlerinin mavi, cam kesici kenarı. Öne eğilip ağzına tükürüyorum, tükürüğün çenesinden aşağı süzülmesini izliyorum ve "Benden kaçamayacaksın, vahşi kedi. Asla." diyorum. Onunla birlikte titriyor; mücadele ediyor, pes etmiyor, son saniyeye kadar.

Önce o kırılıyor. Sırtının kemerleri taştan kurtuluyor, sertleşirken tüm vücudu kasılıyor, etrafımdaki kaslar kasılıyor, sanki penisimden ruhumu çekip çıkaracakmış gibi sıkıyor. Dişleri çeneme çarpıyor, bacaklarını kapatmaya çalışırken bacakları geriliyor ama durmayacağım. Onun mahvolduğunu görmek istiyorum, yarın uyandığında her santiminin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Seğirmeler ve artçı şoklar boyunca onu beceriyorum, ta ki sunağın üzerinde bitkin bir halde, karaya vurmuş bir balık gibi nefes nefese kalana kadar.

Nihayet boşaldığımda, ağzımda onun adı, tırnaklarımın altında onun kanı ve altımda titreyen bedeniyle.

Ben çekilmiyorum.

O kadar sessiz ki çam ağaçlarının arasından esen rüzgarı ve içindeki penisimin yumuşak, yapışkan sesini duyabiliyorum.

Yavaşça göz kırparken yüzünü izliyorum, öfkesi tükeniyor, geriye sadece tuhaf, titrek bir tatmin kalıyor.

O kazandı.

Ya da belki de öyle yaptım.

Ya da belki ikimiz de kaybettik ve bu yüzden her şey bu kadar mükemmel hissettiriyor.

Soğuk yeniden hissedilene kadar, seyirciler ayağa kalkıp siyah bir alay halinde dışarı çıkana kadar onun içinde kalıyorum.

Dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bu hareket göğüslerini sallıyor, yüzünde küçük bir gülümsemeyle birleştiğimiz yere bakıyor. Penisim tekrar sertleşiyor, amına gömülüyor ama başını çenemin altına alıp fısıldıyorum, "Artık güvendesin."

Daha fazlasını söylemek istiyorum, onu buraya, yanıma sabitleyecek ve asla uçup gitmesine izin vermeyecek bir cümle. Ama bomboşum. Kelimeler tükendi. Geriye sadece göğsünün göğsüme yaptığı baskı, onu kendime çekerken çırpınan göğüs kafesi kaldı.

Gözlerini yavaşça kırıştırıyor ve sonunda bana bakıyor. Bir şey değişiyor ve kaşları çatılıyor.

"Keşke ben onun yerinde olsaydım?"

"Onu kurtaramadım," diyorum ona. Kelimeler ağzımdan kanlı ve yara bere içinde çıkıyor. "Kız kardeşin. Ben yapmalıydım-"

Yüzüme tokat attı. Sert değildi ama canımı acıtacak kadar.

"Keşke onun yerinde olsaydım?" diye tekrar soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ama onu kurtaramadım," diyorum tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Ve seni de kaybedemem."

Islak ve bitkin bir halde gülüyor. "Beni bile istemiyorsun. Sadece onun hayaletini istiyorsun."

İşte bu beni çok öfkeliendiriyor.

Bileklerini yakalayıp kayaya sabitledim ve kalçalarımı ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde ona çarptım. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye homurdandım. "Sence lanet olası bir hayalet mi istiyorum?"

Vücudu altımda sarsılıyor. "Bırak beni," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Yapmıyorum. Onu daha sert beceriyorum, her hamle bir inkar, bir ceza, bir dua. Herhangi bir teslimiyet belirtisi görmek için yüzüne bakıyorum ama yok. Bana dik dik bakıyor, şakaklarından yaşlar akıyor.

"Sen benim yerimi dolduramazsın," diyorum, vücudumdaki tüm enerjiyle ona çarparak. "Sen bir teselli değilsin. Sen benim kızımsın. Hep öyleydin. Sadece henüz tanışmamıştık."

Sırtımı tırmalıyor, uzun kırmızı izler bırakıyor. Acıdan değil, öfkeden, özgürlükten çığlık atıyor.

"Öyleyse bana göster," diye bağılıyor, "bana senin olduğumu göster."

Ben de öyle yapıyorum.

Saçlarını tutuyorum, başını geriye doğru itiyorum, hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar boğazını ısıyorum. Yanaklarındaki gözyaşlarını yalıyorum, tuzu, nefreti ve ihtiyacı tadıyorum.

Bacaklarını kalçalarıma doladı, topuklarını kığımın arkasına geçirdi ve beni daha derine çekti. Amını sıktı ve başım dönene kadar onu becerdim. Üzerine eğildim, alnımı alnına yasladım ve onu o kadar yavaş ve derin becerdim ki canım yandı.

Onun kırılmasını istiyorum.

Onun yeni bir şeye dönüşmesini istiyorum.

Titriyor, tüm kasları geriliyor ve bir an için parçalanacağını düşünüyorum. Ama sonra gülüyor - yumuşak ve muzaffer bir

şekilde - ve iyi olacağımızı biliyorum.

O, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, ben de, "Biliyorum," diye fısıldıyorum ve sonra boşalıyorum, onu dolduruyorum, işaretliyorum, onu tekrar benim yapıyorum.

Kan, meni ve kaderden daha zor bir şeyle birbirimize bağlıyız.

Üstümüzde gökyüzü griye dönüyor, şafak gecenin kıyısına dayanıyor. Ormanda hışırtılar duyuyorum ama kimin izlediğini, kimin kaldığını, kimin gittiğini umursamıyorum.

Önemli olan kollarımdaki kız ve onun yavaş ve inatçı nefes alış, pes etmeyi reddedişi.

Güneş doğana kadar onu tutuyorum.

Kendi öfkem sönene kadar onu tutuyorum.

Ve en sonunda bıraktığımda kaçmıyor.

O sadece oturuyor ve kayadan atlıyor, spermimiz bacaklarından aşağı sızıyor ve aşağıdaki toprağa, kuma ve kırağa damlıyor.

Alçak bir ıslık sesi bizi o andan koparıyor. Colton bağılıyor. "Vay canına, çok ateşliydi. Umarım kız arkadaşım da öyle düşünüyordur."

Julian gülmeye başladı, saklamaya bile çalışmadan. Bam homurdandı, "Yine de başarabileceğini sanmıyorum."

Onlara orta parmağımı gösteriyorum, "Hasta herifler, Şimdi siktirip gidin." Tekrar gülüyorlar ve sonra gidiyorlar, çizmelerinin sesi patikada kayboluyor.

Isolde yanımda dimdik duruyor, vücudu harap olmuş bir baŐyapıt. Parmak izlerim kalçalarını eziyor, ısırik izleri boynunda açıyor. Bitkin, tüm kasları gevŐemiŐ ama elleri beni hiç bırakmıyor.

Yüzündeki saçlarını geriye atıyorum. Gözleri donuk, odaklanamıyor ve kırmızı  er eveli.

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve dudağı titriyor.

"Beni bırakmayacaksın değil mi?"

Başımı sallayıp parmak eklemlerimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Asla."

Sanki bu yeterliymiŐ gibi başını sallıyor ama elleri titremeye başlıyor. Kollarını belime doluyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.

"Beni güvende tutun," diyor. "Lütfen."

Eğilip başının tepesini öpüyorum, dudaklarımı karışık saçlarına bastırıyorum, nabzını ağzımda hissedebiliyorum.

"Son nefesime kadar" diye söz veriyorum.

Isolde i  çekip gözlerini kapatıyor, hâlâ bana sımsıkı sarılıyor.

Onu kaldırıyorum, kollarımda tutuyorum ve onu sunaktan, kandan ve geçmişten uzağa, patikadan aşağı taşıyorum.

Titriyor, ben de ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Yatakhaneye geri dönüyoruz, boş avludan geçiyoruz, ceketim çıplak bedenine sarılı. Baş omzumda, ağırlıksız bir şekilde duruyor.

Odama varıyoruz ve yaralarına dikkat ederek onu yatağa yatırıyorum. Temiz bir havlu bulup nemlendiriyorum, üzerini siliyorum, kesiklerini sarıyorum. Yaklaşık bir saat sürüyor ve atmam gereken çok sayıda havlu var ama yıkanamayacak kadar yorgun. Çalışırken sessizce beni izliyor.

Karnı guruldadı ama benim halletmem gereken daha acil bir sorunum var.

"Seni ısıtmamız lazım, ayakların pek sıcak görünmüyor."

Gözlerini devirdi. "Evet, bir kızı soğukta koşmaya zorlarsan olacağı bu."

"Mmmm, evet, donmuş gibi görünüyorsun. Hasarı en aza indirmek için ayaklarını yavaşça ısıtacağım."

"Çocuklarımıza anlatabileceğimiz sevimli bir hikaye olmaz mıydı? 'Anne, parmağın neden yok?'" diye gülüyor.

Şaka ne kadar karanlık olsa da gülüyorum ve onu yavaş yavaş ısıtmaya başlıyorum. İşim bittiğinde ayakları, kesik ve morluklarla dolu olsalar bile, tekrar pembe oluyor.

İşimi bitirdiğimde beni yanındaki yatağa çekiyor, göğsüme sokuluyor ve uykuya dalıyor.

Onu izliyorum, her nefesini, her titreyişini ve biliyorum ki, bundan sonra ne olursa olsun, onu benden almaya çalışırlarsa savaş çıkacak.

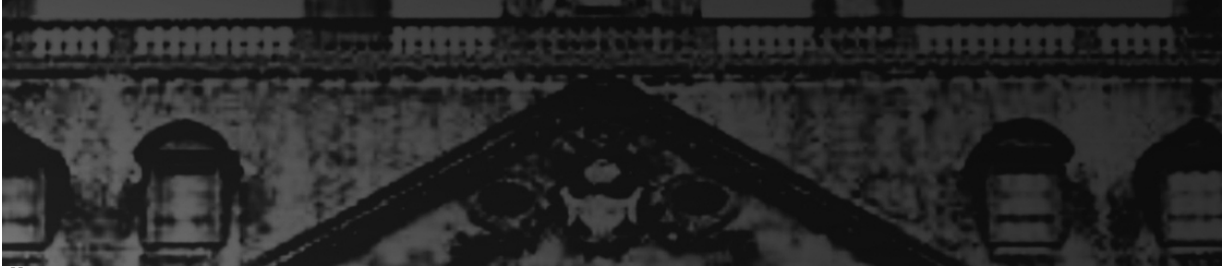
Belki de Cai haklıydı.

Belki bu saçmalığı bırakıp yola devam etmeliyiz.

Yarının ne getireceğini göreceğiz.

BÖLÜM 15: ISOLDE

Önce siyah, sonra göz kapaklarımın arkasındaki kırmızı, sonra da içeriye sızan güneş ışığı. Vücudum kocaman bir yara, acı her parmağımda, her ayak parmağımda, avda zımparalanmış her santim derimde yankılanıyor.

Uykuya nasıl daldığımı hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey, belimdeki kolunun hissi, çenesinin başımın üstündeki ağırlığı, kafa derime değen ılık nefesi, önce sıcak, sonra soğuk, sonra öylece orada, gitmeyi reddediyor. Sonra: ışıklar sönüyor.

Şimdi uyanıyorum, tam ve hazırım, ilk düşüncenizin "öldüm mü?", ikinci düşüncenizin ise "hala ben miyim?" olduğu türden bir uyanıklık.

Yatak benim değil. Oda benim değil. Bu bedene benim deme hakkım bile yok, sanki biri ödünç alıp kırık bir şekilde geri

vermiş gibi hissettiriyor.

Fark ettiğim ilk şey yatağın boyutu oldu; tek bir canavar için fazla büyüktü. Ağır, oymalı yatak başlığı, saray belgesellerinde gördüğünüz türden, köşeli ahşaptan, yumuşaklıktan eser yok. Her yer bembeyaz. Çarşaflar pahalı ama yastık kılıfları erkek teri ve sigara dumanı gibi kokuyordu; burbonun ve kendi ellerinden kokuyu çıkarmak için kullandığı sabunun bıraktığı koku. Tanıdık ve iyi anlamda değildi. Bu kasabadaki tüm erkekler gibi, hayvanı pahalı bir kimyasal kokuyla kaplamıştı. Ama hayvan hâlâ burada, bir yerlerde.

Başımı dikkatlice hareket ettiriyorum ve manzara genişliyor: Yatak odası devasa, tavanlar o kadar yüksek ki ampul tepede minik, öfkeli bir yıldız gibi. Pencereleer karartma perdeleriyle kaplı, güneş ışığı sadece kumaşın gevşediği yerden sızıyor. Mobilyalar modern, siyah ve alçak. Okunmamış mektuplarla dolu bir masa, cam bir sürahi ve dört uyumlu bardak, sanki savaş ortasındaymış gibi düzenlenmiş antika bir satranç takımı var. Pencerenin yanında tek bir koltuk, üzerine bir battaniye atılmış ve yanında da sırtları buruşmuş ve yıpranmış bir kitap yığını var.

Her şeyi katalogluyorum çünkü kendimi kataloglamaktan daha kolay.

Ama bundan kaçış yok. İlk kontrol ettiğim şey ayaklarım oldu; ikisi de gazlı bezle sarılı, ayak parmakları dışarıda, tırnakları yırtılmış. Acı bembeyaz, kemiğin altında bir ateş yanıyor. Onları oynatıyorum ve neredeyse çığlık atıyorum. Sonra ellerim: avuç içlerim bandajlı, bir baş parmağım bantlanmış. Eklem yerleri şişmiş ve ete sürtünmüş.

Dirseklerim ve dizlerim yanıyor. Kaburgalarım her nefes alışımnda ağrıyor. Göğsümde sanki bir kamyon çarpmış gibi bir sıkışma var. Boynumda ve omuzlarımda göremediğim ama hissedebildiğim kesikler ter ve sargının altında yanıyor.

Ağzımda demir tadı var. Gözlerim uykusuzluktan, belki de artık ağlamaktan yanıyor; bunun kanıtını unutmaya kararlı olduğumdan.

Yan tarafıma yaslanmış, bir yanağımı onun gibi kokan bir yastığa dayamış haldeyim. Sol kolum sıkışmış, ağırlaşmış ve aşağı baktığımda nedenini anlıyorum: Hâlâ burada, yanımda kıvrılmış, eli karnımda, parmakları sanki bağırsaklarımdan dışarı dökülmesini engellemeye çalışıyormuş gibi açık.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Gözleri kapalı ama nefesi yavaş değil. Uyuyormuş gibi yapıyor ya da uyumanın eşiğinde, seğirmemi bekliyor.

Hareketsiz yatıyorum. Her sinirim yanmış bir fitil gibi. Detaylara odaklanıyorum; saçları darmadağın, her zamanki özenli saç stili gitmiş, tutam tutam ter ve kanla şakağına yapışmış veya yapışmış. Çenesinde bir çürük, dişlerimin battığı dudağında derin bir çatlak var. Gömleği gitmiş. Göğsü tamamen kas, eski yara izleri ve tırnaklarımdan taze izlerinden oluşuyor.

Bu haliyle çok genç görünüyor. Bir canavar gibi değil, şeytani deri kostümün altında yaşadığından her zaman şüphelendiğim o sikik çocuk gibi.

Ondan nefret etmek istiyorum ama bu ona teslim etmeye hazır olmadığım bir güç vermek anlamına gelir.

Karnımdaki eline, bana nasıl sarıldığına, vücudunun gerginliğinin beni yakınında tutmak için değil, kaçarsam ilk tepki verecek kişi olmak için ayarlandığına bakıyorum. Sanki bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi.

Elini belimden çekmeye çalışıyorum ama parmaklarım bileğine değdiği anda gözleri açılıyor. Yeşil, canlı, tüm hayatını bir şeyler avlayarak geçirmiş ve nasıl duracağını bilmeyen birinin yoğunluğuyla içimi yakıyor.

İlk başta konuşmuyor. Sadece beni izliyor, sessizliğin işini yapmasına izin veriyor. Buna dayanamıyorum.

"Ne?" diyorum, sesim boğuk, belki biraz da korkmuş.

"Uyanıksın." Bunu bir soru gibi değil de bir ifade gibi söylüyor, sonra elini karnımdan kaldırıp geriye yaslanıyor ve kendi elinin üzerine koyuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki odun kırma makinesinden geçmiş gibiyim." Doğrulmaya çalışıyorum ama kaburgalarım siktir git diyor.

"Yapma." Omzuma elini koyup beni nazikçe geri itiyor. "Dinlenmen gerek. Sana banyo hazırlayayım. Dün gece en kötü yaralarına baktım ama belli ki birkaçını atlamışım."

"Berbat bir iş çıkardın. Kendimi ölü gibi hissediyorum."

"Ölmeyi mi tercih ederdin?" diye soruyor ve bir an için bu soruda bir yumuşaklık, gerçek bir soru var.

"Bu bir seçenek mi?"

Gölerek homurdandı. "Artık değil. Artık benimsin Greenwood. Seni buradan çıkaracak tek Şey ölüm ve buna asla izin vermeye niyetim yok."

Yataktan yuvarlanarak kalkıyor, beni itmemeye dikkat ediyor. Üzerinde boxer Őorttan başka bir Şey yok. Geriniyor, yüzünü buruşturuyor, sonra yalınayak pencereye yürüyor. Karartma perdesini aralıyor ve oda ışıkla doluyor. Orada öylece duruyor, karla kaplı dörüüye bakıyor, sırt kasları gergin, elleri cama dayalı.

"İnsanları hep uyurken mi izliyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece uyurken beni öldüreceklerinden korktuklarım."

"Korkmuş?"

Omzunun üzerinden dudaklarını büzerek baktı. "Öngörülemezsin, Isolde. Dün gece onlara harika bir gösteri sundun ve bu hiç beklenmedik bir Şeydi. Oyunu altüst ettin."

Sağlam elimdeki parmaklarımı memnuniyetle oynattım. "Güzel."

Kollarını kavuşturup bana döndü ve sanki röntgene bakıyormuş gibi baktı. "Aslında nasıl hissediyorsun?"

Gerçeği söylüyorum çünkü yalanlar onun için boşa gidiyor: "Ayaklarım mahvoldu, ellerim daha da kötü, kaburgalarım sanki birileri sırlarımı sıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyor. Ve açım. Açlıktan ölüyorum."

Bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor, sonra büfeye gidip sürahidenden kristal bir bardağa su dolduruyor. Bana getiriyor, yatağın kenarına oturuyor ve ben yudumlarken bekliyor. Su ılık. Bardak ağır, bir yurt odası için aptalca gösterişli.

Ama sanırım para buna izin veriyor. Aptalca şeyler.

Bitirdiğimde bardağı kenara koyuyor. "Küvetinizi ben hazırlayayım."

Seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"Ben kendim yaparım."

"Hayır." Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve banyoya doğru yürüyor, kapıyı ardına kadar açık bırakıyor. Akan suyun sesini, küvetin dolma sesini duyuyorum. Ellerini kapı pervazına dayamış, karnımı sıkan tüm kaslarını göstererek geri dönüyor ve "Oraya ulaşmak için yardıma ihtiyacın var, tabii sürünmek istemiyorsan." diyor.

Haklı. Bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum ve parçalanmış ayaklarımın üzerinde yürüme düşüncesi bile beni kusturmaya yetiyor.

"Tamam," diye çıkıştım. "Beni taşı."

Sırıttırıyor ve canavar bir anlığına geri dönüyor. Beni gelin gibi kucaklayıp banyoya taşıyor. Küvet devasa, beyaz ve ayaklarında pençeler var. Yüzeyden buhar yükseliyor ve nane ve okaliptüs kokusu burnuma geliyor. Beni kenara bırakıyor, sonra çömelip ayaklarımdaki bandajları çözüyor.

Görünüşleri hissettiklerinden daha kötü: ciltleri soyulmuş, morarmış, ayak parmakları şişmiş ve etli, tırnakları siyah. Dişlerinin arasından tıslıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemiyorum. Avuçlarımdaki kalan bandı da soyuyor, öfkeli kırmızı deriyi ve üç yeni kabarcığı ortaya çıkarıyor.

"Sanki hayatın buna bağlıymış gibi koşuyordun," diyor gururla.

"Öyle oldu, aptal."

Eliyle suyu yokluyor, sonra kolunu dizlerimin altına sokup beni küvete indiriyor. Sıcaklık anında acı veriyor, sonra rahatlama. Çöküyorum, dudağımı ısıyorum ve ses çıkarmayı reddediyorum.

Kapalı klozet kapağının üzerinde oturmuş, kollarını kavuşturmuş, beni izliyor.

Ona dik dik baktım. "Artık gidebilirsin."

"Kalacağım" diyor gülümseyerek ve ayrıntıya girmiyor.

Su yakıyor ama yine de ovuyorum, kahverengi ve kırmızının tenimden nasıl akıp gittiğini izliyorum. Ayağımı kaldırıyorum, ayak kemerindeki kesiği inceliyorum, sonra da bir şapırtıyla akmasına izin veriyorum. Ellerim titriyor.

Seyrediyor ve bir dakika sonra, "İsterseniz yardımcı olabilirim." diyor.

"Siktir git" demek istiyorum. Ama acının daha çok gitmesini istiyorum.

"Tamam. Ama göğüslerime dokunamazsın."

Gülüyor ve tezgahdan bir bez alıyor. Suya batırıyor, sonra küvetin yanına diz çöküp omzuma dokunmaya başlıyor. Dokunuşu nazik ve titiz. Klinik bir dokunuş değil, ama cinsel de değil. Kesikleri ovuyor, sıyrıkları siliyor, cildin her santimini enfeksiyon olup olmadığını kontrol ediyor.

Odaklanmış, ağzı dimdik, kaşları çatık.

Yüzünü izliyorum. Şimdi farklı. Küstahlığı gitmiş. Avcıdan eser yok, sadece bir daha hata yapmamaya çalışan birinin kemiklerine kadar işlemiş konsantrasyonu.

Onunla konuşmak istiyorum, gerçekten konuşmak, her şey hakkında. Av, geçmişi, kız kardeşim. Tüm bunların neresinde olduğumu. Kelimeler gelmiyor ve onları nasıl oluşturacağımı bilmiyorum.

Sırtıma doğru hareket ediyor, parmaklarını çürük kaburgalarımda gezdiriyor. Yan tarafımda mor ve sarı çiçekler görünce yüzünü buruşturuyor.

Bezi durulayıp uyluklarıma doğru hareket ediyor, acıyı ovuyor, kaslarıma masaj yapıyor. Kıvrınmamaya çalışıyorum ama acı keskin ve temiz, sanki daha önce gelen her şeyi yakıp kül ediyormuş gibi. Saçımı yıkamak başlı başına bir

ritüel ama o acele etmiyor, saçlarım parmaklarının altında gıcırdayana kadar düğümleri ve kiri temizliyor. İşini bitirdiğinde su açık çay rengine oluyor ve cildim sanki eski benin son katmanını dökmüşüm gibi yenilenmiş hissediyor.

Ayağa kalkmama yardım ederken elleriyle kollarımı kavlıyor, sonra beni bir havluya sarıp saçlarımı bir havluyla kuruluyor. Beni yatağa geri götürüyor, yere bırakıyor ve ilk yardım çantasını almaya gidiyor.

Döndüğünde yatağın yanına diz çöküp ayaklarıma merhem sürmeye başlıyor. Ayaklarımı temiz gazlı bezle sarıyor, ellerimi bantlıyor, ayak bileğimdeki şişliği kontrol ediyor.

O kadar nazik ki çığlık atmak istiyorum.

İşini bitirince topuklarının üzerine oturuyor, bana bakıyor ve "Artık güvendesin." diyor.

Ona inanmıyorum. Ama inanmak istiyorum.

Ayağa kalkıyor, dolabı karıştırıyor ve bana bir sweatshirt atıyor. Onunki, kolları çok uzun, gövdesi çok geniş. Başımdan geçirip, oğlansı nane kokusunu içime çekiyorum.

Yanımdaki yatağa oturuyor, bana dokunmuyor, sadece izliyor.

Uzun süre sessizce oturuyoruz.

En sonunda, "Bir daha sana zarar vermeyeceğim." diyor.

Ona bakıp espriyi bekliyorum.

Göğsü büyük bir iç çekişle inip kalkıyor, "Kalmanı istiyorum."

"Bana pek de seçenek bırakmıyorsun, Grey." diye homurdandım.

Başını sallıyor. "Hayır. Yani, kalmanı istiyorum. Benimle. Çünkü sen istiyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu yüzden yorganı çeneme kadar çekip tavana bakıyorum, dünyanın sadece bir dakikalığına yavaşlamasını diliyorum.

Yanımda, sırtüstü yatıyor, kollarını kavuşturmuş. Bana değmiyor, beni sıkıştırmıyor, sadece orada.

Bir süre sonra vücudumdaki ağrı hafifleyip zonklamaya başlıyor. Tüm dönen duygularım arka plandaki bir uğultuya dönüşüyor.

Kendimi biraz olsun akışa bıraktım.

Ve aylardır, belki de yıllardır ilk defa boğulmayı hayal etmiyorum.

Kırık gülümsemeli çocuğu ve kaburgalarımın üzerindeki elinin beni kırmayacak kadar nazik hissini hayal ediyorum.

Ve ben av ya da avcı olmadığım, yeni bir şey olduğum bir geleceği hayal ediyorum.

Hayatta kalabilecek bir şey.

Uyuyor muyum yoksa bayılıyor muyum emin değilim ama yüzeye çıktığımda hâlâ oradaydı, ama şimdi yatağın kenarında oturmuş, bir bacağı sallanıyordu. Kolunda bir çürük, kaşında bir kesik, boynunun yan tarafında kurumuş kan vardı. Bir kurda benzemiyordu, otobüs çarpmış bir üniversite öğrencisine daha çok benziyordu.

Kendini temizleyecek kadar bile yanımdan ayrılmadı.

Duvara bakıyor, gözleri sabit, hareketsiz. Bir an için öldüğümden ve burasının cehennem olduğundan eminim, ama sonra bana bakıyor ve dünyadaki tüm suçluluk duygusu o tek bakışa sığıyor.

"Uyandın."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve acı beni kendime getiriyor.
"Duş bile almadın."

Gülümsemiyor. "Yalnız uyanmanı istemiyorum."

"Ha."

"Özür dilerim," eli battaniyenin üzerinden uyluğuma geliyor.
"Her şey için özür dilerim."

Onun özür dilemesini istemiyorum. Özrünü yüzüne fırlatmak, buna neredeyse inanan kısmımı söküp atmak istiyorum.

Ama yukarı baktığında gözlerinde nasıl mücadele edeceğimi bilmediğim bir şey var.

Köprücük kemiğimdeki morluğun üzerinden bir parmağıyla geçiyor, sonra elini kucağına bırakıyor. "Acıyor mu?" diye soruyor.

"Sadece hareket ettiğimde," diye yalan söylüyorum.

"Bunu yapmamaya çalış."

Kıpırdamıyor, öylece oturuyor, boynumun kıvrımına bakıyor. Gözleri sabit, aç ama ete aç değil. Başka bir şey bu, kelimelerle anlatamadığım bir şey.

Dizlerimi göğsüme kadar çekip kollarımı onların etrafına doladım ve yüzümü dirseğimin kıvrımına gömdüm.

"Ben seni asla incitmek istemedim." diyor.

Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktım.
"Beni kandırabilirdin."

Kendini savunmuyor. Sadece oturuyor, içi boş.

Nefes alıp verdi. "Casey olanları hak etmedi. Ama sen de... sen de bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Ben... seni nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum. Av... hileli. Seni almasaydım, sana merhamet etmezlerdi. Kaçış yok. Benim için değil. Hiçbirimiz için değil."

Şakanın sonunu, "hepsi senin iyiliğin içindi" kısmını bekliyordum ama o, sanki ne kadar acıklı duyulduğunu biliyormuş gibi, sözleri öylece bırakıyordu.

"Ben Casey değilim. Zayıf değilim."

Başını sallıyor. "Biliyorum."

Yüzümdeki saçları geriye itiyor, başparmağı elmacık kemiğime değiyor. Eli sıcak, sert ama acıtmıyor.

"Sonsuza dek özür dileyebilirim ve eğer gerekiyorsa söyleyeceğim de, ama ya bana inanacaksın ya da inanmayacaksın. Her iki durumda da yapabileceğim pek bir şey yok."

Bir şeyler söylemek istiyorum, ona siktir gitmesini söylemek istiyorum ama öfkem gitmiş, yerini tuhaf, boş bir sızı almıştı.

Ayağa kalktı, ellerini bükerek odada volta attı. "Gitmek istersen seni durdurmam."

Kırgın bir şekilde gülüyorum. "Doğru düzgün yürüyemiyorum bile."

Yatağın önünde diz çöküyor, yüzü benimkiyle aynı hizada. "Öyleyse kal. Şimdilik. Lütfen."

Lütfen beni şaşırttı. Daha önce hiç bir şey istememişti.

Uzanıyor, tereddüt ediyor, sonra elini dizime koyuyor. Gözleri vahşi, çaresiz, sanki bir şeyden kaçan o.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." diye fısıldıyor.

Ben de öyle.

Bu yüzden mantıklı olan tek şeyi yapıyorum: Gömleğini tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve öpüyorum.

Eskisi gibi değil. Ne şiddet var, ne açlık. Sadece dudaklar dudaklara değiyor, istememen gereken bir şeyi istemenin yavaş yavaş verdiği ihtiyaç.

O da beni yavaşça öpüyor, sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi. Elleri yüzümü kavıyor, başparmakları çene çizgimde geziniyor.

Ben ona izin verdim.

Yaralarımı sarsmamaya dikkat ederek beni sırtüstü yatırıyor ve vücudumu kendi bedeniyle örtüyor. Sıcak ve ağır, ağırlığı bir teselli.

Boynumdan aşağı doğru öpüyor, her bir çürüğün başında duruyor. Orada oyalanıyor, dili nazik, dudakları yumuşak. Elleri asla dolaşmıyor, asla itmiyor.

Önce benim hareket etmemi bekliyor.

Elimi vücudunun üzerinde gezdiriyorum, sırtındaki yara izlerini, sert kas çizgilerini hissediyorum. Titriyor, sonra daha da yaklaşıyor.

Sweatshirt'ü yavaşça başımdan sıyrıp, bandajlı kollarımı ve omzumdaki gazlı bezi görünce duraksadı. Ağzı kasıldı ama devam etti.

Diz çöküyor, istediğimden emin olmam için bana alan bırakıyor. Göğsü eski yaralarla dolu; bazıları solmuş, bazıları yeni. Öne eğilip parmaklarımla üzerlerinde geziniyorum ve gözlerini kapatıp derin nefes alıyor.

Ellerini uyluklarımda yukarı kaydırıyor. Her bir izi, yarayı, sıyrığı teker teker öpüyor, sanki acıyı silmeye çalışıyormuş gibi.

Yavaş hareket ediyor, hayır dememi bekliyor.

Ben yapmıyorum. Bunun yerine, iç çamaşırımı yana çekip, boxer'ının önündeki delikten penisini çıkarmasını izliyorum. Onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum ve bacaklarımla arasına yerleşerek ilerlerken beni fazla sarsmamaya dikkat ediyor.

Penisini girişime doğrulttu ama içeri itmedi. Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bekledi.

"Bu uygun mu?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, hepsi bu kadar.

İçime giriyor, yavaşça, dikkatlice, göz temasını hiç kesmeden. Beni dolduruyor ama hareket etmiyor, vücudumun ona uyum sağlamasına izin veriyor.

Yüzümdeki saçlarımı çekiyor, göz kapaklarımı, yanaklarımı, çenemi öpüyor.

Beni sanki değerli bir şeymişim gibi beceriyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Ama durmuyorum.

İçimde hareket ediyor, her hamlesi yavaş, kasıtlı, dün gecenin tam tersi. Acı yok, sadece yavaş yavaş artan bir zevk, acıyı yakıp yok eden bir sıcaklık.

Kollarını bana doladı, beni sıkıca sardı. Göğsü terden kayganlaşmıştı, ağzı aynı anda her yerdeydi.

Omuzumu ısırp yukarı doğru eğiliyorum ve o inliyor, sesi boğuk çıkıyor.

Hızlanıyor ama asla çok fazla değil. Vücudumu okuyor, her nefes alışımı, her iniltilimi, her sızlanışımı takip ediyor.

Adımı sessizce tekrar tekrar söylüyor, sanki beni burada tutmak, kendisine bağlamak için ihtiyaç duyduğu bir tezahürat gibi.

Önce titreyerek geliyor, sonra yüzünü boynuma gömüyor. Orada öylece duruyor, nefes nefese, bırakmayı reddediyor. Parmakları aşağı doğru hareket ediyor, klitorisimi çevreliyor, beni okşarken, penisi içimde yarı sertleşiyor, etrafını

sardığımda, orgazm her şeyi tüketen bir alev yerine hafif bir dalga gibi.

Güzel bir his. Vahşi bir hayvan gibi değil de bir sevgili gibi becerilmek.

Ellerimi saçlarının arasından geçirip parmaklarımı buklelerinde gezdiriyorum.

Öylece, saatlerce öylece kalıyoruz.

Sonunda yuvarlanıp gittiğinde, bir elini karnımın üzerinde tutuyor, başparmağıyla kalçamın hemen üzerindeki deriyi okşuyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

Hiçbirini yapmam.

Ama sessizlik artık farklı.

Dolu.

Önce o uykuya dalıyor, yüzü saçlarıma gömülü, eli hala belimdeyken.

Nefes alışını izliyorum, göğsünün her inip kalkışını sayıyorum.

Kaçmak istemediğimi fark ettiğimde canım acıyor.

Kalmak istiyorum.

Sadece kısa bir süreliğine.

Ta ki acı geçene kadar.

Belki daha uzun.

Sırtüstü yatıp tavana bakıyorum, bir kolum başımın arkasına, diğeri çıplak omzuna atılmış. Şimdi yanıma kıvrılmış, yüzü koltuk altıma gömülü, canavarlardan saklanan bir çocuk gibi. Elimi sırtında gezdirip eski yara izlerinin kabarık izlerini, derinin bir türlü tam olarak iyileşmediği yerleri hissediyorum. Bazıları ince, beyaz, neredeyse görünmez; bazıları ise kalın, engebeli, yıllarca süren şiddet ve hayatta kalmanın ürünü.

Tek tek onları takip ediyorum, her birinin nasıl bir hikaye anlattığını merak ediyorum. Kaç kez avlandı? Kaç kez başkası için veya başkası yüzünden kanını akıttı? Kaç kez umursamıyormuş gibi davrandı, sırf daha fazla umursayabilmek için?

Daha da önemlisi... bunu ona kim yaptı?

Kıpırdanıyor, daha da sokuluyor ve belimdeki elini daha da sıkılaştırıyor. Göründüğünden daha ağır, ölü bir ağırlık, sanki kendini dünyaya bağlamak için beni kullanıyormuş gibi.

O kadar tatlı ki, neredeyse onu kabuslarında rahatsız eden şeyden korumak istiyorum.

Neredeyse onun buraya gelme sebebim olduğunu unutmak istiyorum.

Casey'nin olmamasının sebebi.

Parmaklarım, çatışan duygularıma rağmen yukarı doğru hareket ediyor, ensesini, saçlarının tenine değdiği yeri buluyorum. Hafifçe kaşıyorum ve çenesinin kıvrımını ortaya çıkaracak kadar kıpırdanarak iç çekiyor. O kadar güzel, neredeyse melek gibi ki, göğsümde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor.

Eğer uyuyorsa, hayatında hiç kötü bir şey yapmamış demektir.

Ama sonra nefesini veriyor ve tıkanıklığı, takılmayı, göz kapaklarının hemen ardında gizlenen bir kabusun eşiğini duyuyorum.

Rüyasında ne gördüğünü sormak istiyorum. Onu uyandırmak, sarsmak, gözlerimin içine bakmasını ve neden böyle şeyler yaptığını söylemesini istiyorum.

Ama ben yapmıyorum.

Bunun yerine onu kendime doğru çekip dudaklarımı alnına bastırıyorum. Kıpırdamıyor, uyanmıyor.

Orada yatıyorum, tavana bakıyorum, sıvadaki çatlakları, kırık perdeden sızan güneş ışınlarında dönen toz zerrecelerini

sayıyorum.

Ondan nefret etmeliyim. Kaçmak, onu isteyen parçamı söküp atmak istemeliyim.

Ama yapamam.

Gerçek şu ki, kollarının etrafımda hissettirdiği duyguyu, nefesinin tenimi ısıtmasını, yara izlerinin benimkilerle aynı hizaya gelmesini seviyorum.

Ben de çok beğeniyorum.

Uykusunda mırıldanıyor, anlayamadığım bir şey. Eli karnımda sıkılaşıyor, beni daha da yakınına çekiyor. Sıcaklığın içine kıvrılıp dünyanın etrafımızda dönmesine izin veriyorum.

Bir süreliğine yeterli olacaktır.

Saniyeleri, nefesleri, kalp atışlarını sayıyorum.

Bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Acaba hayatta kalmak bu mudur?

Elim karnımın üzerinde duran elini buldu. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip sıktım.

Bir söz.

Ya da bir uyarı.

Gözlerimi kapatıp kendimi akışa bırakıyorum.

Düşüncelerim bomboştu. Öfke, acı, hiddet. Muhtemelen seçme şansı olmayan bir şey için intikam alma arzusu.

Onun yerine onu hayal ediyorum.

Ve bunun beni tekrar bütün yapmaya yetip yetmeyeceğini merak ediyorum.

BÖLÜM 16: RHETT

Dinlenirken rüya görmüyorum. İçimde kalan her ne varsa, hepsi sansürlenmiş, sınıflandırılmış, Av'da yanmış. Isolde yanımda uyuyor, bir kolu göğsünde, diğeri dirseğine kadar bandajlı. Saçları yastığıma yayılıyor, kuruyan kan renginde. Kıpırdamıyor, seğirmiyor. Nefes alışını izliyorum, göğsünün her inip kalkışı arasındaki saniyeleri sayıyorum, dönmesini, uyanmasını, boşluğu dolduracak acımasız ve gerekli bir şey söylemesini bekliyorum.

Kalkıp kısa bir duş aldım, onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemedim, sonra yeni bir boxer şort giyip yanına geri döndüm.

Odamın dışındaki koridor, eski boruların uzaktan gelen iniltisi dışında sessiz, ama ben onlara alışkınım. Alışık olmadığım şey ise ölçülü ayak sesleri, fayanslarda tık-tık,

kasıtlı ve yavaş bir ses. Kapıyı çalan yok. Kim olursa olsun, uyarma zahmetine girmiyor.

Çarşaf lar kalçalarım da toplanmış, dik oturuyordum ki kilit bir tık sesiyle açıldı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri biri girdi; silüet, tepedeki ampullerin sert ve keskin ışığıyla aydınlandı. Siyah cüppeler ve sanki teninin bir parçasıymış gibi sıkı eldivenler.

Elinde bir tomar para var. Eski para, harfi harfine.

Kapıyı arkasından kapatıp içeri girer girmez, parşömeni iki eliyle tutarak kollarını uzattı.

Güç gösterisi yapma zahmetine girmiyorum. Ayağa kalkıyorum ve ellerimi iki yanımda gevşek bir şekilde ona doğru uzatıyorum.

"Yönetim Kurulu'nun incelikleri azalıyor," diyorum.

Elçi cevap vermiyor, sadece başını hafifçe eğiyor.

Parşömeni alıp kırmızı balmumunu başparmağımla kırıyorum ve açıyorum. Antetli kağıt tanıdık: Yönetim Kurulu'nun arması, Westpoint'in logosu.

Veliaht Rhett Grey'e:

Siz, iddia edilen kişiyle birlikte, belirlenen saat 20:00'de Kurul huzuruna çıkmaya çağrılıyorsunuz. Avlanan Isolde Greenwood'u, gelenek ve mirasın gerektirdiği şekilde, törensel kabul ve damgalama için sunacaksınız.

Tamamlandığında, Başkanlık Divanı'nın tüm hak ve yükümlölüklerine sahip olacaksınız.

Aksi takdirde hak kaybı yaşanacak ve kayıtlar derhal silinecektir.

Mührü kırmadan önce her kelimeyi tahmin edebilmeme rağmen iki kere okudum.

Parşömeni tekrar kıvrıp haberciye baktım. "Abelard'a orada olacağımı söyleyebilirsin. Ve yeni bir şey denemesini de. Tehditler sıkıcı olmaya başladı."

Çenesini hafifçe şıklattıktan sonra arkasını dönüp dışarı çıktı, kapı da arkasından bir tık sesiyle kapandı.

Parşömeni masaya fırlatıp Isolde'ye bakıyorum. Uyanık, gözleri kocaman açılmış ve hiç kırpmıyor, habercinin olduğu yere bakıyor. Teninin solukluğu her zamankinden daha parlak. Bir kez göz kırpmıyor, sonra doğruluyor ve çarşaf beline kadar kayıyor.

"Ne yazıyordu?" diye soruyor.

Hemen cevap vermiyorum. Onu Yönetim Kurulu siyasetine ne kadar dahil edeceğimi düşünmem gerek. "Her zamanki gibi. Seni benim olarak damgalamak ve bana sadakat yemini ettirmek istiyorlar."

"Ya gitmezsek?"

"İkimizi de öldürürler," diyorum ve yumuşatmaya çalışmıyorum.

Omuzlarını silkiyor ama hareketleri sert. "Anlaşıldı. Ne olmuş yani? Beni damgalayacak mısın?"

"Hayır."

Ondan sonra konuşmuyoruz. Söylenecek bir şey yok.

Aksayarak banyoya gidip kapıyı çarpıyor. Suyun aktığını, şişelerin şangırtısını duyuyorum. Zamanı giyinerek değerlendiriyorum. Siyahı seçiyorum ama bugün güzel bir takım elbise, üzerime tam oturan bir takım elbise. Kravat ipek, dar, düğümü minik ve kusursuz.

Çekmeceyi karıştırıp Westpoint kol düğmelerini arıyorum; gümüş çerçeveli, ortasında okul arması bulunan iki oniks halka. Arma, nesiller boyu süren Griler yüzünden pürüzsüzleşmiş; göğsümdeki yaralar veya kanımdaki öfke kadar artık bunlar da benim.

Caius'un aksine, köklü ve zengin bir aileden gelmiyorum. Hayır, geçmişim nesiller boyu gölgelerde gizlice dolaşmak, anlaşmalar yapmak, imparatorluklar kurmak ve makineye güç veren miras okulları işletmek üzerine kurulu.

Büyük büyük büyükbabam Westpoint'in kurulmasına yardımcı oldu ve babam öldükten sonra Yönetim Kurulu benim 'büyümemi' ve yanlarındaki yerimi almamı beklemek zorunda kaldı.

Caius'un gemiden atlaması beni daha avantajlı bir konuma getirdi. Rekabet edecek altın kaşıklı bir çocuk olmadığı için, Başkanlık kesin bir hedefti.

Banyo kapısı açılıyor. Isolde, havluya sarılı, saçları hâlâ ıslak, yüzü ifadesiz bir şekilde dışarı çıkıyor. Yavaş hareket ediyor, ayaklarına dikkat ediyor. Bandajları çıkarıp yerine setimden yenilerini takmış. Elleri daha da kötü görünüyor, hatta hiç konuşmuyor.

Dolabıma gidip ona aldığım elbiselerden birini çıkarıyor. Beyaz. Elbiseyi havaya kaldırıyor, uzun bir süre bakıyor, sonra çıplak vücuduna geçiriyor.

Fermuarı çekerken yardım istemiyor. Bunu yaparken bana bakmıyor.

Aynaya gidip kravatımı bağıyorum ve camdaki yansımasını izliyorum. Odanın en uzak ucunda durup kapıya bakıyor. Dudakları soluk, neredeyse mavi. Birkaç gün önce getirdiğim yeni ayakkabıları giyerken elleri titriyor. Mor bağcıklı beyaz koşu ayakkabıları.

Birbirine hiç uymuyor gibi görünüyor ama ben onu böyle seviyorum. Hiçbir şey gerçek değilken, bu gerçek.

Aynadaki bakışlarını yakalıyorum. Orada sadece hesap ve korku var. Seçeneklerini gözden geçiriyor ve hepsinin boktan olduğunu görüyor.

Düğümü tamamlayıp ceketin önünü düzeltiyorum ve ona dönüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve bir an neredeyse gülümsüyor.

Odanın karşı tarafına geçiyorum, tenindeki sabun kokusunu, altındaki korkunun keskinliğini duyabilecek kadar yakınımla. Eline uzanıyorum ve tutmama izin veriyor. Parmakları soğuk, o kadar soğuk ki tenimde bile soğuk hissedebiliyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum: "Orada ne olursa olsun, artık benim olduğunu unutma. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Kısa bir havlamayla gülüyor. "Mhmm," diye mırıldanıyor ama bırakmıyor.

Yıkık dökük prens ve isteksiz prensesi el ele kapıya doğru yürüyoruz.

Askılıktan sıcak bir palto alıp, onu giydiriyorum ve dışarı çıkıp merdivenlerden inmeden önce kışın soğukuna karşı sıcak kalmasını sağlıyorum.

Koridorda yavaşça yürüyoruz, Batı kanadına doğru ilerliyoruz ve ardından basamakları birer birer çıkıyoruz.

Muhafızlar gölgede duruyor, elleri arkalarında, gözleri her şeyin üzerinde ve hiçbir şeyin üzerinde. Bizi durdurmuyorlar, bir bakış bile atmıyorlar.

Toplantı odası en üst katta. Sanki sandalyeye kadar eşlik ediliyormuş gibi yürüyor, başı dik, sırtı dik ama her adım bir irade sınavı.

İnişte bir grup muhafız daha. Kapıları bizim için açıyorlar.

İçerisi hatırladığımdan daha ürkütücü. Platforma, duvarlara, kaderimizi belirleyecek her şeye ve herkese bakıyoruz. Masa uzun, dokusu o kadar derin ki, burada yaşanmış tüm çirkin buluşmaların kaydı gibi görünüyor.

On iki sandalye, on iki figür, hepsi kapüşonlu cübbeler içinde. Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, yüzleri sadece yaşlı gözlerin parıltısı ve pahalı dişçilik işleri dışında, belirli aralıklarla oturuyorlar. Platformun altında bir fırın var. Önünde, dövme demir bir sehpanın üzerinde, ucunda Kurul'un mührü olan bir damgalama demiri duruyor. Demir çoktan kızgınlamış.

Dr. Abelard en başta duruyor. Cüppe giymiyor. Gece yarısı kadar siyah bir takım elbise giyiyor, kravatı o kadar sıkı ki ses tellerini kesmesini istedim. Saçları bu ışıpta daha da beyaz, gülümsemesi çirkin bir leke.

Solunda, Valence. Kadife bir ceket ve etek giymiş. Gözlükleri her alevi yansıtıyor ama asıl bıçak gözleri. Sanki gücünün köklü olduğunu ve gösteriş yapmasına gerek olmadığını biliyormuş gibi ayakta değil, oturuyor.

En uçta, bizi bekleyen boş bir sandalye var. Isolde'yi platformdan yukarıya, o noktaya yönlendiriyorum. Ellerini kavuşturmuş, Yönetim Kurulu'nun bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek oturuyor. Ben de arkasında, ellerimi arkamda kavuşturarak duruyorum.

Abelard boğazını temizleyip bize değil, odaya hitap ediyor. "Av tamamlandı. Veliaht, Hak İddiasını ortaya koydu. Greenwood soyu, Grey Hanedanı'na dahil edildi."

Kapüşonlulardan biri deftere bir not yazıyor.

Abelard bana dönüyor, sesi alçaltılmış. "Rhett Grey, Caius Montgomery'nin geride bıraktığı fetih hakkı ve boşluk adına burada duruyorsun. Başkanlık şartlarını kabul ediyor musun?"

Bir kez başımı sallıyorum. "Evet."

Masayı işaret ediyor. Karton kadar kalın bir parşömen, hukuk dili, Latince ve kan kırmızısı balmumuyla kaplı bir sözleşme var. Yanında törensel bir tüy kalem ve mürekkep hokkası bekliyor.

"İşaret," diyor Abelard.

Kalemi alıyorum. Ağırlığı yanlış, çok hafif ama yine de yazıyorum. İmzam çirkin, bir dizi kesik çizgiden oluşuyor. Mürekkep siyah kuruyor.

Abelard beni izliyor, sonra bir sonraki sayfayı kaldırıyor.

"Ve talep ettiğiniz şartlar."

Isolde sandalyede kaskatı kesildi. Parmaklarındaki titremeyi görebiliyorum.

Abelard'ın sesi yumuşak ve prova edilmişti. "Geleneksel olarak, Yeşil Orman damgalanacak ve Gri Hanedanı'na bağlanacak. İlk doğan çocuğu, aramızda hak ettiği yere gelene kadar Yönetim Kurulu'na ait olacak."

Valence değişiyor, dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirliyor.

Hiç tereddüt etmiyorum. "Evet."

İsolde elimi tutarak gerildi.

"Ne oluyor Rhett?" diye bağıyor. "Hayır!"

Kapüşonlu figürler irkilerek yukarı bakıyorlar. Kimse tek kelime etmiyor ama ben dalgalanmayı, bir düzine yırtıcının yeni bir kokuyu yakalamasıyla havadaki değişimi görüyorum.

Abelard yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ritüeli reddediyor musun?"

"Kürsüyü kabul ediyorum," diye sözünü kestim, konuşmasına fırsat vermeden. "Ama Isolde senin işaretin olmadan benim. Damgalanmayacak."

Küçük ve keskin soluklar havayı dolduruyor.

Valence eğildi, gözleri parlıyordu. "Yol bu değil."

"Şimdi öyle," diyorum.

Abelard'ın gülümsemesi tehlikeli bir hal alıyor. "Yüzyıllardır süregelen düzeni bozmaya mı cüret ediyorsun? Yasayı mı?"

Gözleriyle buluştum. Ona, parça parça inşa ettiği canavarı, yani beni nasıl yarattığını gösterdim.

"Evet," diyorum.

Oda fısıltılarla inliyor, sesler birbirine karışıyor. Kimisi öfkeli, kimisi meraklı, hepsi kaos peşinde.

Abelard yumruğunu masaya vurur. Mumlar titrer.

"Aştın oğlum. Westpoint'in bütün kadınları damgalanıyor."

Öne doğru bir adım attım, yakasındaki kolonyanın kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. "Dene bakalım."

Yavaşça, her zerresi tehditle titreyerek duruyor. "Reddedersen, borç devredilir. Ceza kendi başına kesilir. Veraset hakkını kaybedersin. Sadece ilk doğan çocuğunu değil, tüm çocuklarını da alacağız. Senden Yasa'nın antlaşmasına uymanı istiyoruz!"

Gözümü bile kırpmadan. "Sen bana, benim sana ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacın var. Düzen mi istiyorsun, yoksa savaş mı?"

Valence başını eğip beni inceledi. "İlginç."

Abelard ona döner. "Bu çılgınlığı destekliyor musun?"

Omuzlarını silkiyor, hareketi zarif. "Bazen delilik, çirkin kıyafetlerde bir yeniliktir."

Kaşlarını çattı, sonra bana baktı. "Pekala. Ama şunu bil: Kurul her zaman para toplar. Ondan değilse, senden. Senden değilse, sevdiğin kişiden."

Tehdidin farkındayım. Bu koridorlarda yürüyebilecek yaşa geldiğimden beri her gün bununla yaşıyorum.

Isolde'ye döndüm. Mavi gözleri dehşet ve öfkeyle parlayarak yukarı baktı.

Elimi omzuna koyuyorum.

Güvendesin, vahşi kedi, bana biraz daha güven.

Abelard omuzlarını dikleştirerek oturuyor. "Bunun bittiğini sanma Grey," diyor elini sallayarak.

Isolde'nin kalkmasına yardım ediyorum, merdivenlerden inerken elini tutuyorum. Parmakları parmaklarımın arasında o kadar küçük kalıyor ki, bana yapabilecekleri hiçbir şeyin bu rezilliği altüst etmeye değmeyeceğinden en ufak bir şüphem yok.

Muhafızlara işaret ediyor. Kapılar açılıyor.

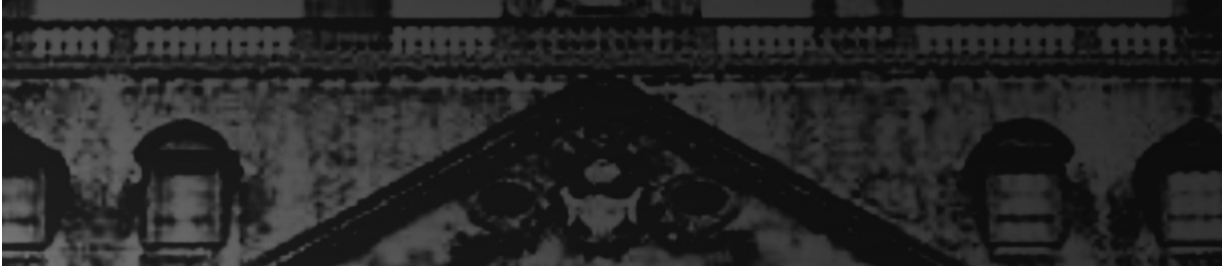
"Çık dışarı," diye tükürür Abelard.

Ayrılıyoruz ve sanki bir şey kazanmış gibi hissediyorum.

Ta ki kapılar arkamızdan kapandığı anda bana bağırmaya başlayana kadar.

BÖLÜM 17: ISOLDE

Kapı arkamızdan kapandığı anda kendimi kaybediyorum. Eski filmlerdeki gibi tek bir gözyaşıyla ya da yüzüme atılan bir tokatla değil. Patlıyorum. Biriktirdiğim tüm kelimeler - boğazımdaki her jilet, her ihanet kırıntısı- bir anda ağızımdan çıkıyor.

"İlk doğanımızı onlara nasıl sunabilirsin?"

Sesim koridorda yankılanıyor. Kendi sesim olduğunu zar zor fark ediyorum. Her şey çığlık, sinir ve yıllardır susmam, sesime dikkat etmem, verileni kabul etmem gerektiği söylenmesinin yankısı. Rhett hiçbir şey söylemiyor, tek bir kas seğirmesi bile yok. Sadece o ölü yeşil gözleriyle beni izliyor ve patlamanın tam göğsüne isabet etmesine izin veriyor.

Onu öldürmek istiyorum. Tırnaklarımı çenesine sürtüp yanağından adem elmasına kadar deşmek istiyorum. Kıymetli kontratını alıp yakmak, sonra da küllerini boğazına tıkmak istiyorum. İstiyorum... Bilmiyorum bile.

Artık acımasını istemiyorum.

Ben düşündüm ki...

Beni sevdiğini sanıyordum. Ya da bilmiyorum, en azından hoşlanıyordu.

"Hiç gözünü bile kırpmadın," diye kükredim. Ellerim sabit durmuyor. Titriyorlar, bu yüzden onları saçlarımdan geçirip neredeyse kafa derimi koparıyorum, sırf bir yerlere gitme hissi olsun diye. "Öylece oturdun ve—"

"Peki ya Greenwood?" Sesi sakın, hatta fazla sakın, bu yüzden ondan daha da nefret ediyorum. "Hayatını mı kurtardın? Diri diri derimizi yüzüp kemiklerimizi sonraki on iki nesil boyunca beyazlatmamalarını mı sağladın?"

Mantıklı olmaya çalışıyor. En kötüsü de bu. Odadaki tek yetişkinin kendisi olduğunu düşünüyor.

"Siktir git," diyorum çünkü başka türlü çığlık gibi çıkar. "Bana iyilik yapmışsın gibi konuştuğun için siktir git."

Bana doğru bir adım attı. Saldırgan değildi ama sertti, sanki yaklaşan bir duvar gibiydi.

Yine de irkiliyorum. Korkak.

Durdu. "Kaçmak mı istiyorsun? Hadi koş. Seni yakalarım... nereye gidersen git, Isolde. Hiç şüphelen olmasın."

Koşmak istiyorum. Evet, öyle yapıyorum.

Onu iterek yanından geçiyorum, omzum göğsüne çarpacak kadar sert. Peşimden gelip gelmeyeceğini görmek için beklemiyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, cilalı tırabzana elim kayıyor, ayaklarım mermere o kadar sert çarpıyor ki bileğimi kıracağıma yemin ediyorum.

Ana salon boş. Bütün koyunlar hâlâ akşam yemeğinde ya da odalarında saklanıyor. Lobiden güçlükle geçiyorum, Ocak ayının soğuk havası yüzüme tokat gibi çarpıyor, dörtlüye çarpıyorum. Plan yok, sadece hayvanın kaçması gerekiyor.

Oraya varana kadar nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Archer Evi, minik bok çukuru sığınağım, nefes alabildiğim tek yer. Kapıdan omuzlarımla geçip merdivenleri çıkıp koridordan odama iniyorum. Anahtar kilide üç kez saplanıyor, sonra kilitleniyor.

Kapıyı çarpıp yaslanıyorum, nefes almaya çalışıyorum. Ciğerlerim yanıyor, gözlerim yanıyor ama kendime ağlatamıyorum. Ağlayamıyorum. Eğer başlarsam, asla duramam.

Bunun yerine dolaba gidiyorum. Bavulumu, tekerleği kırık, berbat Target valizini çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Sonra da delirmiş bir kadın gibi eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Önce kıyafetler. Ulaşabildiğim her şey, Akademi amblemi olmayan sahip olduğum her şey. Katlamıyorum, dolduruyorum. Kot pantolonlar, kapüşonlu üstler, bulabildiğim tüm çoraplar. Çamaşır odasından çaldığım tişörtler. Casey'nin cenazesinde giydiğim buruşuk ve siyah elbise. Hepsini içeri koyuyorum.

Ellerim o kadar titriyor ki fermuarı zar zor tutabiliyorum. İlk denemede takılıyor, bu yüzden daha sert çekiyorum, ta ki dişler kumaşı yırtıp bavul patlamış bir ağız gibi açılana kadar.

KAHRETSİN.

Sorun değil. Bu sorun değil. İyi. Devam et.

Sırada: tuvalet malzemeleri. Raflardan süpürüp yarısını yere atıyorum, kalanını da plastik bir torbaya tıkıyorum. Diş fırçası, saç fırçası, geçen Noel kendime aldığım küçük parfüm şişesi, belki bir yerim olur diye umuyorum. Lavabonun üzerindeki aynada yansımamı görüyorum ve neredeyse gülüyorum.

Çok öfkeli görünüyorum. Gözlerim kocaman, saçlarım vahşi bir hale, ağzım çizgi halinde, beni sinirli üçüncü sınıf öğretmenime benzetiyorum.

Vahşi.

Defterler, kalemler ve gecikmiş ödevlerle dolu masaya gidiyorum. Önemli olanı alıyorum: Casey'nin çerçeveli fotoğrafı. Sonra telefonum ve kablosu kıvrılmış şarj cihazım.

Neredeyse bitirdim. Geriye sadece yatağımın altındaki kutu kaldı. İçinde mektuplar, çocukluk evimizin eski anahtarı, 1900'ler ve zerine Casey'nin adı kazınmış ucuz bir kolye olan. Kutuyu ters çevirip valize atıyorum, sonra yatağa oturup fermuarını kapatmaya çalışıyorum. Dişler reddediyor, bu yüzden ekmecemdeki koli bandıyla her yerini sarıyorum. Rehin gibi görünüyor, belki de öyledir.

Beynim saatte bir milyon mil hızla alışıyor. Kendi kendime mırıldanıyor, kaçış rotamı prova ediyorum. Güney ormanlarından geersem, şafak sökmeden tren istasyonuna varabilirim. İlk Amtrak trenine atlayıp şehre gidebilirim, tıpkı Casey'nin hep istediği gibi. Belki saçımı boyarım, belki adımı değiştiririm.

Belki de beni bulmadan önce lrm.

Umurumda değil. Her şey, oturup hayatımı mahvetmelerini beklemekten daha iyidir.

Bebeğim.

Bunu dşndğme inanamıyorum.

Bebeğim.

Henüz gerçek bile değil. İstesem bile, isteyeceğimden bile emin değilim. Ama Yönetim Kurulu'nun tombul ellerini karnıma sokup onu çekip çıkarması dşnesi bile beni kusturmaya yetiyor. İki büklüm olup karın kaslarıma kramp girene kadar kusuyorum, sonra tekrar doğrulup yastığa var gücümle yumruk atıyorum.

Eklem yerlerimde bir çatırtı duyuyorum. Acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Odanın her yeri adrenalin ve panik kokuyor. Tam tekrar kusmak üzereyken kapının gıcırdadığını duyuyorum.

Yumruklarımı havaya kaldırarak hızla arkamı döndüm. "Kim lan-?"

Ben Charlie.

Kapının eşiğinde duruyor, ifadesiz bir yüz ifadesiyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Saçları iki örgülü, her zamanki gibi düzgün. Gözleri kızarmış, ama ağlamaktan değil.

Bavula bakıyor, sonra bana.

"Bir gezi mi planlıyorsunuz?" diyor.

"Ha, demek şimdi konuşmak istiyorsun, ha? Yardımların için teşekkürler CHARLOTTE, ama şu anda senin arkadaşlığına gerçekten ihtiyacım yok."

Charlie içeri giriyor, kapıyı arkasından kapatıp yaslanıyor. Karmaşayı, parçalanmış bavulu, yatağın üzerindeki dağınıklığı inceliyor. Gözleri Casey'nin fotoğrafına takılıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor.

"Biliyorsun, kaçarsan seni bulurlar."

"Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Omuz silkiyor. "Öyle mi? Sence de becerdikleri ilk kız sen misin?" Her adımını yavaş ve dikkatli atarak bana yaklaşıyor, sanki bir arabanın altından çıkarmaya çalıştığı başıboş bir köpekmişim gibi. "Kaçmaya çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Ona bağırmak istiyorum. Ona siktirip gitmesini, beni rahat bırakmasını, geldiği baloncuğa geri dönmesini söylemek istiyorum.

Ben ise, "Hiçbir fikrin yok" diyorum.

Yatakta oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş. "Geçen yıl en iyi arkadaşım Av için seçildi. Av olarak, Yönetim Kurulu'nun oğullarından biri için gelin olarak. Daha seçildiğini anlamadan bile, kendini adamıştı. Bu çocuğun onu sevdiğini düşünerek bulutların üzerindeydi. Haftalarca ona sarılıp kaldı. Ta ki av gecesine kadar."

Ona bakakaldım. "Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana sallıyor. "Törenden sonra bambaşkaydı. İçi boşalmıştı. Öldürülmeden önce üç hafta dayandı. Gömdüler, kaza olduğunu söylediler. Ama puf... ortadan kayboldu. Dış fırçasını hâlâ saklıyorum." Korkunç, boş bir sesle gülüyor. "Sanki bu onu yakınımda tutabilirmiş gibi."

Bir şey söylemek istiyorum, herhangi bir şey ama boğazım bıçaklarla dolu.

Charlie, gözleri karanlık ve boş bir şekilde bana bakıyor. "Sen özel değilsin Isolde. Bunu her yıl yapıyorlar. Av sadece bir gösteriş. Asıl mesele mirasçılar. Biri tutmazsa, yerini

başkasının alabileceği kadar üretmek. Tıpkı Caius ve Rhett gibi."

Ağlamaya başlıyorum. Güzel gözyaşları değil, tüm vücudumu sarsan çirkin, sümüksü hıçkırıklar. Yüzümü kapatıp ortadan kaybolmayı diliyorum. Keşke başka bir yerde olabilseydim.

Charlie bana dokunmuyor. Sadece oturuyor, yere bakıyor.

"Seni bulacaklar," diye tekrarlıyor, bu sefer sesi yumuşak. "Ama şanslıysan, belki de onlardan önce kendini öldürebilirsin."

Ondan nefret ediyorum. Ne kadar sakın, ne kadar gerçekçi olduğundan nefret ediyorum. Benden daha fazlasını bilmesinden nefret ediyorum. Kalmasını istememden nefret ediyorum.

Burnumu koluma siliyorum, sonra ona bakıyorum.

"Neden buradasın?" diye fısıldıyorum.

Tekrar omuz silkti. "Belki de gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istemiştin." Ellerini kucağında kavuşturdu, bir şey için endişeleniyordu. "Belki de veda etmek istemiştin."

Bileklerine, hiç çıkarmadığı o küçük tılsımlı bileziğe bakıyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim, pek sayılmaz. Şimdi o minik gümüş kalbi, üzerine kazınmış baş harfleri görüyorum.

"Onun muydu?" diye sordum, bileziği işaret ederek.

Başını sallıyor.

Sessizce oturuyoruz. Her şey o kadar ağır geliyor ki, sanki kopmak üzere olan bir fırtına gibi.

Bana yardım edip edemeyeceğini sormak istiyorum. Bir çıkış yolu olup olmadığını sormak istiyorum.

Ama yapabildiğim tek şey yatağın kenarına oturup dizlerimi kendime çekmek ve kırılmamaya çalışmak.

Var olmayan bebeği düşünüyorum. Bu karmaşaya bir can katmanın ne anlama geleceğini. Tüm sistemi ne kadar parçalamak istediğimi.

Acaba Rhett odasında benim dönmemi mi bekliyor? Acaba umursuyor mu?

Ben kız kardeşim değilim. Charlie'nin arkadaşı değilim. Onların çarpık oyunundaki bir piyon değilim.

Eğer kanımı istiyorlarsa, son damlasına kadar savaşmalarını sağlarım.

Pencereye bakıyorum. Avlu karanlık ama yönetim binasının ışıkları hâlâ yanıyor. Bir yerlerde, Yönetim Kurulu kendini tebrik ediyor. Kazançlarını sayıyor.

"Gitmek gerek."

"Çıkamazsın," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzünde hiçbir yargılayıcı ifade yoktu; sadece boş bir kabullenme vardı, sanki daha önce her şeyi görmüş gibiydi.

"İhtiyacım yok-" ama var. Yenilmiş bir şekilde çöküyorum.

"Hiç Vahşi Krallar'ı duydun mu?" diye soruyor.

"Bu da bir başka Kurul masalı mı?" Bu saçmalık için çok yorgunum.

Başını sallıyor. "Hayır, gerçek. Onlar Kurul'un özel görevlileri. Kaçmaya çalışan herkesi takip eden adamlar. Seni avlıyorlar. Hem de eğlenceli, yarışma programlarındaki gibi değil. Bacaklarını kırıyorlar, seni geri sürüklüyorlar ve bazen... insanlar hiç geri dönmüyor."

Acı acı gülüyorum. "Ne olmuş yani? Burada kalıp Rhett'in beni zincirleyip bir hanedanı bana sikmesini mi becereceğim?"

Charlie gülmüyor. "O kadar basit değil. Sana söylemiştim, bir varis istiyorlar. Ama gücün var. Düşündüğünden daha fazla. Gidersen her şeyini kaybedersin, hayatın en büyük silahın. Burada, hayatta olduğun her dakikanın bedelini ödetebilirsin."

Rahatlatıcı olması gerekiyor ama değil. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve bir anlığına beni durdurmak için mi yoksa sadece şahit olmak için mi burada olduğunu merak ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum kısık sesle. "Şu anda gerçekten umutluyum."

Charlie ayağıyla bavulu dürtüyor. "Koşacaksan, en azından biraz daha hafif bir bavul hazırla."

Burnumdan bir ses çıkarıyorum, sonra kendimi ağlayarak şaşırtıyorum. Önce bir inilti, göğsümde bir sıkışma, sonra bir sel. Yüzümü ellerimin arasına gömüp yatağıma oturuyorum ve nefes alamayana kadar hıçkırır hıçkırır ağlıyorum.

Charlie hiçbir şey söylemiyor. Ben bitirene kadar sessizce orada duruyor.

Gözyaşlarım dindiğinde elini sırtıma koyuyor. "Ondan nefret etmen sorun değil," diyor, Rhett'i kastederek. "Onu affetmek zorunda değilsin."

Burnum sümüklü ve çiğ bir şekilde başımı sallıyorum. "Ama yine de onunla sıkışıp kalacağım."

Omuz silkiyor. "Belki. Ama o da seninle birlikte."

Islak bir sesle gülüyorum ve burnumu siliyorum. "Ne yapacağım şimdi?"

Charlie bana bakıyor ve gözlerinde ilk kez şefkate benzer bir şey var. "Savaş. Elinden geldiğince. Sadece onların kazanmasına izin verme."

Kapı gıcırıyor, irkiliyoruz, sonra açılıyor.

Rhett.

Kapıda duruyor, siyah takım elbisesi tertemiz, saçları sanki bir cenazedeymiş gibi taranmış ve jölelenmiş -belki de kendi cenazesindeymiş gibi. Gözleri taş gibi, ama altında vahşi bir şey var.

Ayağa fırladım, Charlie yavaşça dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatınca öfkem bir anda geri geldi.

"Nasıl yaptın-" diye başladım ama o bir anahtar çıkarıp parmağında döndürdü.

"Her zaman bir tane vardı," diyor. "Gerçekten her seferinde kapıyı kırarak girdiğimi mi sandın?"

"Siktir git," diye hırladım ve bunu gerçekten kastediyordum.

İçeri girip kapıyı kapatıyor. "Bundan kaçamazsın, Issy."

Fırlatacak bir şeye uzanıyorum. En yakındaki şey bir ders kitabı, bu yüzden kafasına fırlatıyorum. Eğiliyor ve kapıya çarpıyor.

"Şimdi bana sahip olduğunu mu sanıyorsun?" Bir kalem, bir saç fırçası, bir bardak su - ne istersen onu alıyorum. Teker teker fırlatıyorum. Kalem omzundan sekiyor, saç fırçası göğsüne çarpıyor, su yüzünü ve gömleğini ıslatıyor ama o irkilmiyor. Cam duvara çarpıyor, her yere cam kırıkları saçılıyor.

"Sen tam bir narsisin," diye bağıriyorum. Sesim titriyor. "Adını bir plakete yazdırmak için kendi çocuğunu bile satarsın."

Rhett orada öylece duruyor, darbenin kendisine çarpmasına, çığlık atmama izin veriyor. Kıpırdamıyor, konuşmuyor, sadece odamı darmadağın edişimi izliyor.

Atacak bir şeyim kalmadığında Rhett sonunda hareket ediyor ve yüzündeki suyu siliyor. Tam önümde, yatağa oturuyor ve "Bitti mi?" diyor.

Suratını tırmalamak istiyorum. Isırmak, tırmalamak, parçalamak ve yırtmak istiyorum, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Ama yorgunum, çok yorgunum.

Yatağın uzak ucuna yığılıp, çarşafların içine gömülüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

O bekler.

Bir dakika sonra başımı kaldırıyorum. "Neden buradasın?" diye fısıldıyorum.

Yatağın kenarına oturup öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kenetlemiş. "Çünkü kaybetmek için çok önemlisin."

Çirkin ve kötü bir şekilde gülüyorum. "Sana mı? Yoksa onlara mı?"

Gözlerimin içine baktı. "İkisine de. Ama en çok bana."

Öfke geri geliyor, bu sefer daha da keskin. "Öyleyse neden imzaladın? Sözleşmeyi. Neden almalarına izin verdin-" Kelimeyi bile söyleyemiyorum. "Neden onlara her şeyi verdin?"

İç çekti, o kadar eski bir sesti ki duymak canımı acıttı. "Çünkü önemli değil."

Doğrudum, bitkin ama meraklıydım. "Ne?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Sözleşme. Kurallar. Av. Hepsi bir şaka. Bir sözü nasıl bozacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Anlaması bir dakika sürüyor. "Yalan söylüyorsun."

Başını sallıyor. "İstediklerini imzaladım. Kazandıklarına inandırdım onları. Ama her şeyi yerle bir edeceğim. Hem de içeriden."

Ağzım kurudu. "Ne yani, Yönetim Kurulu'nu mu öldüreceksin?"

Küçük ve vahşi bir şekilde gülümsüyor. "Eğer mecbur kalırsam."

Ona inanmıyorum. Aslında inanmıyorum. Ama içimdeki küçük, aptal bir parça inanmak istiyor.

Ayağa kalkıp ellerini pantolonuna siliyor. "Sen bir yetiştirici değilsin, Isolde. Hiç olmadın. Sen lanet olası Kraliçe'sin ve eğer kaçmak istersen, seni bulmak için bütün dünyayı yakarım."

Dönüp kapıya doğru yürüyor, eşikte duruyor. "Ama kalmak istersen..." Yumuşak, neredeyse yalvaran gözlerle arkasına bakıyor. "Kalırsan, kazanırız. Birlikte."

Ayağa kalkıp odanın içinde volta atıyor. Belki de benden gitmesini ya da tekrar kavga etmemi bekliyor. Ben ikisini de yapmıyorum.

"Nişancılığın çok kötü," dedi duvara yaslanıp, sadece beni izleyerek.

Onu görmezden geliyorum.

Duvardan itilip odanın bir ucundan diğerine tekrar volta atıyor. Hareketlerinden, sanki Yönetim Kurulu'ndaymış, her şeyi yönetiyormuş gibi bir his doğuyor. Ama burada sadece biz varız ve her adımın patlamaktan korunmanın bir yolu olduğunu biliyorum.

Pencerede duruyor, geceye bakıyor. Sırtı dik, elleri arkasında. Askeri bir duruş. Ona yumruk atmak istiyorum.

"Caius gibi koşabiliriz."

Sonra arkasını dönüyor ve bu sefer bir maskenin arkasına saklanmıyor. Yüzü açık, tüm kasları gergin. "Ben onlar değilim. Kaçmam."

Bakışlarımı ayıramıyorum. "Ne istiyorsun Rhett?"

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. "Kontrolü ele alıp içerideki çürümeden kurtulmak istiyorum. Hepsini. Yönetim Kurulu için değil, kendim için değil. Bizim için. Sahip olabileceğimiz gelecek için, ben yapmazsam sahip olamayacağımız gelecek için."

Saçmalık demek istiyorum. "Biz" deme biçimiyle dalga geçmek istiyorum, sanki her zaman bir ekip çalışmasıymış gibi.

Ama yapamıyorum. Sesinde, ellerinin yanlarında titremesinde bir şey var.

Korkuyor. Belki de hayatında ilk kez.

Masanın kenarına oturmuş, kollarını kavuşturmuş. "Av, üreme maddesi, hepsi. Sadece onların kurallarına göre oynarsak işe yarar."

"Sen pek de iyi niyetli biri olarak tanınmıyorsun, bu yüzden ne kadar uysal olduğun komik." diye homurdandım.

Gerçekten gülümsüyor. Hafif, sadece ağzının köşesinde bir seğirme var ama gerçek. "Hayır. Ama gülümsüyorsun."

Bu tokat gibi geliyor. "Ben değilim-"

Sözümü kesiyor. "Burada gerçeği umursayan tek kişi sensin. Bunun için her şeyi feda edecek tek kişi sensin. Seni bu yüzden istiyorlar. Ben de seni bu yüzden istiyorum."

Ağzım kurudu. "Ne yani, şimdi senin suç ortağın mı olacağım?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Sana sahip olmak istemiyorum Isolde. Seninle dövüşmek istiyorum, partner, sevgili olarak. Belki de çok şanslıysam, karım olarak."

Ona bakıyorum. Yalan söylemiyor. Bu sefer değil.

Öyle olsaydı daha da kötü olurdu.

Konuşmaya devam ediyor. "Bir planım var. Caius saklanıyor ama bağlantıları var. Benim pozisyonumu -şimdi Başkan-Yönetim Kurulu'nu parçalamak için kullanacağız. Parça parça. Diğer çocuklar ritüellerini tamamlayıp yerlerine oturduktan sonra harekete geçebiliriz ama yanımda olman gerekiyor, yoksa hiçbir işe yaramaz."

Ayağa kalktım, yumruklarımı sıktım. "Neden ben? Neden gitmeme ve başka birini seçmeme izin vermiyorsun?"

Yanıma yürüyor, o kadar yakın duruyor ki, üzerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Çünkü sen de onlardan benim kadar nefret ediyorsun. Çünkü benden daha zeki ve daha cesursun ve eğer başarısız olursam, hikâyenin duyulmasını sağlayacak tek kişi sensin. Ve çünkü..."

Başımı sallıyorum ama geri çekilmiyorum. "Çünkü?"

"Seni seviyorum, Isolde."

Ağzım açık kaldı. NE?

Yüzüme birkaç santim yaklaşarak bana yaklaştı. "Ruhumun geri kalanı üzerine yemin ederim ki, sana asla dokunmalarına izin vermeyeceğim. Ne de gelecekteki çocuğumuza."

Boğazım düğümleniyor. "Tutamayacağın sözler verme."

Önce ellerime, sonra yüzüme baktı. "İspatlayayım."

Gülmek, gözüne tükürmek istiyorum ama bunun yerine çekmeceye gidip bıçağı çıkarıyorum. Acil durumlar için sakladığım. Büyük değil ama keskin.

Ona uzatıyorum, sapını ön tarafa koyuyorum. "Kan üzerine yemin et."

Hiç tereddüt etmeden alıyor. Avucunu derin ve hızlı bir şekilde kesiyor. Kan sızıyor, yere damlıyor.

Bıçağı çevirip bana uzatıyor.

Elim titriyor ama avucumu kendim kestim. Çok canım yanıyor ama irkilmiyorum.

Elimi tutuyor, kanayan avucunu avucuma bastırıyor. Kan karışıyor, sıcak ve ıslak. Bileklerimizden aşağı akıyor, yeri lekeliyor.

"Tıpkı Hunt gibi, ama bu sefer seçim bizim," diye gülümsüyor ve eğilip başımın tepesini öpüyor.

Ellerimize bakıyorum, sımsıkı kenetlenmiş. Kendimi kapana kısılmış hissetmem gerekirken, kendimi daha hafif hissediyorum. Sanki tekrar nefes alabilirmişim gibi.

Elimi tutuyor, bırakmıyor. "Yalnız değilsin, vahşi kedi. Artık değilsin."

Uzun süre ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sadece orada duruyoruz, kanlar içinde yere yığılıp aynı havayı soluyoruz.

Casey'i düşünüyorum. Gülümsemesini, kimsenin dinlemediğini sandığı zamanlarda şarkı söylemesini. Tutamadığım tüm sözleri düşünüyorum.

Rhett'e, gözlerindeki vahşi umuda bakıyorum. Belki de hâlâ bir canavardır. Belki de artık ben de öyleyimdir.

Ama tek başıma donmaktansa onunla yanmayı tercih ederim.

Elimi sıktı. "Kazanacağız, Isolde. Yemin ederim."

Ben de geri sıkıyorum, o kadar sert ki canım acıyor.

"Yalan söylüyorsan seni kendim öldürürüm."

Dişlerinde kanla sırtıyor. "Daha azını beklemezdim."

Kanama durana kadar el ele orada duruyoruz.

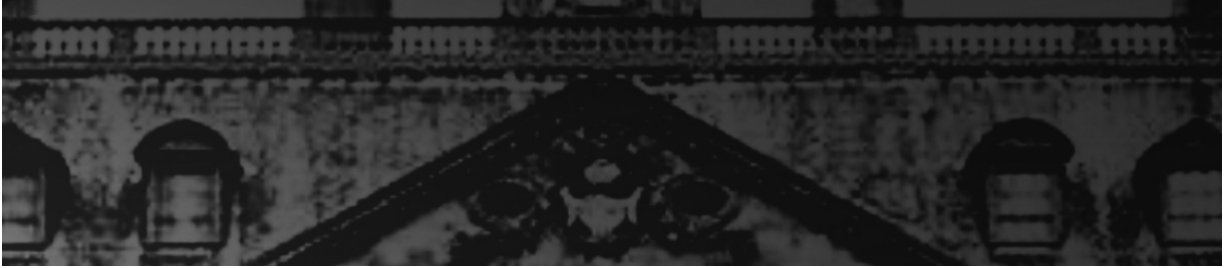
Bunu başardığımda şunu fark ediyorum: Artık sadece intikam için savaşmıyorum. Daha iyisi için savaşıyorum.

Gelecek için.

Bizim için.

BÖLÜM 18: RHETT

Kanama yavaşlıyor. Acı dinmiyor. Isolde avucunu avucuma bastırıyor, kan kaygan ve yapışkan, o anı dondurmak istiyorum; sadece ikimiz, tanık yok, gelecek yok, Kurul yok, yakalanacak geçmiş yok. Sadece ten, yara ve tuzdan oluşan gerçek.

Sonra kapı çalar.

İlk başta kıpırdamadım. Yankısının çenemde çınlamasına izin verdim, elimi tutan elinin ağırlığının tek dayanak noktası olmasına izin verdim. Bir vuruş daha. Daha sert, daha hızlı, sanki diğer taraftaki her kimse hayatında hiçbir şeyi reddetmemiş gibi.

Isolde bana bakıyor, vahşi kedi mavisi gözleri yorgunluk ve korkuyla gece yarısına dönmüş. Sadece bir kez başımı

sallıyorum ve o yataktan kayıyor, karşı duvara geçip sırtını duvara veriyor, kollarını kendine dolamış.

"Orada kal." diye mırıldanırken başını sallıyor.

Kapıya doğru yavaşça yürüyorum, omuzlarımı çeviriyorum, ağrı hazırlığa dönüşene kadar her kasımı esnetiyorum. Gömlek giymekle uğraşmıyorum.

Kapıyı açıyorum.

Dr. Abelard, Bayan Valence ve siyah giysili iki adamla birlikte koridorda duruyor.

Elbette Kings'i getirecekler.

Onlar bu dünyanın pislikleri. Eğlence için öldüren ve kanıtları kahvaltı niyetine yiyen türden. Taktiksel giysiler giyiyorlar, gece yarısı simsiyah, her iki kalçalarında da tabancalar. Yüzleri ifadesiz. Sıkılmış değiller, sadece içten içe ölüler.

Abelard'ın takım elbisesi mükemmel. Kravatı o kadar ütülü ki, tıraş bile olabilirim. Saçları floresan ışığında beyaz ve cam gibi. O ince sadist ışıltısıyla gülümsüyor ve öne çıkıyor.

"İyi akşamlar Rhett," dedi. "Seninle konuşmamız gerek. Hemen."

Kapının önüne geçip çerçeveye yaslanıyorum. Sesimi düz tutuyorum. "Geç oldu."

Valence, egzotik bir mantarı katalogluyormuş gibi tek kaşını kaldırarak odayı inceliyor. Saçları topuz yapılmış, tek bir teli bile yerinden oynamamış. Boynunda parmak izi büyüklüğünde inciler var. Gülümsemiyor.

Abelard tekrar denedi, gülümsemesi daha da genişledi. "Uymanıza ihtiyacımız var. Greenwood kızını hemen buraya getirin."

"O bir köpek değil," diyorum yavaşça ve net bir şekilde. "Ve sen de polis değilsin."

"Yönetim kurulu talimatı. Şu andan itibaren geçerli," diyor Abelard. "Uymamak açık bir isyan olarak değerlendirilecek."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Adımı kullanarak savaş mı açmak istiyorsun?" Gözlerimi yere indirdim, Kralların cilalı botlarına, içlerinden birinin sağ elini nasıl esnettiğine, bir silaha, belki bir garrote ya da sadece benim için getirdikleri yeni bir oyuncağa hazır oluşuna baktım.

"Artık bana ait," diyorum dişlerimi göstererek. "Gösterini yaptın. Av bitti."

"Düzeltilme," diyor Valence, jiletlerin üzerinden ipek gibi pürüzsüz bir sesle. "Yönetim Kurulu onaylayıp bir varis ortaya çıkarana kadar Av bitmez. Bunu son denetiminiz olarak kabul edin."

Neredeyse güleceğim. "Bu markalamayla mı ilgili? Sana zaten söyledim: Olmayacak. Westpoint, Griler tarafından inşa edildi. Benim olanı markalamaya çalışırsan, elini gövdesinden keserim."

Krallardan biri öne çıkıp ağırlığını başka yöne veriyor. Kıpırdamıyorum ama geriliyorum, tüm kaslarım kırılmaya hazır. Ellerini inceliyorum: baskın bir şekilde duruyor, parmaklarında yara izleri, eski bıçak yaraları var. Diğerleri daha uzun ama daha yavaş. İkisinin de beni geçebilecek gücü yok, bu gece değil.

Abelard maskeyi düşürür. "Rhett. Onu buraya getir. Hemen."

Başımı iki yana sallıyorum. "Eve git Abelard. Güç sarhoşusun ve bu hiç hoş görünmüyor."

Bayan Valence eğilip kedi gözü gözlüklerinin ardından bana baktı. "Net düşünemiyorsunuz, Bay Grey. Babanız düzeni anlardı. Yerini bilirdi."

"Muhtemelen senin saçmalıklarını dinleyerek kendini içkiye verdi," diyorum.

Bir şeyler değişiyor. Abelard'ın gözleri ilk kez parlıyor; sadece bir ipucu, ama orada. Öfkeli. Buraya pazarlık yapmaya değil, öldürmeye geldi.

Kings'e başını sallıyor. "Kızı getirin."

İşte bu kadar.

Kemerimdeki bıçağa uzanıyorum, yavaşça, geldiğini görsünler diye. İri Kral kendi silahına elini koyuyor ama ben bıçağı tutuyorum, tehditkar değil, sadece gösteriyorum. "Dene bakalım," diyorum.

Öyle değil. Yerini koruyor, bekliyor. Gerçekten akıllıca bir hareket. Abelard şimdilik Yönetim Kurulu'nun başında olabilir, ama o alan bana ait.

Abelard sabrını yitiriyor. "Rhett, sen özel değilsin. Bir araçsın. Bir hayvansın. Yerine başkasını koymayacağımızı bir an bile düşünme."

"Kim kaldı?" diye soruyorum. "Caius gitti. Colton aptalın teki. Bam neredeyse insan bile değil. Julian sadece yakışıklı bir çocuk. Bu Akademiyi ailem kurdu." Vahşice sırtıyorum. "Ve sen de biliyorsun. Büyükbabam senin bu dalaverelerinden hiç hoşlanmazdı."

Sessizlik.

Sonra Bayan Valence konuşuyor, ama bana değil. "Ona değer veriyorsanız, Bay Grey, onu hemen teslim edeceksiniz. Yönetim Kurulu'nun teklifi pazarlığa açık değil."

Ona dik dik bakıyorum. "O benim. Ve paylaşmıyorum."

Abelard, sesi yumuşayarak konuyu değiştiriyor. "Düşün Rhett. Zekisin ama yenilmez değilsin. Burada olmamızın tek sebebi Yönetim Kurulu'nun geleneğe saygı duyması. Eğer bizi zorlarsan, başka seçenekler de var."

Elimdeki bıçağı şıklatıp, kenarının ışığı yakalamasını sağlıyorum. "Onları görmeyi çok isterim."

Bir çıkmaza girdik. Gerilim o kadar yoğun ki, onu ikiye bölebilirim.

Sonunda Abelard geri çekiliyor. "Yarın gece yarısına kadar vaktin var," diyor, gözleri Isolde'nin yaşam alanına kayıyor. "Ondan sonra geri döneceğiz. Ve geri kalan Kralları da getireceğiz."

Valence bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden uzaklaştı. Abelard onları takip etti. İki Kral arkadan geldi, ama iri olanı eğilip yaklaşarak fısıldamadan edemedi: "Bu gece uyuma evlat."

Gitmelerini izliyorum, çizmelerinin fayanslarda çıkardığı sesi dinliyorum. Ancak onları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında kapıyı yavaşça ve dikkatlice kapatıyorum.

Isolde bıraktığım yerde, ellerini öyle sıkı kenetlemiş ki eklem yerleri bembeyaz. Gözleri vahşi ama korkmuş değil.

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok.

Odanın karşısına geçip onu kendime çekip göğsüme bastırıyorum. Bıçağı düşürüyorum ve sert ahşap zemine çarpma sesi, hâlâ burada olduğumu, hâlâ nefes aldığımı, hâlâ öfkelenemediğimi hatırlatan tek şey.

Bana doğru eğiliyor, nefesi boynumda sıcak. "Geri gelecekler," diye fısıldıyor.

Bir kez başımı sallıyorum.

Bana bakıyor, sanki elinde kalan tek şey oymuş gibi yüzümü inceliyor. "Ne yapacaksın?"

Düşünüyorum, gerçekten düşünüyorum. Tüm olasılıkları, bunun bitebileceği tüm yolları görüyorum. Hiçbiri iyi değil. Ama umursamıyorum. Artık umursamıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ne gerekiyorsa."

Kanlı ve sert bir şekilde gülümsüyor ve hayatımda ilk kez tam olarak ait olduğum yerde olduğumu fark ediyorum.

Savaş geliyor.

Umarım Kral dostlarını da getirir.

"Gel, evime gidelim. Bir fikrim var ve bu bir telefon görüşmesi gerektiriyor."

Vahşi Çocuklar salonundaki saat yüksek sesle ve ısrarla tik tak ediyor. Her saniye bir tehdit, zamanın tükendiğinin ve can simitlerimin tükendiğinin bir hatırlatıcısı. Biri hariç hepsi.

Ellerimi saçlarıma gömüp kafa derim yanana kadar koridorda volta atıyorum. Isolde kanepede oturmuş, dizlerini çenesine çekmiş, beni her şeyi kırmak istememe neden olan o çakmak çakmak bakışlı kararlılıkla izliyor. Ya da tamir etmek. Ya da her ikisini birden.

Son birkaç dakika içinde onuncu kez telefonuma bakıyorum. Hiçbir kural yok, hiçbir yol haritası yok, sadece yanlış hesaplarsam onu öldürecekleri kesin. Ya da beni. Ya da ikisini birden.

Caius'un numarasını tuşluyorum. Hat bir kez, iki kez çalışıyor, sonra bağlanıyor. Sesi statik. "Grey. Kötü bir zaman."

Ses tonumu sabit tutuyorum ama titriyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bir duraklama, sonra bir iç çekiş. "Ne tür?"

"Sığınağa ihtiyacım var. Isolde için." Ona baktım ve gözlerini kırpmadan gözlerime baktı. "Kurul üzerimize geliyor. Sert bir şekilde. Onu silmek istiyorlar, Cai. Sadece Westpoint'ten değil, kalıcı olarak."

Sessizlik incecik ve sıkı bir şekilde uzuyor. Caius hemen cevap vermiyor. Hesap yaptığımı biliyorum: Kendine, O'ya, şu anda nerede olurlarsa olsunlar, dışarıda inşa ettikleri geleceğe yönelik risk.

Sonunda konuştuğunda sesi daha yumuşak, neredeyse nazikti. "Bundan emin misin?"

"Hayır." Yutkundum. "Ama başka hamlem yok. İnsanları, ÇOK sayıda insanı, kendi başıma öldürmeye başlamadığım sürece. O zaman bile, Kurul gerçek canavarları göndermeden önce dökebileceğim kan miktarı sınırlıdır."

Kısa ve sert bir şekilde gülüyor. "Sen gerçek canavarsın, Rhett. Bu yüzden seni seviyorlar."

"Benimle uğraşma Cai."

"Değilim." Bir duraklama daha. "Dinle. O hamile. Başın belaya girsin istemiyorum ama bunu senin için yapacağım, çünkü sen benim kardeşimsin. Bir kerelik iyilik ama ikiniz de başımıza dert açamazsınız. Taşınma sürecindeyiz. İşin püf noktasını biliyorsun: telefonunu yak, nehir yolunu kullan, izi sürülebilecek hiçbir şey getirme."

"Biliyorum."

"Eski türbin fabrikasında buluşalım," diyor. "Saat tam birde. Geç kalırsan, ben yokum."

Yavaşça ve sakince nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor.

Bir dakika orada durup, sanki az önce kendi idam tarihimi söylemiş gibi telefona bakıyorum. Isolde sessizliği bozuyor. "Ne dedi?"

Ona bakıyorum, oturuşunu, tüm dünyası yerle bir olacakken bile kıpırdamadan duruşunu ezberliyorum. "Gidecek bir yerimiz var. Ama onu mahvedemeyiz. Birazcık bile."

Başını sallıyor. "Tamam."

Temel eşyalarımı topluyorum: bir spor çantası, iki takım elbise, eski av bıçağım, BMW'nin anahtarları. Telefonumu silip bir bardak viskiye atıyorum ve ekranın köpürerek sönmesini izliyorum. Başımı kaldırdığımda, Isolde yanımda, beni izliyor.

"Ya başaramazsak?" diye soruyor.

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama artık dayanamıyorum.
"O zaman kavgaya çıkmaya çıkarız."

Parlak ve vahşi bir şekilde sırıttı. "Güzel."

Çantayı omzuma atıp, gözden kaçırdığım bir şey var mı diye odayı tarıyorum. Duvarımdaki Westpoint arması, kibirli ve ebedi bir şekilde bana bakıyor. Çantayı yırtıp bir kez katlayıp çöpe atıyorum.

Bitti. Geri dönüş yok.

Birlikte dışarı çıkıyoruz, hayaletler kadar sessiz, gerekirse dünyayı yakmaya hazırız.

Çok uzağa gidemiyoruz.

Merdiven boşluğuna vardığımızda, o sesi duyuyorum: yumuşak, ölçülü bir tıkırtı. Çizmelerin değil, topukların sesi. Eski para kaçmaz. Gelir.

Dönüyorum. Bayan Valence, çıkış tabelasının kırmızı ışığıyla aydınlanmış, beyaz saçları başının etrafında dağılmış, ellerini beline düzgünce bağlamış bir şekilde, inişte duruyor.

Bizi görünce şaşırmışa benzemiyor. Memnun görünüyor.

"Hanginizin ilk koşacağını hep merak ediyordum," diyor, sesi koridorda yankılanıyor, sanki ders verecekmiş de derse gelen tek iki aptal bizmişiz gibi.

Isolde donakaldı, parmakları bileğime battı. Önüne geçip yolunu kapattım.

Valence'ın gözleri beni süzdü, sonra Isolde'ye dikildi. "Sandığınız kadar zeki değilsiniz Bay Grey. Öyle olsaydınız, bunun tek sonunun bize kızı vermeniz olduğunu anlardınız."

Etrafıma bakınca yalnız olduğunu görüyorum. Ne bir kas gücü ne de bir destek. Gözle görülür bir silahı yok. Ama Valence asla silahsız kalmıyor. Krallar muhtemelen hemen dışarıda bekliyor, öldürme emri için can atıyor. Kaçmayı düşünüyorum ama artık koz Valence'te. Eğer elinden gelirse, bizi buradan asla canlı çıkarmayacak.

"Seçimini yaptığını görüyorum," diyor, acımaya benzer bir sesle. "Yazık. Çok umut vaat ediyordun."

Dişlerimi sıktım, umursamayacak kadar olgun olduğumu görmesini sağladım. "Çekil yolumuzdan, Valence."

Kuru buz gibi soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Kızı kurtarmak sana düşmez, Rhett. Değersiz olduğunu kanıtladı. Onu bize teslim et, sana yeni bir eş seçelim. Tüm ritüeli tamamlamana bile gerek kalmayacak."

Arkamda Isolde gergin, tüm kasları gergin ve hazır. Valence konuşmaya devam ediyor.

"Krallar gelecek. İkinize de merhamet göstermeyecekler. Nazik olmayacaklar. Kaçış olmayacak, anlaşma olmayacak, miras olmayacak. Sadece bize meydan okumaya cesaret edenler için bir ders olacak."

Sanmıyorum.

Aradaki mesafeyi üç adımda kapatıyorum, kolundan tutup duvara doğru itiyorum. Başını geriye atıyor ama irkilmiyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bir anlığına bir şey görüyorum: gurur. Ya da belki açlık.

"Ona asla dokunamayacaksın," diye hırladım. "Asla."

Gülüyor. "Tıpkı baban gibisin. O da bizimle pazarlık etmeye çalıştı. Sonu iyi olmadı. Bir alkoliğin alkolden öldüğüne polisi ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Şaşırtıcı derecede basit."

Onu sertçe geriye itiyorum, başı betona çarpıyor. Dudakları bir gülümsemeye kıvrılarak olduğu yerde kalakalıyor. "Hadi. Değerlendir."

Evet.

Boğazına yapışıp kolumu soluk borusuna sürtüyorum. Hafif, kemikli, kıkırdaklı ve eski bir zehir ama savaşıyor. Sadece bakıyor, gözlükleri buğulanmış, ağzı son, korkunç bir sırtışla çarpılmış.

"Isolde kendisinden başka kimseye ait değil," diyorum ama yine de elim sıkılıyor ve onun gibi tüm kızları düşünüyorum; kaçma, kavga etme, hatta çığlık atma şansı bile olmamış kızları.

Valence hırıltılı bir nefes alıyor. Dudakları morarıyor. Onu orada, sabit bir şekilde tutuyorum, ta ki içindeki hayat damla damla akana ve gözleri güneşte bırakılmış bir

kurbağa gibi camlaşana kadar. Yaptığı son şey gülümsemek ve gördüğüm en kötü dişleri göstermek.

Çöküyor. Onu bırakıyorum ve bedeni kadife ve incilerden oluşan bir karmaşa halinde yere kayıyor.

Isolde titriyor. Çılgılık atmasını, ağlamasını veya kaçmasını bekliyorum. Bunların hiçbirini yapmıyor. Valence'ın yanına diz çöküyor, başını eğiyor ve cesedi bir bulmaca gibi inceliyor. Sonra kocaman açılmış gözlerle bana bakıp, "Ciddi miydin? Benim hakkımda?" diyor.

"Her kelime."

Vahşi ve parlak bir şekilde gülümsüyor. "Güzel."

Şimdi ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum.

Tam o sırada Bam, elleri ceplerinde, başı et kokusu almış bir köpek gibi yana eğik bir şekilde merdivenlerin başında beliriyor. Önce ortalığa, sonra bize bakıyor ve başını sallıyor.

"Bunu asla yapmayacağını düşünmüştüm," diyor. "Yeterince uzun sürdü, Grey."

Ellerimi kot pantolonuma sildim, Valence'ın teninin kokusu tutkal gibi yapıştı. "Bizi durdurmaya mı geldin?"

"Yok canım. Ceset konusunda yardım isteyeceğini umuyordum ama. Ondan hiç hoşlanmadım."

Isolde gülmeye başlıyor. Islak, histerik bir ses ama hoşuma gidiyor. zgrlk gibi geliyor.

Bam başparmağını omzuna koydu. "Onu mezarlığa atalım. Artık kimse eski mezarları kontrol etmiyor."

Onu tünellerden aşağı sürüklüyoruz, uzuvları duvarlardan düşüyor, başı sallanıyor, inci kolyesi arkamızda iz bırakıyor. Yürürken bam ıslık sesleri geliyor, eski bir melodi, belki bir ilahi, belki bir pop şarkısı. Sormuyorum. Mezarlığa giden yol soğuk, ıslak ve sırlarla dolu ama idare eder.

"Bırak onu, gerisini ben hallederim. Yerim var."

Onu orada, taş bir oyuğa yaslanmış halde bırakıyoruz; gülümsemesi ölümden sonra bile hâlâ korkutucu ve çarpık.

Geceye ıktığımızda Isolde elimi tutuyor. Kanlar içinde, morluklar içinde ve gülümsüyor.

"şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Aya bakıyorum, önümüzdeki boş dünyaya. "şimdi koşuyoruz."

Bam başını sallıyor, iki adım önde. "Seni korurum. Yetişemezler. Rhett... güvende olduğuunda beni ara."

Başımı sallıyorum, uzattığı elini sıkıca ırpıyorum, sonra bırakıp dönüyorum.

Gölgelerin arasından, mezarlıktan, kırağı izleriyle kaplı avludan koşarak geçiyoruz, asla arkamıza bakmıyoruz. Geçmiş gitti. Gelecek belirsiz.

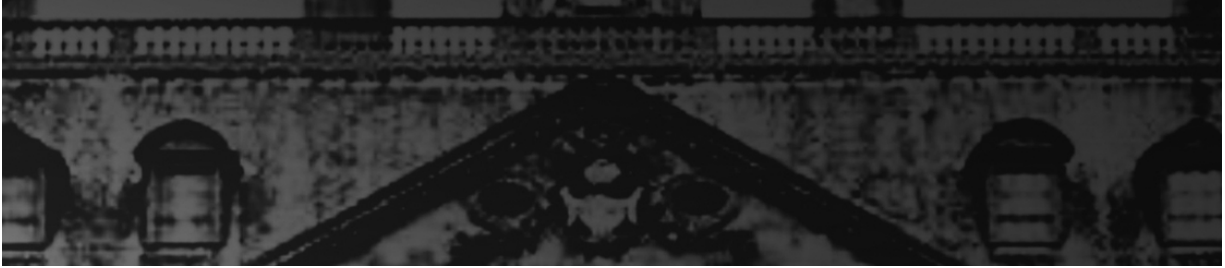
Isolde'nin elini, canımı acıtacak kadar sıkı tutuyorum.

Ben bırakmam.

O da öyle.

BÖLÜM 19: ISOLDE

Dışarıdaki hava dondurucu derecede soğuk. Koşuyorum, Rhett'in eli elimi eziyor, sanki bırakırsam yerin dibine düşecekmişim gibi.

Avlu boş. Tek bir pencere bile sararmış değil. Heykeller bile siper almak için eğiliyormuş gibi görünüyor. Yıkık bankların ve buz tutmuş çeşmenin yanından geçip şapele doğru ilerliyoruz.

Seranın yanındaki patikaya girip sola sapıyoruz, sokak lambalarına doğru değil, ormanın içine. Rhett asla arkasına bakmıyor, asla tereddüt etmiyor, bir kez bile. Beni bu kadar sıkı tuttuğu için bileğimi kırmamasına şaşıyorum ama şikayet etmeyeceğim.

Kötü bir şey yaptık ve Bam kanıtları ortadan kaldırmazsa...

Omurgamdan yukarı doğru bir ürperti yayıldı.

Dallar yüzümü ve kollarımı tırmalıyor. Tuz, toprak ve soğuk tadı alıyorum. Eski şapele vardığımızda ayaklarım uyuşmuş. Sendeleyip tek dizimin üzerine çöküyorum ama Rhett beni hızla ayağa kaldırıyor. Çenesi kasılmış, nefesi sert ve ağır.

Hiçbir şey söylemiyor. Tek duyduğum sesler, ayakkabılarımızın ıslak zemine çarpması, ara sıra homurdanmam ve göğsümde oturan yaklaşan kıyamet.

Ormanı temizliyoruz ve patika Gece Avı alanına açılıyor. Alan yarı kar, yarı çamur, ritüellerle dolu bir çorak arazi. Uzak tarafta, orman nehre doğru eğimli. Daha önce hiç gitmediğim, golf arabasının geçebileceği genişlikte, nesillerin çöpleriyle dolu bir patika var: kırık şişeler, prezervatifler, sigara izmaritleri ve binlerce kötü kararın dökülmüş derileri.

Hızla hareket ederek alıyoruz. Gölgelik üstümüzde kapanıyor, gökyüzünü boğucu bir gölge yığınının dönüştürüyor. Ciğerlerim yanıyor. Ellerim uyuşmuş ama bırakmaya cesaret edemiyorum.

Arkamızda bir yerlerde, bir dalın hafif çatırtısını duyuyorum. Ya da belki de kafamın içindedir. Belki de çoktan ölmüşümdür ve bu hayatımın son koşusudur, cehenneme doğru bir hız koşusudur.

Eski bir erişim yoluna fırladık. Durmuyoruz, hatta yavaşlamıyoruz bile, ta ki türbin santralinin karanlık gövdesi önümüzde yükselene kadar suyun kenarından ilerliyoruz; kırık camlar ve paslı metalden oluşan bu bok çukuru kasabayı modernleştirmeye çalışan son seferin anıtı.

"Acele et Issy, eğer onları kaırırsak, gitme şansımız kaybolur." Sesi koşmaktan dolayı gergin ve hırıltılı.

İşte, o sivri tente altında SUV duruyor: mat siyah, camlar filmli, motor çalışır durumda.

Saat tam 12:50. Tam da bize söylendiği gibi, birden önce.

Neredeyse yere yığılıyorum ama Rhett beni öne doğru itiyor. İşaret veriyor - bagaja üç kez hızlıca vuruyor - ve arka kapı açılıyor.

Caius kapıyı açıyor, bir ayağı dışarıda, kolu kapıya dayalı. Fotoğrafındakiyle tıpatıp aynı: gür saçlar, siyah takım elbise, sert bir yüz. Bize şöyle bir bakıp homurdanıyor.

"Alın."

Yapıyorum, çünkü istediğim için değil, yapmazsam kendi ölüm fermanımı imzalıyor olabileceğim için. Rhett arkamdan içeri süzölüp kapıyı öyle sert çarpıyor ki kulaklarım çınlıyor.

Araçta, önde, sürücü koltuğunda biri var. Daha önce hiç görmemiştim ama belki de bir tür güvenlik görevlisidir. Arkasına bakmıyor, sadece SUV'yi vitesine takıp kaldırımdan uzaklaşıyor.

Caius koltuğunda dönüyor, bir kolu koltuk başlığının üstünde. Gözleri her yerimi tarıyor ve bir anlığına pişmanlık olabilecek bir şeyin parıltısını görüyorum. Ya da belki de sadece riske değip değmediğimi anlamaya alışıyor.

"Ben Caius'um, sen de Isolde olmalısın."

"Evet." Söyleyebildiğim tek şey bu.

Rhett'e başını sallıyor, o da başını sallıyor. Her şey o kadar resmi ki, çığlık atmak istiyorum.

"Slade, bu Rhett," diyor Caius, bir an duraksadıktan sonra, "ve Isolde." Sanki hapi ısıtıyormuş gibi adımları söylüyor.

Slade homurdanarak karşılık verdi.

Kimse iyi olup olmadığımı sormuyor. Kimse mendil, ceket veya "Av, damgalama girişimi, cinayet, kız kardeşinin ölümü ve tüm bu kahrolası karmaşa için üzgünüm" demiyor. Arabadaki tek sıcaklık, havalandırmalardan gelen ısı ve o bile motor yağı ve tehlike kokuyor.

Bir süre sessizce yol alıyoruz. Rhett kolunu hiç çekmiyor; bir eli dizimin üstünde, diğeri bileğimin etrafında. Caius, sanki dünyanın en boktan Yönetim Kurulu haydutlarının peşimizde olmasını bekliyormuş gibi, sürekli omzunun üzerinden bakıp her otuz saniyede bir arka camı tarıyor.

Zamanı değerlendirerek değerlendiriyorum: Ellerim titriyor, nefesim kısa ve çirkin kesik kesik geliyor ve sol ayağım paspasın üzerinde koyu bir iz bırakıyor. Burnumu elimin tersiyle siliyorum ve sümüğün tenime bulaşmasını izliyorum.

Kimse bu konuda tek kelime etmiyor.

Sonunda, sanki bir saat gibi gelen ama muhtemelen on dakika süren bir sürenin ardından Caius eğiliyor. "Bir planın var mı Rhett?"

Rhett ona bakmadı. "Plan sendin."

Caius homurdandı. "Ben de bundan korkuyordum."

Rhett sonunda tekrar konuşuyor. "Bir süre ortalıkta görünmememiz gerek. Yönetim Kurulu'nu üzerimizden atana kadar. Valence'ı öldürdük. Bam ilgileniyor, umarım kaybolduğunu fark etmezler." Gülerek homurdanıyor. "Hayalperestlik."

Slade dikiz aynasına baktı. "Asla durmayacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi? Az önce bir Yönetim Kurulu üyesini öldürdün." Sesi kuru, neredeyse sıkılmış gibiydi. "Bıraktıkları türden bir şey değil bu."

Rhett, "Artık Başkan olarak yemin ediyorum," diyor. "Kaynaklarımız var."

Caius onu inceledi. "Bundan emin misin?"

Rhett omuz silkti. "Ben babam değilim. Bunu biliyorlar."

Bir sessizlik daha, bu sefer daha ağır.

Slade arabayı ana yoldan çıkarıp çam ağaçlarıyla çevrili çakıllı bir yola sokuyor. Buradaki ağaçlar daha yaşlı, daha uzun, yangın fırtınalarına dayanıklı ve büyümeye devam eden türden. Yol kilometrelerce kıvrılıyor, midemi bulandıracak kadar sert sarsıntılı patikalardan geçiyor.

Sonunda bir kapıya ulaştık. Bir tankı durdurabilecek kadar kalın, devasa çelik çubuklardan oluşuyordu ve dikenli tellerle

kaplıydı. Yaklaşırken bir kamera kırmızı yanıp sönüyordu. Slade bir şifreye denk geldi ve kapı vınlayarak açıldı.

İçeride, çevre hareket sensörleriyle çevrili ve şaka yapmıyorum, tam teçhizatlı milis kıyafetleri giymiş, ellerinde gerçek saldırı tüfeklerine benzeyen silahlar tutan iki adam var. Bize başlarını sallayıp ağaçların arasına karışıyorlar.

Ev görüş alanımıza girmeden önce yarım mil daha yol alıyoruz: Donmuş bir gölün kenarından birkaç metre uzakta, cam, taş ve ahşaptan yapılmış bir canavar. "Zengin ve lanetlilerin son direnişi" estetiğini seviyorsanız, harika bir yer. Garaj yolunda ikinci bir SUV var ve evin içindeki ışıklar yanıyor.

Slade park ediyor, motoru durduruyor ve dışarı çıkıyor. Caius çoktan kapıya ulaşmış, başparmağının iziyle kapıyı açıyor. Rhett beni dışarı çıkarıyor, bir elini belime dolamış, sanki bırakırsa ikiye bölünecekmişim gibi.

Evin içi tamamen açık alan ve soğuk ışıkla dolu. Şömine var ama ateş yok. Mutfak el değmemiş gibi görünüyor. Spiral bir merdiven, bir sıra kapalı kapının bulunduğu asma kata çıkıyor.

Merdivenlerin dibinde Ophelia duruyor. Çıplak ayaklı, sweatshirt ve tayt giymiş, saçları sıkı bir örgüyle arkaya toplanmış. Karnı yuvarlak ama çok büyük değil. Beni görünce gözleri kocaman açılıyor ama tek kelime etmiyor.

Caius, ellerini omuzlarına koyup yanına gidiyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Başını sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Yüz ifadesini anlayamıyorum. Belki de bebeğini yiyip yemeyeceğimi merak ediyordur. Belki de bu saçma mirasın bir sonraki kurbanını tartıyordur.

Rhett yaklaşıp "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Evet demek istiyorum. İyi olduğumu, her şeye dayanabileceğimi, Westpoint'teki o pisliklerin beni yıkmaya yetecek hiçbir şey yapmadığını söylemek istiyorum.

Ama ben iyi değilim.

Çok korkuyorum.

Ve bundan utanmıyorum.

Rhett'in beni oturma odasına götürmesine izin verdim, orada kanepeye yığılıp bir top gibi kıvrıldım. Dünya bulanıklaştı. Dişlerim birbirine çarpıyor, soğuktan değil, tüm bu olanların şokundan. Botlarımı ve ceketimi çıkarmama yardım ederken, sırtımda sabit ve sıcak elini hissediyorum.

O öldü... Daha önce hiç birinin öldüğünü görmemiştim... tam önümde...

Duvara bakıp bir sonraki felaketi bekliyorum.

Caius, Slade'e duyamayacağım kadar kısık bir sesle bir şeyler söylüyor. Slade, parke zeminde sessizce ayak sesleri çıkararak koridorda kayboluyor. Caius bizi fark etmiyor; her kilidi ve pencereyi kontrol etmekle, gözleri monitörlere, sonra da dışarıdaki donmuş göle kayarak o kadar meşgul ki.

Ophelia Şimdi Őöminenin yanında durmuş, beni izliyor. Gerçek hayatta, gördüğüm fotoğrafına kıyasla farklı görünüyor; daha az trajik, daha gerçek. Yüzü yorgun, gözlerinin etrafındaki deri uykusuzluktan morarmış. Kuşatmaya dayanabilecek türden bir kadına benziyor.

Ona imreniyorum... bir anlığına. Sonra onun kendi avının, kendi ritüelinin bir ürünü olduğunu hatırlıyorum.

Bir saniye düşünüyor, sonra hareket ediyor. Ne süzölüyor, ne havada asılı kalıyor, ne de o küstahça hareketlerden birini yapıyor. Sıradan bir insan gibi yürüyor, ayakları yere basıyor, bir eli karnında, diğeri kalçasında.

Benden iki adım ötede duruyor, yüzüme bakıyor, sonra da mahvolmuş kıyafetlerime.

"Buradasın," diyor yumuşak bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, sadece başımı sallıyorum.

Bana sarılıyor. Tam, kollarını sırtıma dolamış, karnımı karnıma bastırmış bir şekilde sarılıyor. Bu o kadar normal, insani ve beklenmedik bir Şey ki titremeye başlıyorum. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için, onu ya da bebeğİ kıracağımdan korkarak, nazikçe ona sarılıyorum.

Bıraktığında Rhett'e, sonra Caius'a bakıyor. "Duş alması ve temiz kıyafetlere ihtiyacı var," diyor, sesi tamamen iş odaklı. "Duş yukarıda, misafir odasına git, çekmecelerde üzerine tam oturabilecek kıyafetler var."

Rhett çoktan harekete geçmiş bir halde başını sallıyor. Beni bir koridordan geçirip bir merdivenden yukarı çıkarıyor ve çocukluğumdan daha büyük bir yatak odasına götürüyor. Kk bir havuz büyüklüğünde bir küvet, büyük bir duş başlığı, düzensizce katlanmış havlular ve bir raf dolusu ilk yardım malzemesi bulunan bitişik bir banyo var.

Kvetin kenarına oturup mermer zemine bakıyorum. Rhett önümde diz çöküyor, oraplarımı çıkarırken elleri titriyor.

Bir bez alıp ıslatıyor, sessizce kirin en kötü kısmını siliyor, gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor. Elleri güçlü ama nazik. nce kollarımı, sonra ellerimi, sonra da yüzümü okşuyor. Her dokunuşu dikkatli, neredeyse saygılı.

İşini bitirdiğinde topuklarının üzerine oturup havludaki kirli lekelerle bakıyor. "zr dilerim," sesi titrek çıkıyor.

Ona doğru uzanıp çenesine dokunuyorum. "Sorun değil," diyorum, sorun olmamasına rağmen.

Eğilip alnını dizime dayadı. Uzun süre ikimiz de kıpırdamadık. "Sana banyo hazırlayayım, tamam mı? Sadece... bir dakika sarılayım."

Dışarıdaki dünya sessiz, şehir ışıklarının ulaşmadığı yerlerde bulabileceğiniz türden bir karanlıkla dolu. Tek ses, Rhett'in yavaş ve ağır nefes alışı ve ısıtıcının hafif uğultusu.

Gece boyunca silah sesi duyulana kadar neredeyse uyuyakaldığımı fark etmiyorum.

Rhett aniden başını kaldırıyor. Tek bir hareketle kalkıp beni banyo kapısının arkasına itiyor. "Burada kal," diye tıslıyor ve sonra koridorda hızla ilerliyor.

Ev hareketlendi. Caius'un sesi, Slade'i çağırırken, havlama gibi, emir ve öfke dolu bir tondaydı. Bir silah sesi daha duyuldu, ardından boğuk ama yakından gelen üçüncü bir ses.

Banyo kapısının arkasına çömeldim, kalbim hızla çarpıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Saniyeleri sayıyorum, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ama nafile. Kaçmak istiyorum. Saklanmak istiyorum. Savaşmak istiyorum.

Hiçbir şey yapmıyorum.

Bir dakika sonra gürültü kesilir. Koridorda ayak sesleri yankılanır; Rhett'in hızlı ve düzensiz ayak sesleri. Yüzü vahşileşmiş bir şekilde banyoya dalar.

"İyi misin?" diyor, olmayan yaralarım olup olmadığını kontrol ederek.

"İyiyim," diyorum ama sesim pek iyi çıkmıyor. Kusacak gibiyim.

Beni yukarı çekip göğsüne yaslıyor ve banyonun beklemesi gerekeceği için özür dileyerek dışarı çıkarıyor. Alt katta, ana oda soğuk ve gergin normal haline geri dönmüş. Caius, Slade yanında, monitör duvarının yanında duruyor. İki milis, ekranların başında, tüfekleri hazır, çevrede yürüyor.

Ophelia mutfakta bir kupaya su dolduruyor. Beni görünce başını kaldırıp başını sallıyor, sonra kupayı tezgaha bırakıyor.

Caius, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde dönüyor. "Atışlar bir uyarıydı," diyor. "Ara sıra birkaç tane alıyoruz. Krallar şanslarını deniyor. Acil bir tehlikede değiliz ama harekete geçmeye hazır olmalıyız. Son zamanlarda daha sık oluyorlar."

Rhett'in belimdeki eli daha da sıkılaştı. "Nereye?"

"Pineridge," diye cevaplıyor Slade. "Orada bir yerim var. Noah'ın kulübeleri var ve kalıcı olarak kalmak isteyip istemediğinize karar verene kadar hepinizi orada ağırlayabilir. Ama orası güvenli. Krallar Noah'ın topraklarına giremez, yetki alanlarının dışında."

Rhett bana baktı, sonra Caius'a döndü. "Yönetim Kurulu ne olacak?"

Caius, ince ve sert bir şekilde gülümsüyor. "Ne yaptığını anlarsan seni ararlar. Günahkâr birini anlarsan aramazlar. Her iki durumda da orada güvende değilsin. Uzun vadede, o da değil."

Uzun bir sessizlik oldu.

Ophelia kupayı getirip elime tutuşturuyor. "İç," diyor ve ben de küçük bir yudum alıyorum. Tatlı, bitkisel, tadı tuhaf ama rahatlatıcı.

Caius şömineye doğru ilerliyor, yanmayan şömineye bakıyor. "Bizimle gelebilirsin," diyor, başını kaldırmadan.

"İkiniz de. Soru yok, bağ yok."

Rhett bir şey söyleyecekti -belki kabul edecekti- ama sözünü kestim.

"Geri dönmemiz lazım" diyorum.

Oda sessizliğe bürünüyor.

Rhett bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Caius gözlerini kısarak dönüyor. "Neden?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Sözler canımı acıtıyor ama zorla ağzımdan çıkıyorlar. "Çünkü koşmak hiçbir şeyi durdurmaz. Eğer bitirmek istiyorsak, çürümeyi içeriden kesip atmamız."

Caius tek bir sert havlamayla gülüyor. "Yönetim Kurulu'nu alabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. "Ama sanırım onları kanatabilirim."

Beni inceliyor, gerçekten inceliyor, sanki yeni bir şey görüyormuş gibi. "Çıldıldır," diyor ama içinde saygı var. "Bu hoşuma gidiyor."

Rhett beni kendine doğru çekiyor, kolu neredeyse kaburgalarımı eziyor. "Bundan emin misin?" diye fısıldıyor.

Önce ona, sonra Ophelia'ya, sonra da canavarların, kurtulanların ve uyumsuz kraliyet ailesinin oluşturduğu tüm o berbat tabloya bakıyorum.

"Evet," diyorum. "Eminim."

Rhett alnımdan öpüyor, nefesi titriyor. "Pekala, vahşi kedi. Öl ya da öl, sonuna kadar seninleyim."

Caius tatmin olmuş bir şekilde başını sallıyor. "Müttefiklere ihtiyacın olacak. Slade sana ihtiyacın olanı sağlayacak: para, yeni kimlikler, ne istersen. Birkaç arkadaşşıma ulaşacağım. Yönetim Kurulu'ndan senden daha çok nefret eden insanlara."

Slade sırtıttı, dişleri keskindi. "Oldu sayılır."

"Gel, biraz plan yapalım."

Rhett bana bakıyor ve Ophelia kıkırdıyor. "Onunla git Rhett, bana uyar, güven bana."

İç çekiyor, beni öpüyor ve Caius'un peşinden gidiyor. Giderken Rhett bana bakıyor, gözleri endişe, gurur ve sevgi dolu.

Ophelia ve ben mutfakta yalnızız. Karşıma oturmuş, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyoruz.

Sonra, "Neden geri dönmek istiyorsun?" diye sorar.

Kupaya bakıp buharın dağılmasını izliyorum. "Çünkü denemezsem kendimle yaşayamam. Kız kardeşim..."

Kelimeler beni boğuyor. "O bir hiç uğruna öldü. Bunun son olmasına izin veremem."

Ophelia başını sallıyor. "Anladım."

Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum. "Öyle mi?"

Yorgun ama gerçek bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Hayatım boyunca insanlar benim yıkılmamı bekledi. Devrilip onların kazanmasına izin vermemi. Ama ben asla öyle yapmadım. Sadece... hayatta kalmaya değer bir şey buldum."

Karnına dokunuyor, tenini yavaşça daireler çizerek ovuyor. "Belki de seni ayakta tutan şey budur. Nefret değil, intikam değil. Sadece... senden istediklerinden daha fazlası olma ihtiyacı."

Buna verecek bir cevabım yok, bu yüzden sadece oturup onun sözlerinin yerleşmesini bekliyorum.

Dışarıda rüzgâr camları titretiyor. Kar şimdi daha da sert yağıyor, dünyayı beyaza bürüyor.

Bir an kendimi sakın hissediyorum. Mutlu değilim, güvende değilim ama sakınım.

Yeter artık.

Ophelia ayağa kalktı, gerindi ve pencereye doğru ilerledi. Karanlığa baktı, yansıması camda belirdi.

Çayımı bitiriyorum, sonra onu takip ediyorum, yan yana duruyoruz, bedenlerimiz neredeyse birbirine değmiyor.

"Kazanacağız," diyor, sessiz ama emin bir sesle. "Gelemediğimiz için üzgünüm ama bebeğimi güvende tutmam gerekiyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

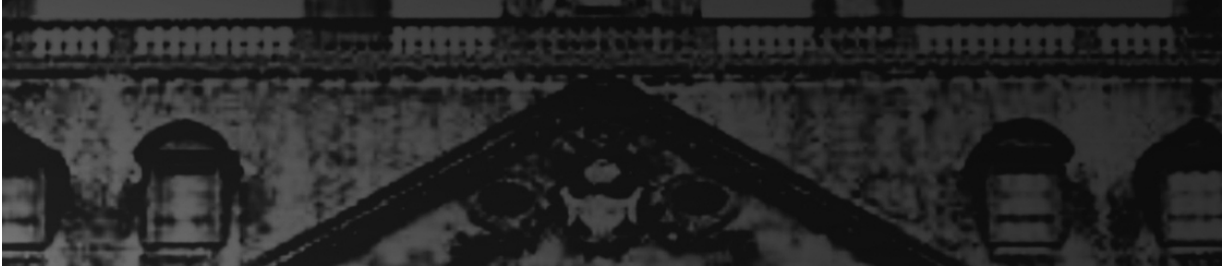
Başımı sallıyorum.

"İkimiz ve bizden önce gelen bütün kızlar için yeterince intikam alacağız."

Ophelia gülümsüyor ve ikimiz de fırtınanın geçmesini bekleyerek geceyi izliyoruz.

BÖLÜM 20: RHETT

Caius, hiç bahis kaybetmemiş bir adamın sakinliğiyle bana bakıyor. "Ne kadar süre sessiz kalman gerekiyor?"

Omuz silkiyorum. "İki, üç gün. O zamana kadar Yönetim Kurulu ya hikâyeye inanacak ya da sonuçlarıyla uğraşmakla meşgul olacak."

Slade homurdandı. "Cesedi mi kastediyorsun?"

Ona baktım. "Valence sorun olmayacak. Bam onunla ilgilenecek."

Caius gülümsüyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

Sırıtiyorum, sonra bara gidip pahalı bir içkiden bir kadeh dolduruyorum. Bir yudum alıp, "Çocukların Kurul'la

ilgilenmesini sağlayacağım. Onlara Isolde ve benim 'mini bir balayı'da olduğumuzu söyle. Hepsi inanacak. 'Görevimi yapıyorum' falan filan. Ağdaki her sapık, vatana ihanet planladığımı değil, hakkımı savunduğumu varsayacak." diyorum.

Slade sigarasının etrafında sırtıyor. "Bunu satın alacaklar. Daha ritüele bile gelmeden efsane olmuştu."

"Kurul, içlerinden birinin bir öğrenci tarafından öldürüldüğünü kabul etmek yerine, yanılsamayı canlı tutmak istiyor." Bardağı bitirip tek bir tıklamayla yerine koyuyorum. "Bana saldırmadan önce, şüphelenseler bile, hasar kontrolü yapacaklardır. Artık yemin ettiğime göre, içlerinden birini öldürmek Fon Sağlayıcılarına kötü görünecek."

Caius kollarını kavuşturmuş bir şekilde öne eğildi. "Çok dikkatli olman gerekecek, Rhett."

"Biliyorum."

Beni inceliyor ve ne gördüğünü anlıyorum: Artık sıradan bir oğlan değilim. Bir erkeğim, tıpkı onun yaptığı gibi, kız arkadaşım için her şeyi yapabilecek biriyim. Söylemese bile onaylıyor. Dünyamız böyle işliyor: Önce şiddet, sonra düzen.

"Bir süreliğine burada güvende olacaksın," diyor ve bu klişe bir söz değil.

"Bir şey daha var."

Caius kaşını kaldırdı. "Söyle bakalım."

"Eski dövme setin hala duruyor mu?"

Caius gülüyor. "Ne zaman soracağınızı merak ediyordum."

Çalışma odasının uzak tarafına geçip ahşap bir dolabı açıyor. Bir çekmeceyi açıp yıpranmış bir deri çanta çıkarıyor. Çanta, 1920'lerde bir gösteri sanatçısına aitmiş gibi görünüyor; yıpranmış, yıpranık ama tüm tokaları hâlâ keskin. Çantayı masanın üzerine koyup açıyor.

Sıra sıra sterilize iğneler, iki güç kaynağı, siyah, kırmızı ve mavi mürekkep şişeleri. Bir dizi eldiven, cerrahi makas, bir şişe hastane tipi antiseptik ve şeffaf kılıflar var.

Seti alıp kapağın mandalını açtım. "Onu mal olarak işaretleme isterlerse, kendim yaparım. Kendi şartlarımla."

Caius başını sallıyor, pek gururlu değil ama kesinlikle etkilenmiş. "Senin olduğunu anlayacak."

Göz göze geldik. "Zaten öyle."

Slade kıkırdadı. "Dikkat et Grey. Romantik konuşmaya başlıyorsun."

"Defol git, Slade."

Çakmağıyla bana selam veriyor, sonra pencereye dönüp ağaçları izliyor.

Caius, elleri ceplerinde, bakışları sabit bir şekilde orada duruyor. "Gerçekten bizimle gelmiyorsun, değil mi?"

"Şüpheliyim."

Uzun süre beni inceledikten sonra elini uzatıyor. Elini tutuyorum çünkü bu, bugüne kadarki tek gerçek ritüel.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa," diyor boğuk bir sesle, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı sallayıp çalışma odasından çıkıyorum, çantanın ağırlığı avucumda. Koridorda bir an durup kapıdan içeri bakıyorum. Caius çoktan bir içki daha dolduruyor, bir sonraki hamlesini planlıyor. Slade sigarasını yakıp bana orta parmak gösteriyor.

Neredeyse komik.

Dövme setini sıkıca tutarak koridorda yürüyorum.

Yapılacak tek bir şey kaldı.

Her yer sessiz. Ana salondan geçip onu mutfak tezgahında kıvrılmış, kollarını göğsüne dolamış, dizlerini çenesine çekmiş halde uyurken buluyorum. Başı bir kağıt peçete yığınının üzerinde, saçları dağınık ve keçeleşmiş, dudakları tüm bunlardan önceki çocukluğunu ele veren bir şekilde aralık.

Isolde uykudayken savunmasız görünüyor; ta ki sağ elinin yumruk haline geldiğini, eklem yerlerinin beyaz olduğunu ve bir sonraki saldırıya hazır olduğunu fark edene kadar.

Bir an öylece durup izliyorum. Ay ışığı elmacık kemiklerini, çenesinin altındaki belli belirsiz yara izini, sol köprücük

kemiğinin gölgesinde gizlenen doğum lekesini
belirginleştiriyor. Ona dokunmak istiyorum ama
dokunamıyorum. Onu uyandırmak istiyorum ama
bekliyorum.

Asıl sorun şu: İstemenin ne anlama geldiğini biliyorum ve
onu elde etmenin bedelinin ne olduğunu da biliyorum.

Dövme setini masaya koyup boğazımı temizledim.

Anında uyanıyor, gözleri kocaman açılmış, omuzları gergin.
Sol eli, orada olmayan bir silahı ararken, benim olduğumu
fark ediyor. Rahatlıyor ama sadece kıl payı. "Saat kaç?" diye
mırıldanıyor, sesi uykudan boğuk çıkıyor.

"Neredeyse dört. Özür dilerim."

Gözlerini ovuşturarak kıpırdandı. "Şimdi uyuyabilir miyiz?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir şey yapana kadar olmaz."

Savaş yaralarıyla dolu, yıpranmış deri çantayı fark ediyor.
"Bu ne?"

Elimi üstünde gezdiriyorum. "Bir aile geleneği. Bir nevi."

Gözlerini kıstı, temkinli ama meraklıydı. "Ailenin eğlence
anlayışı oldukça tuhaf."

Gülüyorum, komik olduğu için değil, doğru olduğu için. "Seni
asla damgalamak istemedim," diyorum, her kelimeyi dikkatli
ve yavaş bir şekilde. "Kurul'un yapacağı gibi değil. Ama

damgalanmanı istiyorum. Üzerimde benden bir parça, üzerimde senden bir parça istiyorum. İzin verirsen."

Önce sete, sonra bana bakıyor. "Bana dövme mi yaptırmak istiyorsun?"

Başımı sallıyorum.

Gözlerini kırpıştırarak düşündü. "Ya seninkini mahvedersem?"

"Umurumda değil."

Dizlerini bana doğru çekiyor, çenesini kollarına dayıyor. Bir an için hayır diyeceğini, hatta daha kötüsü bana güleceğini düşünüyorum. Ama sonra gülümsüyor -küçük, yorgun bir ifadeyle- ve "Tamam. Evet. Hadi yapalım," diyor.

Elimi uzatıyorum. Tutuyor, onu yukarı çekmeme izin veriyor. Göğsümde çektiğimde çığlık atıyor. Onu koridordan aşağı, merdivenlerden yukarı, misafir odasına doğru taşıyorum ve bana karşı koymuyor. Bir kez bile.

Yürürken çantayı izliyor, yüzünde merak ve korku karışımı bir ifade var. "Acacak mı?"

"Evet," diyorum. "Çok."

Tekrar gülümsüyor, bu sefer daha genişçe. "Güzel."

Onu yatağa yatırdım, seti açtım ve iğneleri hazırlamaya başladım. Gözleri ellerimden hiç ayrılmıyordu.

"Nerede?"

Köprücük kemiğinin hemen altındaki boşluğa dokundum.
"Burası. Sol taraf. Kalbine en yakın yer orası."

Ciddi bir tavırla başını sallıyor. "Sen mi?"

Gömleğimi çıkarıp göğsümü açıyorum. "Sen seç."

Gülüyor, sonra omuz silkiyor. "Aynı yer. Ama daha büyük."

Sırıttım. "Anlaştık."

Onu kendime doğru çektim, bacaklarını kucağıma doladım, ikimiz de derin nefesler alıyorduk. Dudakları sımsıkı kapalı, gözleri tavanda, kıpırdamadan duruyordu. Nabızı parmaklarımın altında hızla atıyordu.

Bir yavru kedi. Çünkü o benim vahşi kedim. Dün, bugün ve sonsuza dek. Ne olduğunu asla unutmaması için bu hatırlatıcıyı takmasını istiyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, başparmağımı lekeye sürterek. Şablonlara ihtiyacım yok. Başka bir hayatta eskiz sanatçısıydım ve epey kedi çizmiştim.

Başını sallıyor. "Yap şunu."

Çenesini bir elimle tutup sertçe öpüyorum, alt dudağını ısıyorum. Ağzıma doğru nefes alıyor, elleriyle bileklerimi kavırıyor ve bir anlığına dövmeyi, dünyayı, dışarıdaki savaşı

unutmak istiyorum. Bunun içinde boğulmak istiyorum; onun, terinin, dilinin tadının.

Ama ben yapmıyorum. Geri çekilip makineyi çalıştırıyorum. Odayı yüksek ve ısrarcı bir vızıltı dolduruyor. Geriliyor ama irkilmiyor.

İlk iğne tenine değiyor ve tıslıyor ama bakışlarını kaçırmayı reddediyor. Silahı, ucu, ellerimin en ufak bir titreme bile göstermeyişini izliyor. Kan damla damla birikiyor, siyah mürekkeple karışıyor ama siliyorum ve devam ediyorum.

İlk beş dakika sessiz kalıyor, dişlerini gıcırdatıyor, ama sonra titremeye başlıyor. Duraksıyorum, avucumu göğüs kemiğine bastırıyorum, kalbinin hızlı atışlarını hissediyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, saçları yüzüne düşüyor. "Evet. Devam et."

Ben de öyle yapıyorum. Kulakları gölgelendiriyorum, kuyruğu kalınlaştırıyorum, üç bıyık ve küçük bir kalp ekliyorum. İşim bitince misinayı temizleyip üzerine ikinci deriyi koyuyorum.

Pansumanına dokunuyor, parmakları titriyor. "Acıyor."

"Öyle olması gerekiyor."

Gülüyor ama titrek bir sesle.

İğneyi değiştiriyorum, yeni bir çizgi çekiyorum ve silahı ona uzatıyorum. "Sıra sende."

Gözlerini kırptırıyor, sonra makineye dolu bir tabancaymış gibi bakıyor. "Emin misin?"

"Evet," diyorum.

Elleri beceriksiz ama kalemi tutuyor. Cildimi temizliyor, sonra tereddüt ediyor.

"Kaçmak için son şansın," diye fısıldıyor.

"Yap bunu."

İğnenin ilk dokunuğu çekingen, neredeyse tüy kadar hafif. Çok hızlı yukarı kaldırıyor, sonra daha yavaş indiriyor. Ne yaptığının farkında değil ve bir patlamaya sebep olma ihtimaline rağmen, ne olursa olsun, üzerimde bir iz bırakması beni heyecanlandırıyor. Acı, beni işaretlediği ve beni Yönetim Kurulu ritüellerinin asla yapamayacağı bir şekilde kendisinin yaptığđ gerçeğinin yanında ikinci planda kalıyor.

İşi bitince arkasına yaslanıp alnındaki teri siliyor. Yüzü solgun, gözleri donuk ama gururlu. "Kanıyorsun."

"Senin için kanıyorum" diyorum ve bu bir şaka değil.

Bana bakıyor, ağız oynuyor ama ses çıkmıyor.

Elini tutup yataktan kaldırıyorum ve bizi banyoya götürüyorum. Buradaki ışık mavi-beyaz, klinik bir ışık. Yan yana, üstsüz duruyoruz.

Eğilip köprücük kemiğine bakıyor. "Eğri," diyor.

"Biliyorum. Sana yakışıyor."

Üzerimde yaptığı ay ve yıldızı çiziyor. "Ben de seninkini mahvettim."

"Güzel," diyorum. "Çirkin halini seviyorum."

Bir süre öylece durup nefes aldık, acının içime işlemesine izin verdik. Başını omzuma yasladı, kafatasının tepesi çenemin altına tam oturdu. İyot, mürekkep, ter ve başka bir şey gibi kokuyordu; adını koyamadığım ama asla unutamayacağımı bildiğim bir şey.

"Neden bir kedi yavrusu?" diye sordu, sesi boğuktu.

"Çünkü her zaman ısıracakmış gibi davranıyorsun ama asla deriyi gerçekten delmiyorsun."

Kıkırdayıp göğsüme vurdu. "Yanılıyorsun Grey. Bir gün seni paramparça edeceğim."

Saçlarını öpüyorum, sonra da başının tepesini. "Umarım."

Acı dinene ve gerçekler ortaya çıkana kadar öylece kalıyoruz, birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz.

Bana baktı, gözleri kızarmış, sesi titriyordu. "Neden izin verdin?"

Hemen cevap vermiyorum. Şiirsel ya da acımasız bir şey söylemek istiyorum ama bunun yerine, "Çünkü beni işaretlemeni istedim. Senin bana ait olduğun kadar ben de sana ait olmak istedim," diyorum.

Titriyor, sonra dönüp sırtını göğsüme yaslıyor. Camda görünen ikiz izlere, yansımalarımıza bakıyoruz.

Hiçbir şey söylemiyor, ama eli elimi buluyor ve sıkıyor.

Bir şeyler söylemek istiyorum, biriken gerilimi kırmak için herhangi bir şey. Ama bunun yerine ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve "Neden ay ve yıldız?" diye soruyorum.

İlk başta cevap vermiyor. Gözleri donuklaşıyor ama bakışlarını kaçırmıyor. "Senden nefret etmeye çok niyetim vardı," diye fısıldıyor. "Seni mahvetmeye çalışmak. Ama bir noktada, sensiz var olamayacağımı fark ettim. Sen benim ayımsın, ben de senin kutup yıldızınım."

Sözler beni neredeyse mahvediyor.

Onu göğsüme bastırıyorum, kollarımı beline doluyor, ağzımı saçlarının arasına sokuyorum.

"Seninim, Issy," diye söz veriyorum. "Şimdi ve sonsuza dek."

Gözlerini kapatıp içimde eriyor. "Biliyorum."

Öylece kalıyoruz, kalpler çarparak, izler yanarak, ta ki dünya tekrar odaklanana kadar.

İşte böyle başlıyor.

İşte böyle bitiyor.

Parmak uçlarında yükseliyor, dudakları dudaklarıma doğru geliyor, yarı çıplak ve markamı taşıyor ve bittiğimi biliyorum. Artık rol yapma, kontrol yok. İçimdeki açlık kudurmuş, pençeliyor, aşkın tüm çirkin yanları keskinleşmiş ve serbest kalmış.

Kalçalarından tutup kendime bastırıyorum. Öpücük sert; dudaklar morarıyor, dişler çarpışıyor. Ağzıma doğru iniliyor, elleri aynı anda her yerde, pençeleri omuzlarıma saplanıyor.

Banyo duvarına çarpıyoruz. Işık çok parlak ama onu her santimini görmek istiyorum. Titriyor ama korkudan değil. İhtiyaçtan.

Eşofman altı ve külotunu tek hamlede aşağı itiyorum. Tekmeliyor, morlukları, kesikleri ve sıyrıkları teninde anıtlar gibi duruyor. Dizlerimin üzerine çöküp uyluğunun içini ısııyorum. Tadı, ihtiyacım olan her şey gibi ve doyamıyorum.

Beni yukarı çekiyor, parmakları belime yapışmış, düğme ve fermuarla boğuşuyor, ben de ona yardım edene kadar. Kot pantolonum yere düştü ve onu tezgaha bastırıyorum, soğuk granit kışına değiyor. Onu kaldırıp kenara koyuyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Nefes nefese kalıyor, bana doğru eğiliyor ve ben de uyarı vermeden içine dalıyorum.

Sıcak, ıslak ve gergindi ve bir an için, oracıkta kendimi kaybedeceğimi düşündüm. Ama tuttum, uyum sağlamasına izin verdim, gözlerinin çırpınışını, ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasını izledim.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Durma."

Yapmıyorum. Neredeyse tamamen çıkıyorum, sonra daha sert bir şekilde geri giriyorum. Tezgahın kenarına tutunuyor, eklemleri bembeyaz, bacakları belimin etrafında titriyor. Ona vuruyorum, her hamlem bir vaat, bir tehdit, kendi irademle bir hak iddia etmem.

Elleri sırtımı buldu, tırnakları kanatacak kadar derine battı. Acı istiyor, buna ihtiyacı var, bu yüzden ona daha fazlasını veriyorum. Omzunu, sonra çenesini, sonra da ağzının kenarını ısıriyorum. Günahın, yoksunluğun, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum her şeyin tadını alıyor.

Onu daha sert, daha hızlı, tüm oda sallanana kadar beceriyorum. Arkamızdaki ayna buharlaşıyor, buğulanıyor ama görebildiğim tek şey onun gözleri; mavi, ıslak, vahşi.

Topuklarını kıcıma bastırıyor, beni daha derine çekiyor. Omzumu o kadar sert ısıriyor ki derimin yırtıldığını hissediyorum.

Onun boşalmasını istiyorum ama aynı zamanda sahip olmak istiyorum da; bu yüzden elimi klitorisine koyup, sert ve

acımasız daireler çizerek okşuyorum. Sıçrıyor, neredeyse beni geriye itiyor ama onu orada, amansızca tutuyorum.

"Bırak gitsin," diye hırladım. "Gel yanıma."

Öyle yapıyor, vücudu kaskatı kesiliyor, sonra kollarımda paramparça oluyor. Çığlık atıyor, sırtımı, saçlarımı, yüzümü tırmalıyor. Onu hiç yavaşlamadan, bunu sonsuza dek hatırlamasını isteyerek zorluyorum.

Bitirdiğimde hâlâ titriyordu, içime boşaldım, çiğ ve sıcak. İçinde kaldım, alnımı alnına yasladım, ikimiz de terliyor ve nefes nefese kalmıştık.

Beni daha yumuşak öpüyor. Dudaklarında kan var, belki benimkinde, belki de onunkinde. Umurumda değil.

Kollarını boynuma doladı ve beni olduğum yere kilitledi.

"Tekrar," diyor kısık bir sesle. "Beni bırakma."

Ben de öyle düşünmüyorum.

Onu tezgahıdan kaldırıp hiç çekmeden yatak odasına taşıyorum. Yatağa yatırıyorum, bacaklarını ayırıp tekrar kucağıma alıyorum. Bu sefer daha yavaş ama daha az çaresiz değil. Çıkardığı her sesi, vücudunun bana doğru her eğilişini ezberlemek istiyorum.

Hareket edemeyene kadar sevişiyoruz, dünya ter, acı, tuz ve bizim birbirimize uyum sağlama şeklimize indirgenene kadar.

Sonunda yere yığıldığımızda, bana doğru kıvrılmış, başı göğsümde, kolları belime dolanmış. Ellerim saçlarının arasında, parmaklarım düğümlerin arasında.

Artçı sarsıntılar dinene kadar, kalplerimiz hızla çarparak birlikte nefes alıyoruz.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Normal değiliz, değil mi?"

"Hayır," diyorum ve alnından öpüyorum. "Daha iyiyiz."

Gülüyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Beni mahvettin, Grey."

Sırtını okşadım, tırnaklarım ve dişlerimle bıraktığım izleri takip ettim. "Önce sen beni mahvettin."

Öyle uykuya dalarız, karışmış ve bitkin, hem işaretlenmiş hem kanamış hem de canlı.

Sabah kalktığımda morluklar daha koyu, dövmelemler sert ve kabuklanmaya başlamış oluyor ama his aynı.

Kırılmaz.

Temiz kıyafetler giyip birlikte mutfağa yürüyoruz ve rahat bir sessizlik içinde kahvaltımızı yapıyoruz. Dışarıdaki dünya soğuk ve beyaz, ama ben yıllardır ilk kez ısınıyorum.

Kucağımda oturuyor, çenesi omzumda, göğsümde daireler çiziyor.

Savaşın bitmediğini biliyorum. Heyet gelecek, Krallar bizi öldürmeye çalışacak, bütün dünya bize karşı.

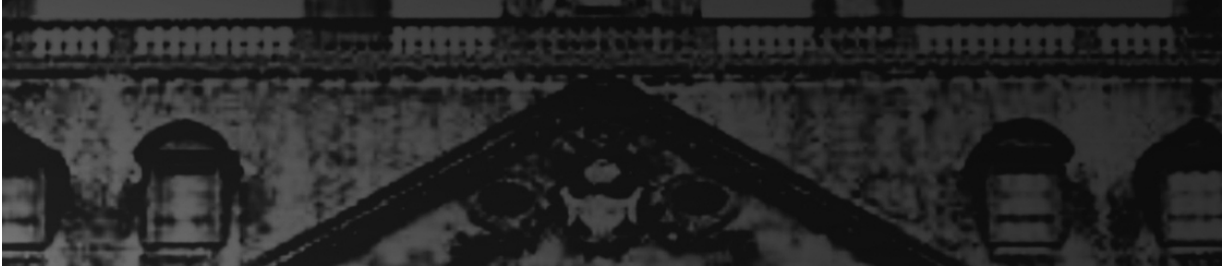
Ama şu anda o bende.

Ve bu kadar yeter.

Her zaman öyle olacak.

SONSÖZ: ISOLDE

Bir yerden nefret etmek istiyorsanız, onu gün batımında izleyin. O zaman, tüm o eski çürüme altın gibi parlar ve karanlık çöküp sizi unutturmadan önce yaraları görebileceğiniz kadar ışık alırsınız.

Westpoint de böyledir; uzaktan bakıldığında oldukça güzel, her yer kuleler ve görkemli tuğlalarla kaplı, ama gözlerinizi kısarsanız duvarları bir arada tutan yeni harcı görebilirsiniz, çürümenin ardından tüm parçalar yamalanmış.

Rhett'le o cehennemden kurtulup göl evine gitmemizin üzerinden üç ay geçti. Balayımızdan sonra geri döndüğümüzden ve bize evimiz olarak bu kulübe verildiğinden beri iki buçuk ay geçti.

Garip, Akademi'nin hemen dışında beş kulübe var, ama sadece bizimki dolu. Diğerlerinin, avlarını başarıyla

tamamlayan diğerk Çocuklar için olduğunu rahatlıkla varsayabilirim, ama Caius'un kulübesi her zaman boş kalacak.

Şikayetçi değilim. Yalnızlığı seviyorum.

Elimde soğuk çay bardağıyla verandada oturup öylece bakıyorum. Kampüs, ufukta bir gölge yığını; ölü ağaçların iskelet kollarının arkasından yükselen gargoyl ve öğrenci yurtlarının silüetleri. Bu ışıktan neredeyse bir peri masalı gibi görünebilir.

Neredeyse.

Kulübe pek bir şey ifade etmiyor ama etrafı saran veranda görülmeye değer. Tahtalar yamulmuş ve beyaz boya yosunlardan dolayı her şeyden çok yeşil, ama bir korkuluğu ve güzel bir manzarası var. İçerisi iki oda ve çift lavabolu tam bir banyodan oluşuyor. Küçük ama hoşuma gidiyor. Yatakhane değil, Rhett'in odası değil, ailemin terk edilmiş evi de değil. Sadece... burada.

Avdan hemen sonra hiç iyileşmeyen sol ayak bileğimdeki sızıyı görmezden gelerek dizlerimi göğsüme çekiyorum. Westpoint'te öğrendiğiniz ilk şey, zayıfların ayıklandığıdır. İkinci şey ise bazen zayıfların karşılık verdiğidir.

Güneş ana binanın arkasına batıyor, manzarayı turuncu ve kırmızı çizgilerle süslüyor. Nefesim küçük bulutlar halinde çıkıyor ama içeri girmeyi reddediyorum. Soğuğun tenimde bıraktığı acıyı seviyorum. Hâlâ sinir uçlarım olduğunu, kız kardeşim gibi ölmediğimi, Valence'in kaybolmasıyla ilgili sorgulamadan sonra Kurul'un bizi silmediğini hatırlatıyor.

Dikkatlice bakarsanız, Bam'in ağaçlar arasında dolaştığını, mesai saatleri dışında yaptığı vahşi şeyi yaptığını görebilirsiniz. Colt ve Jules'un kızları partiye getirdiği günlerde, yan taraftaki kulübede çömelmiş, orada uyuyor. Rhett, Bam'in koşucusu için "kendini saklamak" istediğini söylüyor ama ben daha iyisini biliyorum.

Bam, asla itiraf etmese bile arkadaşlığımızı seviyor. Casey'den, başına gelenlerden bahsettiğimde gözünü bile kırpmayan tek kişi o. Rhett hâlâ bana o suçlu "çok üzgünüm" ifadesiyle bakıyor ki, gözüne çatal saplamak istiyorum. Bam sadece homurdanıyor, omuz silkiyor ya da bana bir bira teklif ediyor. Ben bunu tercih ederim.

Çayımdan bir yudum daha alıyorum ve kendimi karnıma dokunurken buluyorum. Yeni bir alışkanlık. Her zamanki gibi hala durgunum, ama kötü günlerde her molekülün kendini yeniden düzenlediğine yemin edebilirim. Test üç gün önce pozitif çıktı. Rhett çok mutluydu ve Bam gözlerini devirdi.

Ona söylemek için aradığımda O çığlık attı ve tüm hamilelik bilgeliğini bana kusarak "Çıkmak üzere" dedi. Doğuma çok az kaldı ve eminim o da bana her şeyi anlatmaktan heyecan duyacaktır.

Casey'yi düşünüyorum, burada olsaydı ne derdi acaba? Muhtemelen "Sakin mahvetme Issy," gibi bir şey. Belki omzuma yumruk atardı ya da gözlerini devirip Rhett'in sperminin de onun kadar kendini beğenmiş olup olmadığını sorardı. Bu düşünce beni güldürüyor.

Valence'ın cesedi asla bulunamadı. Bam bunu sağladı. Kampüsteki tüm güvenlik kamerası kayıtlarını sildi ve söylediği gibi onu gömdü. Kurul bir "soruşturma" başlattı,

ancak üç gün sürdü ve sonuç "talihsiz bir ayrılış" oldu. Ailesine bir bakım paketi ve genel bir mektup gönderdiler, hepsi bu.

Kurul, sadece görünüşe önem veriyor. Her şey adalet, miras ve güçle ilgili. Marka, itibar ve yeni nesil canavarları ve kurbanları kandırma becerisiyle ilgili. Eğer dünya gerçeği görseydi, tüm oyun çökerdi.

Ellerimi birbirine sürtüyorum, yeni nasırın ve eski yaranın sertliğini hissediyorum. Gidebilirdim. Düşündüm. Bavulumu hazırlayıp koşmak. Rhett de peşinden gelirdi elbette. Ama beni burada tutan bir şey var. Bir zorunluluk. Ya da belki de sadece başladığım işi bitirme ihtiyacı.

Rüzgar hızlanıyor, verandayı sallıyor, sanki tüm kulübeyi yerinden sökecekmiş gibi. Sweatshirt'ümün içine daha da gömülüyorum. Elbette Rhett'in, çünkü tüm kıyafetlerimi mahvettim veya yurttan çürümeye bıraktım. Bana yenilerini aldı ama ben onunkileri tercih ediyorum. Kokusu beni sakinleştiriyor. Kaygı veya stresten kavrulduğumda sinirlerimi yatıştırıyor.

Kolları parmak uçlarımdan ötesine kadar uzanıyor ve yakası, derin düşüncelere daldığında çekiştirdiği yerden gergin. Yüzümü kumaşa gömüyorum, ucuz deterjanı ve tenine sinmiş hafif erkeksi kokuyu içime çekiyorum.

Arkamdan ayak sesleri. Yavaş, ağır, temkinli. Rhett, baş başayken asla incelik göstermez. Kapının açıldığını, menteşelerin gıcırdadığını ve ardından onun sesini duyuyorum.

"Donarak ölmeyi mi planlıyorsun yoksa burada trajik bir gotik romanı mı canlandıracaksın?"

Homurdandım. "İkisini de desem, benimle dalga mı geçeceksin?"

Gülerek ellerini omuzlarıma koyup sıkıyor. "Ben de sana katılırdım."

Basamaklarda yanıma oturuyor, bankta değil, gerçek tahtanın üzerinde. Kot pantolonunun dizleri ıslak ve çenesinde bir kir izi var. Yine kazıyor. Sormuyorum.

Uzun süre konuşmuyoruz. Sadece rüzgarı ve uzaktan Westpoint'in çanlarının sesini dinliyoruz.

Son olarak, "Bam'in Avı'nı çağırdılar." diyor.

Yavaşça dönüyorum. "Şimdiden mi?"

Başını sallıyor. "Gelecek hafta. Kız arkadaşı bu hafta geliyor."

"Siktir" diyorum, çünkü başka ne var ki?

Külleri verandaya savurup omuz silkiyor. "Hiç bitmiyor, Issy. Gösteriye ihtiyaçları var. Yönetim Kurulu'nu mutlu ediyor, bağışçılar daha da mutlu ediyor. Bir sonraki büyük hamlenin, onları tüm güçlü oyuncular ele geçirmeye yaklaştıracak hamlenin yavaş yavaş ortaya çıkması."

Kusmak istiyorum. "Koşan kim?"

Tanımadığım bir kızın ismini veriyor. Onu eskiden olduğum gibi hayal ediyorum; korkmuş, çaresiz, bir çıkış yolu olmasını umarak. Yok. Aslında yok.

"Gidebiliriz," diyor yumuşak bir sesle. "Sen ve ben. Kimse bizi takip etmez."

Başımı sallıyorum. "Eğer yaparsak, bu böyle devam eder. Yerimize başkası geçer."

Çenesi dimdik, bakışlarını kaçırdı. "Şehit gibi konuşuyorsun."

"Değilim," diyorum. "Sadece yandıklarını görmek istiyorum."

Gülümsedi ama bu çarpık bir gülümsemeydi. "Sen ve ben, vahşi kedi."

Güneş neredeyse batmak üzere, ağaçların üzerinde sadece pembe bir leke var. Soğuk kot pantolonumun içinden bacaklarıma kadar sızdı ve titremeye başladım. Rhett bunu görüyor ama bir şey söylemiyor.

Ayağa kalktım, kışımı silkeledim ve kampüse son bir kez baktım. "İçeri giriyorum."

O da bir adım geriden takip ediyor.

"Akşam yemeği, duş ve sonra uyku, Issy. Bebeğinin dinlenmeye ihtiyacı var, senin de."

"Evet, baba." diye takıldım, bunu her söylediğimde gözlerinin kararmasını çok sevdim.

"Kadın, eğer hamile olmasaydın, şu anda sana bir tane pompalıyor olurdum."

Yavaşça kazağını çıkardım. "Ee, ne bekliyorsun?"

Gözleri vücudumun hatlarını takip ederken inledi, "Hemen kıçını kaldırıp banyoya git."

"Savaş odamız" mutfak masası ve sanki FBI bir anaokuluna baskın yapmış gibi görünüyor. Kampüs haritaları yüzeyi kaplıyor, kırmızı daireler ve öfkeli notlarla dolu, kahve halkaları efsaneyi kemiriyor.

Fosforlu kalemlerle dolu bir kupa ve Bam'in sık sık içinden bir şeyler dökmeye çalıştığı her seferinde sızdıran ezik bir termos var. Buzdolabının yanındaki duvar, yapışkan notlar ve bulanık güvenlik kamerası fotoğraflarıyla dolu bir mezarlık; spor salonunda, şarap barında, bazıları da lanet olası tırnak salonunda hazırlıksız yakalanmış Yönetim Kurulu üyeleri. Birkaçının bıyıkları çizilmiş. Muhtemelen benim, ama dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum.

Bam ve Rhett, yol kenarındaki bir büfenin etrafında dönen akbabalar gibi masanın üzerine eğilmişler. Bam huzursuz, sürekli yere vuruyor, bacağını sallıyor, konuşma sırası gelmediğinde bile elindeki bıçakla oynuyor. Rhett ise tam

tersi: hareketsiz, sanki gezegeni sırf kinle yerinde tutuyormuş gibi vücudundaki her kas kilitlenmiş.

Tartışıyorlar ama sessizce.

Bam avucunu haritaya vurarak daire içine alınmış bir binaya sapladı. "Buraya vururuz, hazır değiller. Dosyaların orada saklandığını kendin söyledin, değil mi? Çökert, tüm sistemi siktir et. Varlıklarına erişemezlerse, hiçbir şey yapamazlar."

Rhett, Bam'e bakmadan burnunun kenarından başparmağını sıyrıyor. "Ve daha başlamadan Kings'in yarısını kışımıza mı indireceğiz? Hayır. Mesele onları mahvetmek, kendimizi mahvetmek değil."

Bam sıırttı. "Kaostan hoşlandığını sanıyordum."

"Kazanmayı seviyorum," diye iç çekiyor Rhett. "Yönetim Kurulu'nun her çıkışında kamera var. Bir adım bile çizgiyi aşarsan, her şey biter."

Bam ağzını açıyor ama ben masaya iki kupa atarak sözünü kesiyorum. Kahve bayat ve acı ama sıcak ve şu anda aşka en yakın hissettiğim şey bu.

"Ophelia aradı," diyorum karşılarına otururken. "Caius ve O yeni çevreyi gözetledi. Güvenlik olarak ROTC programından öğrencileri kullanıyorlar. Her şey notlarda yazıyor." Dosyayı iterek Rhett'in parmaklarına dokundum. Bana baktı ve gözlerinde neredeyse canını acıtan bir sıcaklık vardı. Ama şimdilik değil.

Bam homurdandı. "Lanet olası sporcular. Rakamlar."

"Daha çok piyon gibiler," diye mırıldandım. "Kimin için çalıştıklarını bilmiyorlar. Sadece üniformayı seviyorlar."

Rhett kahveyi görmezden gelip sayfaları karıştırıyor. "Ophelia yeni Mali İşler Sorumlusu hakkında bir şey söyledi mi? Valence'in yerine geçecek kişi hakkında?"

"Geçici bir şey olduğunu söylüyor. Ama söylentiye göre, Yönetim Kurulu savuşturmamızı sağlamlaştırmak istiyor. Daha doğrudan kontrol. Daha az yetki devri." Rhett'in ağzının nasıl kapandığını izliyorum. Teknik olarak artık Yönetim Kurulu'nda ama henüz elini oynamadı. Hâlâ topluyor, hâlâ plan yapıyor, hâlâ tahtadaki herhangi bir taşmış gibi davranıyor.

O, masadaki taşları süpüren el olmak istiyor.

Bam içer, sonra lavaboya tükürür. "Tadı bok gibi."

Omuz silktim. "Şeker ekle."

Bana dik dik bakıyor ama gerçek şu ki, hepimiz bağımlıyız. Bizi ayakta tutan tek şey kafein. Bir de intikam.

Arkama yaslanıp bacaklarımı Bam'in bacaklarına değene kadar masanın altına uzatıyorum. Hiç kıpırdamıyor. Aksine, daha sert itiyor. Tek işi itmek. Westpoint'te onu pek sevmezdim ama Rhett'in Valence'ı öldürdüğü geceden beri değişti. Vahşi, evet, ama neredeyse dindar bir şekilde sadık.

Belki de travmanın yaptığı budur; dünyayı iki tür insana ayırır: Gidenler ve ısırانlar.

Ben ikinci türdenim. Her zaman öyleydim.

Rhett haritada bir çizgi çiziyor, parmak ucuyla kuzey kapısında duruyor. "Bu bizim şansımız. Bir sonraki Hunt'ta Bam sevgilisini bulur, sonra da Valence'in koltuğuna oturması için lobi yaparız."

Bam boynunu çıtlattı. "Sonra ne olacak? Colt ve Jules çoğu zaman sarhoş oldukları için dışarı çıkıp bu işe karışmaya tenezzül etmiyorlar. Kayıtsızlar. Bize katılacaklarını mı yoksa bize karşı mı çıkacaklarını kesin olarak söyleyemem ama Cai ve seni kızlarıyla görünce ve benim halimi bildiğimden, benimkinin Akademi'nin bir parçası olmasına asla izin vermem."

Susuyoruz. Bam'in bir anda söylediği en fazla şey bu.

Çıktıların karmaşasına, notlu güvenlik çizelgelerine, Yönetim Kurulu üyelerinin ve ailelerinin raptiyelenmiş fotoğraflarına bakıyorum. Benden önceki tüm kızları, tüm Casey Greenwood'ları, O'ları ve gelecekteki kızları düşünüyorum. Biri borç ödemeleri için gönderilmiş, diğeri tam da doğru kan bağlarına sahip. Geleceği, içimde büyüyen bebeği ve miras alması gereken dünyayı düşünüyorum.

Ellerimi kupamın etrafına doladım, titremeyi azaltmaya çalıştım.

Bam burnunu çekiyor, ayağa kalkıyor ve esniyor. "Devriyemi yapmam gerek. Garip bir şey görürsem bağırırım." Veda etmiyor, sadece arka kapıdan çıkıp öyle sert çarpıyor ki haritalar masanın üzerinde uçuşuyor.

Rhett ve ben yalnızız.

Gözlerini kırpmadan beni izliyor. İyi olup olmadığını sormak istediğini biliyorum ama sormayacağını da biliyorum. Bir anlaşmamız var: saçmalık yok, acıma yok, "aslında nasılsın bebeğim" yok. Sadece midemiz kaldırabileceği kadar açık sözlülük.

Kahvemi bitirip yüzümü buruşturuyorum. "Sence işe yarar mı?"

Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşüyor ve beni sandalyemden kaldırıp kucağına çekiyor. Direniyormuş gibi yapıyorum ama isteksizce direniyorum. Kollarını belime doluyor, bir eli karnıma doğru dümdüz ve ağır bir şekilde duruyor.

İç çekiyorum ama o beni öylece tutuyor, yüzünü omzuma gömüyor. Nefesi sıcak ve kalp atışlarını omurgamda hissedebiliyorum.

"Bunu yapmak zorundayım." diye fısıldıyor.

Ona inanıyorum. Yanılmaz olduğu için değil, inatçı olduğu için ve şu anda ihtiyacım olan da bu. Umut değil, inanç değil; sadece dünya boyun eğmeyi reddederse, onu yok etme kararlılığı.

Başımı onun başına yaslayıp kahve, ter ve geçen hafta süpermarketten çaldığı kolonyanın kokusunu içime çekiyorum. Dünyanın geri kalanı kontrolden çıkmış bir şekilde dönerken, biz öylece, hiç kıpırdamadan oturuyoruz.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve bir saniye içinde üstümde.

Sanki dünya sona ermeden önce tadımı ezberlemek ister gibi öpüyor beni. Dil, dişler, kafeinin tatlı yakıcılığı ve kan tehlikesi. Elleri her yerde; boynumda, kalçamda, kaburgalarımın hemen altında beni kıkırdatan o noktada.

Sonunda geri çekildiğinde, ağzına, alt dudağında Av sırasında bıraktığım o minik yara izine bakıyorum. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi, biz de iyileşmedik. Travmanın sorunu bu. Bazen dikenli tel yutan bir ağaç gibi etrafında büyüsün ve yara mimarının bir parçası haline gelir.

Plandan bahsetmek istiyor. Saplantısı orman yangını gibi büyüdü ve bunun beni güvende tutmak istediği için olduğunu biliyorum, ama ona ihtiyacım var. Onun, kendisi ve ben hariç her şeyi unutmamasına ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp kalçalarımı onun sevdiği gibi sallıyorum. Karşı koyamayacağını bildiğim şekilde. Beni oturma odasına kadar takip ediyor, onu kanepeye itip kucağına oturuyorum ve yüzünü ellerimin arasına gömüyorum.

"Beş dakikalığına planı unut," diye yalvardım. "Sadece burada ol. Sana ihtiyacım var."

Sırıttı. "Ancak beni soymana izin verersen."

"Anlaşmak."

Sweatshirt'ümü, ardından atletimi çıkarıyor. Yara izlerim bir harita ve o, her birini parmak uçlarıyla takip ediyor, bir şifre

gibi okuyor.

Bir süre sadece birlikte nefes alıyoruz. Elleri aşığı iniyor, sonra yukarı çıkıyor ve teninin sıcaklığını kot pantolonumun üzerinden bile hissedebiliyorum.

"Titriyorsun" diye mırıldanıyor.

"Hep titriyorum," diyorum. "Beni gerginleştiriyorsun."

Hoşuna gidiyor. Çenemi nazikçe ısıyor, sonra dudaklarını kulağıma doğru sürüklüyor. "Bam'in ne bulduğunu duymak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum. "Son bir şey daha, sonra beni becereceksin. Anlaşıldı mı?"

Kıkırdadı: "Yeni Yönetim Kurulu üyelerinden biri burs fonu aracılığıyla para akıyor. Bam makbuzları aldı. Cai, her sahte öğrencinin ve her ödemenin listesini derliyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Şimdiden mi?"

Zafer kazanmışçasına sırıtıyor. "Bam bir hayvan ama aptal değil. O da bizim kadar dışarı çıkmak istiyor."

"Tamam, harika, yeterince konuştuk."

Onu sertçe öpüyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirişimde, nefes nefese kalana kadar ona sürtünmemde minnettarlığımı hissetmesini istiyorum. Geriye kalan tek şeyin bu olduğunu bilmesini istiyorum.

Sevişirken nazik olmuyoruz. Tatlı da olmuyoruz. Bir yıpratma savaşı gibi ve her kazandığımda övünmek istiyorum. Her kaybettiğimde ağlamak istiyorum. Egemenlik için savaşıyoruz ama sonunda hep aynı oluyoruz: iç içe geçmiş, dolaşmış, ikimiz de bitkin ve ikimiz de bırakamayacak kadar inatçı.

Sonra, yıpranmış halinin üzerine yan yana uzandık, nefes nefese, sanki ışık armatürünün üstündeki su lekesinden cevaplar damlayacakmış gibi tavana baktık.

"Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama konuşmak zorundayız Issy. Dikkatli olmalıyız. Yeni Başkan çoktan peşimde. Çok fazla zorlarsam beni dışlarlar." diyor.

Başımı sallayıp başımın üstündeki patlamış mısır dokusuna bakıyorum. "Yakalanma."

Bana doğru dönüyor, yeşil gözleri kocaman açılmış. "Eğer kaçarsam, kaçacaksın. Nereye kaçtığın umurumda değil. Yeter ki hayatta kal."

Alnımı alnına yasladım. "Ölürsen, ben de seninle ölürüm."

Daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle gülüyor, çenemi ısıyor. "Acımasızsın. Ölü bir adamı bile rahat bırakamıyorsun."

"Sen de öylesin," diyorum. "İşte bu yüzden işe yarıyor."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve bir anlığına ağlamak istiyorum. Ağlamıyorum. Sadece gözümü kırpmıştırıp, acıyı

yutuyorum ve kendime bir gün onu dışarı vuracağıma söz veriyorum.

Belki kazandıktan sonra.

Hâlâ çıplak bir şekilde doğrulup pencereye doğru yürüyorum. Avucuma değen cam soğuk. Uzakta, kurban olmadığımı ilk fark ettiğim kütüphanenin gölgesini görüyorum. Yeterince çaresizseniz, kendi şansınızı yaratabileceğinizi ilk öğrendiğim yer.

Rhett arkamdan gelip kollarını belime doladı. Çenesini omzuma dayadı ve birlikte kampüsün üzerine çöken geceyi izledik.

"Yapacağız. Yolsuzluğa son vereceğiz. Hiç kimse halk üzerinde bu kadar güç sahibi olmayı hak etmiyor." diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum ama inanıyorum.

Çünkü aşk böyle bir şey sanırım; karanlığa doğru bir sıçrayış, sonunda sağlam bir yere inmeyi ummak.

Orada sessizce duruyoruz, bedenlerimiz birbirine yaslanmış, ikimiz de bekliyoruz.

Ne için, bilmiyorum ama yine de nefesimizi tutuyoruz.

Casey'i düşünüyorum. Buraya kadar gelememiş, Av'dan çıkamamış, sistemin çöküşünü görememiş tüm kızları düşünüyorum. Geleceği ve oraya ulaşmak için neler gerekeceğini düşünüyorum.

Bazen korktuğunuz canavar sizi kurtaran canavardır.

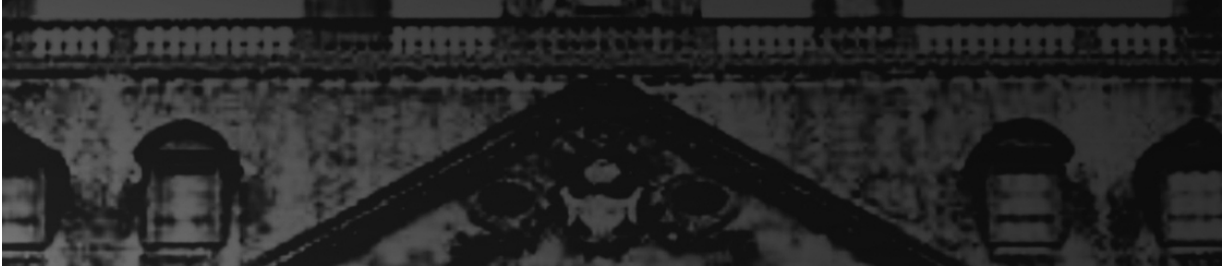
Rhett'in kollarına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Son nefesimi verene kadar seni seveceğim."

Beni tutuyor, penceredeki yansımama bakıyor, "Ve seni mezardan sonra da seveceğim, küçük vahşı kedim."

DAHLIA'YI KIRMAK

Dokunulmazdım.

Bir mafya kızı. Babamın imparatorluğunda bir prenses.

Ta ki Bam aksi yönde karar verene kadar.

Vahşi Çocukların infazcısı kan bağlarına saygı duymuyor.

Beni bıçaklarla, morluklarla, öpücüklerle, tehditlerle köşeye sıkıştırıyor.

Gece Avı bir oyun olmalıydı.

Bunun yerine bir savaşa dönüştü.

Ve kaosun içinde gerçeği öğrendim—

Canavar ısırıldığında kraliyet ailesi bile kanar.

Troplar şunları içerir ancak bunlarla sınırlı değildir:

Mafya Prensesi

Acımasız Uygulayıcı MMC

Yasak Saplantı

Aile Sadakati ve Arzu

İlkel oyun

Gece Avı

Kaçırma ve Esaret

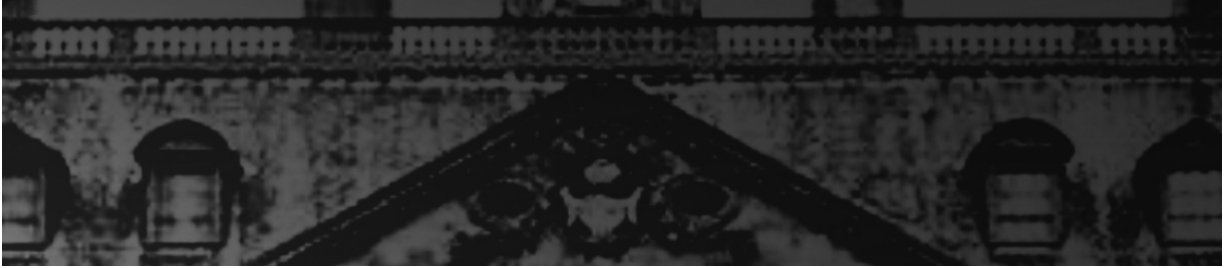
Çift Bakış Açısı, Birinci Şahıs

Breaking Dahlia, Haven Snow'un Vahşi Westpoint Çocukları serisinin üçüncü kitabıdır. Bu seri karanlık aşk romanı olarak sınıflandırılır ve yalnızca yetişkinlere yöneliktir.

Burada bulabilirsiniz

Haven snow HAKKı nDa

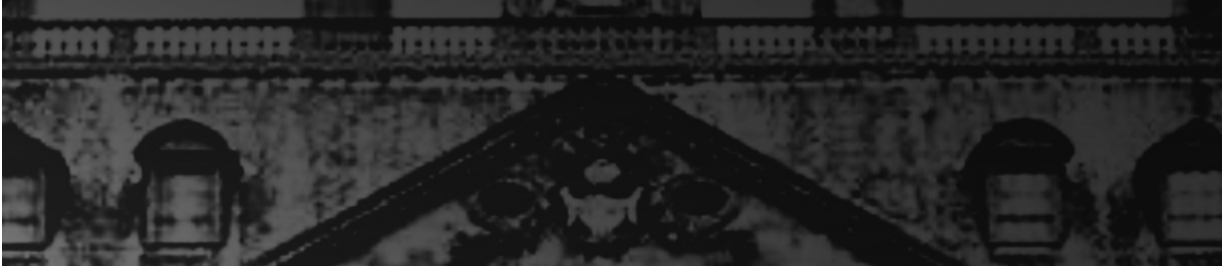
Haven Snow, özellikle sapıklar, mafya ve karanlık akademi olmak üzere karanlık aşk romanları yazıyor. Sıcak çayı, okumayı ve sahilde dinlenmeyi seviyor.

Haven ile ilgili her şeyi burada veya sosyal medya hesaplarında bulabilirsiniz: @havensnowwrites

Eğer bu seriyi okuyup seydiyseniz ve Haven'ın sokak ekibinin bir parçası olmak istiyorsanız, lütfen Instagram'dan ona ulaşın!

Diğer Çalışmalar

Haven'ın tüm çalışmalarını burada bulabilirsiniz

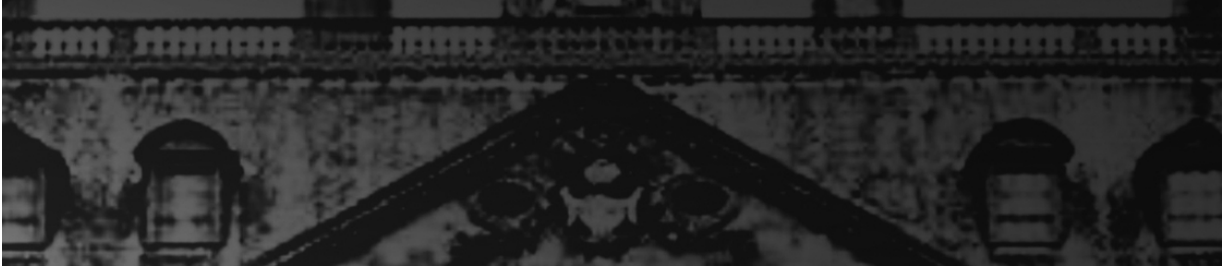
Stalker Romantizmi:
Stalker'ın Oyuncağı
Ormandaki Stalkerlar Serisi

Akademi Aşkı
Westpoint'in Vahşi Çocukları

Mafya Aşkı
Kırık Kan

Teşekkürler

A.B. Her zaman yanımda olduğun, beni desteklediğin, bana inandığın ve en zor zamanlarımda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.

M.R. Seni uzun zamandır seviyorum. Benim için yaptığın her şey ve yanımda olduğun için minnettarım.

Sokak Ekipleri, kaotik nutuklarımı dinlediğiniz, kitaplarımı satmaya çalıştığınız ve yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Kocam için... Bana katlanan... Söyleyecek daha çok şey var. Seni seviyorum bebeğim.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

